Gần Bên Nhau

Nhiều Tác Giả

Mục Lục

1. Escape / *Nguoila77* 4
2. Mồ hoang cỏ dại / *Thiên bình* 20
3. Ông bố không yêu con / *Zen* 35
4. Mảnh vỡ / *Tinh vặn* 52
5. Hậu ơi / *Shinn* 66
6. Hoàng Tử Bé của tôi / *PUN* 76
7. Đậu con / *Nguoila77* 91
8. Shily / *CrazyAngel* 109
9. Ấm / *Angel not* 116
10. Mảnh khuyết / *Tinh vặn* 123
11. Những người điên / *Takarin_chan* 134
12. Quán có ba người đàn ông / *Nguyen Phuc* 140
13. Biển khóc / *PUN* 150
14. Phía sau mắt kính / *Xù mì* 160
15. Nhật ký Anh và Nó / *Shinn* 174

Văn bản

Lời Mở...

Một chút nhẹ nhàng của gió,chứa đựng hương vị của tuổi trẻ cùng sự tự tin luôn giấu kín bên trong những trái táo cố vươn mình hướng về cuộc sống. Ngày lại ngày họ gửi tới bạn những tâm tư, những trải nghiệm, những câu chuyện được thêu dệt dựa trên góc nhìn "khác".

Mười lăm câu chuyện, là mười lăm món quà mà Táo Xanh chúng tôi và các tác giả fic muốn gửi đến bạn.

Nếu một lúc nào đó, bạn vô tình nhận ra những tình cảm, kỷ niệm trong quyển sách này sao mà quen thuộc quá thì đó chính là lúc chúng ta đang gắn kết lại gần nhau hơn.

BTC Taoxanh {FIC}

Escape

Nguoila77

Làn hương ấy tỏa ra từ da của anh. Mùi rất mịn, rất êm, và gần như huyễn hoặc, pha trộn khéo léo giữa mùi da thịt, mùi mồ hôi, thuốc lá, và hương Escape. Một thứ hỗn hợp dịu nhẹ, cay nồng, bốc lên khi anh đến cực điểm. Trong cơn khoái lạc, anh phủ xuống rồi nhấn chìm tôi trong biển hương đê mê ấy. Để trong khoảng khắc hồn tôi bay lên, bồng bềnh bơi trong thinh không.

Vũ trụ lúc đó trống không, chỉ còn tôi và anh. Chỉ còn nhịp đập rộn của hai con tim. Và mùi hương…

Tôi sẽ chìm vào giấc ngủ rất yên bình, vì tôi biết anh sẽ ở bên cạnh tôi, cho đến sáng. Giấc ngủ những đêm ấy rất dài, dường như là vô tận. Đến độ khi tỉnh dậy, tôi mơ hồ không rõ đang là thời điểm nào - là buổi sáng của ngày hôm sau, hôm sau nữa, hay là buổi sáng vào một giờ khắc nào đó giữa ngàn quá khứ. Chỉ có độ nồng nhạt của anh trên chăn gối nói cho tôi biết điều đó. Chẳng hiểu từ bao giờ, nó thành dấu hiệu để tôi biết thời khắc mình đang sống là lúc nào. Hay đúng hơn, nó nhắc tôi rằng tôi đã xa rời anh bao nhiêu giây phút rồi.

Lần đầu tiên ngủ với anh, tôi có cảm giác gần như là sự giải thoát. Mùi của anh lúc đó không khác bây giờ là mấy - vừa mê hoặc dụ dỗ lại vừa nâng đỡ ân cần - nhưng có thể vì là lần đầu, nên đã để lại trong tâm trí tôi một nỗi ám ảnh khôn nguôi. Tôi gần như thiếu oxy khi nó xông vào khoang mũi, kích thích buồng phổi và khoái cảm nóng ấm chảy tràn cơ thể. Tôi biết từ giây phút đó, mình sẽ bị giam hãm mãi mãi trong sự quyến rũ ấy.

Điều duy nhất tôi biết về anh là anh đã có vợ. Tôi chưa từng nghe anh nhắc đến. Nhưng anh có đeo một chiếc nhẫn trên có khắc chữ H&H. Tôi thường ngắm nó lúc anh đã say ngủ. Khi tôi mân mê chiếc nhẫn, dòng chữ H&H ấy lướt qua những ngón tay gầy của tôi. Những đường nét của nó, những vết nông sâu chạm vào làn da trần. Tôi chẳng rõ mình nghĩ gì khi ấy, chỉ là một cảm giác mơ hồ gần như ghen tị.

Tôi không ghen với vợ anh. Hay đúng hơn tôi không có quyền ghen với vợ anh. Tôi nghĩ hẳn anh cũng đã nghĩ như thế khi quan hệ với tôi. Ngay lúc đó, thời điểm anh đến đỉnh, anh thuộc về tôi hoàn toàn. Sau đó một sát na [??] , anh đã không còn là của tôi nữa. Anh trôi xa ngoài tầm với, như mùi hương không còn nồng lên nữa. Và khi anh bỏ đi, nó chỉ còn lại vương vấn. Tôi chỉ sở hữu anh trong vài khoảnh khắc ấy mà thôi. Vì vậy, tôi không thể nào ghen cho được.

Vậy mà tôi vẫn yêu. Tình yêu của tôi chẳng thể nào hiểu nổi. Tôi chưa bao giờ say đắm trong dục cảm với một người đàn ông như thế. Tôi tôn sùng tình yêu, đã từng bỏ ba năm trời để trải qua vô số mối quan hệ, tìm kiếm một ảo vọng về tình yêu hoàn hảo. Tôi căm ghét những kẻ có thể lên giường với một người mà mình không chắc là yêu.

Vậy mà tôi ngủ với anh, ngay sau khi gặp anh ở quán bar. Có thể là chút rượu brandy táo đã khiến tôi cảm thấy hưng phấn. Hoặc là nỗi cô đơn khi vừa chia tay với một mối tình mà tôi đặt nhiều kỳ vọng nhất đã làm tôi sa ngã. Hoặc là mùi hương Escape đã quyến dụ tôi trong cái không gian kín người ấy. Tôi chẳng rõ, có thể là cả ba, có thể là không một lý do nào cả. Chỉ là hôm đó tôi đã gặp anh, và tôi dẫn anh về nhà, ngủ với anh.

Tôi cố sức đơn giản hóa tình yêu của mình. Mối quan hệ ấy tôi cho rằng là một lẽ hiển nhiên - giống như một lời hứa với quỷ, hay là một tội ác thầm lặng. Chúng tôi đã giao ước chỉ trong khoảnh khắc mùi hương bao phủ là anh thuộc về tôi, còn ngoài ra, anh là anh và tôi là tôi. Chúng tôi là hai phiêu sinh vật cô đơn trôi trong dòng đời, gặp nhau chỉ trong một sát na duyên số.

taoxanh.net

taoxanh.net

Vì vậy việc anh không đến, đối với tôi đôi phần giống thiếu thuốc khi lên cơn nghiện, đôi phần giống lo lắng nhung nhớ người yêu và đôi phần là cười khẩy vào hai tâm trạng phi lý đó. Tôi thậm chí đã tự nói với mình: "Nếu anh chết đi thì mày cũng chẳng thể làm gì?"

Nếu có thể tôi sẽ gọi chúng là sự bất lực.

Lần cuối anh đến là một đêm trăng sáng. Anh mở cửa sổ, cho mặt trăng chiếu rọi khoảng không trong căn phòng tôi. Tấm lưng anh hiện lên trên bầu trời đêm. Tôi nghĩ nó là bóng tối, là dục vọng ở sâu thẳm trái tim tôi. Tôi cuộn người trong chăn chờ anh đến. Khi bóng tối quay đi, tôi thấy mặt trăng rạng rỡ hiện lên, một mặt trăng dịu dàng đến độ tôi đột nhiên bật khóc.

Ngay lúc đó tôi cảm nhận được, mùi hương của anh thay đổi. Nó mong manh đến độ tôi không còn ngửi thấy nữa. Tôi nghĩ rằng anh đang tan biến đi, mất hút trong một lỗ đen nào đó của vũ trụ. Chỉ đến khi làn da ấm áp của anh chạm vào má, tôi mới nhớ rằng anh đang ở đó.

"Em buồn lắm sao?"

Anh nói bằng chất giọng trầm mà anh thường không thích dùng đến, nhưng tôi cũng yêu chất giọng ấy, quan tâm vừa đủ, hững hờ vừa đủ. Tất cả đều ở trong trạng thái cân bằng tuyệt đối để tôi không nảy sinh một chút ảo tưởng nào là anh yêu tôi hay anh chán ghét tôi.

"Em vừa mất việc."

Tôi thốt ra mấy lời đó. Tôi không muốn nói việc này với anh, vì tôi biết anh sẽ chẳng thể giúp tôi. Nhưng trong giây phút đó, bên cạnh tôi, ngoài anh ra chỉ là sự cô đơn. Nên tôi chỉ có thể ngồi đấy, cầu xin một chút sự thương cảm của anh.

Nhưng anh đã cho tôi nhiều hơn thế. Anh nói thì thầm:

"Em đừng lo. Từ nay đừng đi làm nữa. Em cứ ở nhà. Mọi việc anh sẽ lo."

Ngắn gọn và súc tích đến mức gần như ra lệnh. Anh nói rồi hôn tôi. Tôi chẳng kịp nghĩ nhiều, chỉ bấu víu vào chiếc hôn đó như người chết đuối.

Từ hôm đó, hằng tháng đều có một lượng tiền chuyển vào tài khoản của tôi, tiền thuê nhà được trả cả năm, cuộc sống của tôi chính thức thay đổi. Và anh không đến với tôi nữa.

Giống như đó là cái giá anh trả cho sự im lặng của tôi.

Tôi ngồi dậy sau giấc ngủ đầy mộng mị, bên tai còn vẳng tiếng anh nói và mũi vẫn nghe mùi hương của anh đâu đó. Tôi ngước nhìn đồng hồ, kim dài và kim ngắn không di chuyển. Nó đứng im ở mười giờ ba mươi tám phút không biết là sáng hay tối. Tôi nhìn ra ngoài trời, đang sáng.

Thời gian trong căn phòng này dường như đã ngừng trôi. Mỗi ngày tôi đang sống đều là mười giờ ba mươi tám phút. Tất cả mọi thứ đều ngừng lại khi anh không bên tôi, và tôi cũng đang ngừng lại. Nhịp tim, hơi thở, cuộc sống, ước mơ, anh ra đi và tất cả chúng đều dừng lại.

Tôi bước xuống giường, nhìn khuôn mặt lờ đờ trong chiếc gương lớn. Tôi thấy mình thật thảm hại. Tôi đã trở thành thế này sao? Tôi đã trở thành kẻ lười nhác, xài tiền bố thí của người khác và chầu chực đợi chờ chút ân huệ nào đó sao? Tôi nhìn mình, rồi nhìn tất cả, và chạy ra ban công.

Ngay lúc đó, tôi nhận ra mọi thứ đã thay đổi, tôi không còn là tôi, căn nhà này không còn là của tôi, anh mãi không thuộc về tôi.

Mười giờ ba mươi tám phút - chính lúc ấy tôi nhận ra tôi đã yêu

anh đến mức sẽ không sống nổi nếu thiếu anh.

"Vậy đó là tất cả những gì cậu muốn cho tôi biết?"

"Đúng vậy."

"Tôi nghĩ cậu đã lầm một chút. Tôi cần là thông tin về người đàn ông đó, không phải là cách cậu mà anh ta yêu nhau như thế nào. Những thông tin cụ thể hơn nữa."

"Tôi chẳng có gì, ngoài chúng."

Tôi mỉm cười nhìn người đàn ông mặc vét đen trước mặt. Ly rượu Vodka của ông ta vơi nửa, nút thắt cà vạt đã lỏng hơn cách đây một tiếng, nhưng chất giọng lạnh băng ấy vẫn không đổi.

"Vậy thì tôi sẽ bắt đầu với tài khoản mà anh ta dùng để chuyển tiền cho cậu."

Ông ta nói, gần như thì thầm, và nhấp một ít rượu.

"Có thể sẽ nhanh chóng thôi. Nhưng nếu anh ta dùng tài khoản của ngân hàng nước ngoài thì sẽ rất khó khăn. Có lẽ sẽ tốn nhiều tiền."

Tôi uống cạn ly rượu brandy táo. Tôi không hợp với brandy táo, nó khiến tôi say và tôi sẽ không thể kiểm soát được mình. Nhưng tôi vẫn thích uống nó, như một thú vui tao nhã mỗi khi cần quên đi những muộn phiền. Đặc biệt là hôm nay, tôi cảm thấy mình rất cần một ít thư giãn. Tôi mỉm cười đáp lời:

"Ông sẽ có đủ những gì ông muốn. Chỉ cần ông đưa cho tôi bản lý lịch của anh ta."

Ông ta là Mr. Ken, một thám tử tư mà tôi nhờ bạn kiếm được. Lần đầu tiên gặp ông ta trong quán bar này, tôi đã rất ấn tượng. Một

phần vì mùi hương Escape của ông ta gợi nhớ về anh, người đàn ông đã xa tôi sáu tháng và không hề liên lạc ngoại trừ lượng tiền đều đặn rót vào tài khoản của tôi. Phần khác vì cách ông nghe tôi nói chuyện - im lặng tuyệt đối, nhưng đôi mắt xám luôn theo dõi từng cử động môi của tôi. Không phán xét, không tò mò, đơn giản là lắng nghe. Tôi không rõ ông có hiểu không, nhưng chỉ cần ông lắng nghe câu chuyện dài dòng không đầu không đuôi ấy là đã khiến tôi cảm thấy thích ông.

"Tôi thấy thích ông đấy."

Tôi tự tin nói một câu có phần khiếm nhã, phần nhờ vào rượu brandy, phần nhờ vẻ lạnh lùng của người đàn ông này. Tôi cảm thấy nếu ngay lúc này tôi có bảo tôi sẽ giết chết ông ta, ông ta vẫn sẽ ung dung như thế. Tôi bật cười.

"Cậu say rồi."

Ông ta chỉ nói như thế rồi chở tôi về. Trên chiếc xe của ông, tôi ngửi thấy mùi Escape càng nồng hơn nữa.

"Ông có mùi giống anh ấy."

Tôi nói. Rồi rất tự nhiên tôi ngả đầu vào vai ông, sợi dây an toàn chằng vào thịt tôi đau nhói, nhưng tôi vẫn cứ dựa như thế. Ông để xuôi tay xuống.

"Đã lâu rồi tôi không còn có thể ngửi thấy mùi hương nào ngoài mùi hương này. Rất rất lâu rồi. Tôi đã bỏ rất nhiều tiền, mua rất nhiều chai nước hoa này, xịt đầy trong nhà tôi. Tôi muốn mỗi ngóc ngách trong căn hộ đều có mùi của anh. Nhưng tôi thất bại hoàn toàn. Mùi hương ấy không phải là mùi của anh, nó không có một chút nào giống. Tôi đã đập nát cả mười chai như thế trên nền nhà. Tôi tưởng là sẽ có công dụng. Nhưng không, tôi phát điên lên khi nhận ra chúng chỉ là thứ mùi rỗng tuếch vô hồn. Kinh khủng lắm ông biết không, thứ mùi hương không có hồn ấy, giống như mùi xác

taoxanh.net

chết vậy, dù có thơm đến bao nhiêu…"

"Vậy cậu ngửi được gì trên người tôi?"

"Băng giá, nhưng có một chút ấm. Một chút thôi, nhưng nó khiến tôi cảm thấy rất dễ chịu."

"Cậu có say không vậy?"

"Tôi đang say… Vì tôi đang ngửi thấy mùi hương của anh trên người ông."

"Vậy à?"

Tôi chìm vào giấc ngủ khi mùi hương Escape ấy hóa thành mùi của anh. Tôi không ngờ mình lại ngủ ngon đến như vậy.

"Chào buổi sáng."

Tỉnh dậy trong xe và nhìn thấy ông đang đứng bên ngoài, tôi bèn bước xuống khỏi xe. Trời lạnh cắt da và tôi đang trùm bộ áo vét của ông. Trước mặt tôi, là biển. Tôi không ngờ trong một đêm ông lại có thể lái đến đây.

"Cậu thích biển chứ?"

"Thích."

"Đến mức độ nào?"

"Đến độ có một dạo tôi nghĩ mình sẽ ra biển vào ngày tận thế."

"Để chết với biển ư?"

"Không. Đi ra biển, vậy thôi… Không làm gì cả. Muốn chào tạm biệt với nó. Hôn một con sóng nào đó, muốn đi trên nền cát trắng,

cảm nhận chúng chạy dưới chân mình. Còn ông thì sao?"

"Vì nó sâu vời vợi."

"Sao? Ông thích biển vì nó sâu vời vợi à?"

"Đúng vậy… Giống như cậu, như tôi… Giống như tất cả mọi người trên trái đất này. Biển là một con người thực thụ, chỉ có điều nó vĩ đại hơn mà thôi. Cho nên nó sâu đến mức chẳng thể nào chạm tới"

"Cám ơn ông vì cái áo."

"Tối qua tôi đã điều tra, có một chút thông tin. Có lẽ vài ngày nữa tôi sẽ báo cho cậu kết quả."

"Cám ơn ông."

"Đừng gọi tôi là ông. Tôi không quen."

"Vậy tôi có thể gọi ông là gì?"

"Gọi tôi là Mr. Ken. Và tôi là gay. Nên tốt nhất cậu đừng thân mật với tôi quá. Tôi e…"

Tôi bật cười thú vị. Người đàn ông này thật thú vị. Tôi nghiêng đầu nhìn ông ta rồi cướp lời:

"Ông e gì? Ông sợ sẽ yêu tôi sao?"

"Không. Tôi sợ cậu sẽ yêu tôi. Tôi chẳng thể mang lại hạnh phúc cho ai nữa rồi."

"Tôi yêu anh ấy. Chỉ khi nào ông biến thành anh ấy, tôi sẽ yêu ông."

"Vậy thì tốt. Về thôi."

Ông nói rồi quay lưng đi về chiếc Ford Mustang của ông. Tôi nhìn mặt trời đang nhô lên khỏi biển, đỏ ưng ửng một màu không thực, giống như nỗi buồn bị ngâm muối. Tôi bước lên xe. Ông nhấn ga và chúng tôi phóng đi, bỏ lại sau lưng một bầu trời loang lổ. Và lúc đó, khi tôi nhìn qua ông, trong đáy mắt màu xám, tôi nhìn thấy một ánh đỏ ửng.

Ba ngày sau ông đến tìm tôi, khi tôi đang nhìn chiếc đồng hồ chết máy dừng lại ở mười giờ ba mươi tám phút. Ông bước vào căn phòng sực mùi hương Escape. Trên tay ông cầm một sấp phong bì màu vàng. Ông ngồi xuống ghế mà không cần tôi mời. Trong căn nhà này, tôi lại càng cảm nhận rõ rệt mùi hương của ông. Trên cái nền vô hồn, mùi của ông là một nốt trầm rất lặng vừa đủ làm cho tổ hợp giao hưởng mùi hương trở nên sống động hơn bao giờ hết, quyến rũ hơn bao giờ hết.

"Tôi đã tìm ra thông tin cho cậu. Một vài thôi. Nhưng tôi muốn trước khi giao nó cho cậu, cậu phải nghe tôi kể một chuyện."

Tôi gật đầu đồng ý. Trong vô thức của tôi gào lên, vì sao tôi lại xao động trước người đàn ông ấy như vậy.

"Tôi đã từng là cảnh sát. Một cảnh sát không tồi. Tôi yêu thích công việc đó từ nhỏ. Vì ba tôi là một quân nhân, một người đàn ông lạnh lùng và nghiêm khắc. Từ nhỏ tôi đã ước muốn trở thành một người như ông. Tôi luôn phấn đấu như thế. Có đôi lần tôi tự hỏi vì sao? Nhưng rồi tôi không thể trả lời được. Cho đến tận bây giờ tôi mới hiểu rằng lúc ấy tôi muốn ông công nhận tôi. Tôi muốn ông công nhận tôi là con trai của ông. Áp lực ấy rất lớn. Lớn đến mức tôi chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ là ai cả. Cho đến khi tôi gặp cậu ấy."

Mr. Ken dừng lại một chút. Tôi không muốn gọi ông trống không nữa. Lúc này tự nhiên tôi lại nảy sinh một mối cảm thông, hay một tình cảm mơ hồ với người đàn ông trước mặt. Có lẽ Mr. Ken cũng đã

trải qua những chuyện đau lòng như tôi hay là còn khủng khiếp hơn nữa. Tôi định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Tôi chỉ tập trung nhìn vào cử động môi của ông, vì tôi biết ông sẽ hiểu rằng tôi đang lắng nghe.

"Cậu ấy cũng là cảnh sát, một người rất tốt. Tôi còn nhớ cậu ấy có mái tóc rối bù thường xuyên không chải, một nụ cười rất sáng. Và cậu ấy yêu mùi hương Escape, yêu một cách phi lý. Đôi lúc tôi nghĩ cậu ta yêu tôi vì mùi hương ấy cũng nên."

Môi ông dần hình thành một nụ cười. Tôi ngạc nghiên khi thấy điều đó. Tôi nhìn tổng thể khuôn mặt lạnh lùng của ông, nụ cười trở thành một phần lạc lõng, không hòa hợp như lại có vẻ đẹp rất riêng.

"Chúng tôi yêu nhau điên cuồng. Chúng tôi cùng chung một tổ đội, chúng tôi hỗ trợ cho nhau trong công việc. Chúng tôi làm tình bất cứ khi nào chúng tôi cảm thấy hứng thú. Tôi còn nhớ từng khoảnh khắc ấy, chúng rõ rệt và ấn tượng đến mức tôi có thể vẽ ra ngay lúc này nếu tôi có giấy bút. Nhưng chúng không kéo dài bao lâu, tôi vốn dĩ không dám thổ lộ với mọi người về giới tính của mình, đặc biệt là ba tôi. Tôi lo sợ về điều đó. Và tôi đã lấy vợ."

"Ôi!"

Bất giác, tôi thốt lên. Tôi từng căm ghét rất cả những gã đồng tính lấy vợ và cả những người tình đồng tính của họ. Cho đến khi tôi rơi vào trường hợp đó, tôi chẳng thể biện minh gì nữa. Nhưng tôi không nghĩ người đàn ông lịch lãm này lại có thể làm tổn thương một người phụ nữ yếu đuối bằng cách cho cô ta một hạnh phúc ảo tưởng. Tôi thật sai lầm khi có nhận định đó. Hay là thật tâm tôi đã mong mỏi rằng Mr. Ken sẽ khác anh.

"Tôi biết cậu nghĩ gì… Rất nhiều người nghĩ như thế, riêng chỉ có cậu ấy là không. Cậu ấy bảo tôi quyết định ra sao cũng được, cậu ấy mãi yêu tôi, nhưng cậu ấy sẽ không đến với một người lấy vợ. Tôi yêu cậu ấy điên cuồng, nhưng vì bản thân mình, tôi đã ích kỷ. Cô gái mà tôi lấy là một phụ nữ rất tốt. Tôi đã làm hại cuộc đời của hai

taoxanh.net

người. Mỗi ngày khi tôi thức dậy bên cạnh vợ tôi, tôi đã tưởng rằng nàng là cậu ấy. Mỗi đêm khi làm tình với nàng, tôi cũng đều tưởng tượng về một hình bóng khác. Cậu ấy vẫn trong tổ của tôi, nhưng lại theo một người khác. Bên ngoài, cậu ấy vẫn như vậy, nhưng tôi biết từ khi tôi lấy vợ, cậu ấy đã nghiện rượu. Rồi đến một ngày tôi phát hiện cậu dùng ma túy."

Mr. Ken nói bằng một giọng sắc lạnh đến mức tôi muốn ngộp thở. Môi của ông gần như không mấp máy, chúng dính rịt vào nhau, khiến cho câu chữ bị xô đẩy, nhưng vẫn rất rõ ràng. Tôi có cảm giác, nếu làn môi ấy mở ra thêm một chút, thay vì những lời nói lạnh giá thoát ra sẽ là một tiếng nấc.

"Khoảnh khắc thấy cậu ấy dùng ma túy trong toa lét của sở cảnh sát gần như là thời khắc đau đớn nhất cuộc đời tôi. Tôi đã xin lỗi cậu ấy, đã khóc như chưa từng khóc, thậm chí còn muốn hủy diệt tất cả thế giới để trở về bên cậu. Nhưng cậu ấy chỉ nói, mỗi một lựa chọn đều có giá phải trả của nó, em đã lựa chọn giữ mãi anh trong trái tim, giữ nỗi đau trong cơ thể mình thì em phải trả giá cho nó. Còn cái giá cho sự lựa chọn của anh là gì? Anh biết không? Là anh sẽ sống nhưng không bao giờ sống."

Mr. Ken hơi dừng lại một chút, như thể nói ra những lời ấy với ông là vô cùng khó khăn, nhưng rồi ông cũng tiếp tục:

"Tôi không thể quên lời nói ấy của cậu. Vĩnh viễn, chúng khắc vào trí não của tôi, vào tận cùng của trái tim, chúng nhói lên từng giây từng phút, chứa đựng một giai điệu ma quỷ ám ảnh đến từng giấc mơ. Lúc đó, tôi đã không thể cứu cậu ấy, vĩnh viễn không thể. Cho đến khi cậu ấy trượt dài trong tội lỗi tôi cũng không thể. Tôi bất lực đứng nhìn cậu ấy chết..."

Môi Mr. Ken ngậm lại, cổ họng giần giật. Đôi mắt ông nhìn về khoảng không vô định. Tôi không dám lên tiếng, tôi sợ mình sẽ làm vỡ bức tường cuối cùng của ông để giữ cho dòng nước mắt khỏi tuôn trào.

taoxanh.net

"Cậu ấy chết ở biển. Một phát súng vào đầu. Tôi đã biết đó là cách mà cậu trả thù cho việc tôi lấy vợ, trả thù một cách tàn nhẫn nhất. Và trong chính thời khắc đó tôi đã đọc được những dòng thư mà cậu ấy để lại."

Ken lấy ra một lá thư, giấy đã hơi ngả màu. Tôi cầm lấy nó và đọc:

"Anh yêu...

Có lẽ đây là lần đầu tiên em viết cho anh một lá thư tình, và cũng là lần cuối cùng. Xin cho em được gọi anh thêm một lần nữa hai tiếng thân thương ấy.

Ngay lúc này đây, em đang hình dung ra khuôn mặt của anh khi đọc lá thư. Em nghĩ anh sẽ hận em lắm, anh sẽ nguyền rủa em vì đã hành hạ anh nhiều như thế rồi lại bỏ đi. Em thật sự xin lỗi anh.

Thật sự em muốn anh hận em, hận em đến xương tủy để rồi quên em, và bắt đầu với người phụ nữ mà anh đã cưới về. Nhưng em ích kỷ anh à. Trong tình yêu ai mà không ích kỷ hả anh? Em không muốn anh quên em, nên mới để lại bức thư này.

Anh có hiểu nỗi đau mà em chịu đựng khi anh đang nằm bên người phụ nữ khác không? Em biết anh cũng như em rất đau đớn, nhưng em không phục. Em không phục vì sao anh yêu em mà lại đi cưới cô ta. Em ích kỷ như thế đấy mà lại mỉm cười bảo với anh hãy cưới cô ấy đi. Vì em biết dù em có ích kỷ đến bao nhiêu, em cũng sẽ mất anh. Rốt cuộc không cưới cô ta, anh cũng sẽ cưới một cô gái khác. Vì định mệnh nghiệt ngã đã đưa chúng ta đến với nhau nhưng cũng muốn chia cắt chúng ta.

Cho nên em muốn anh nhớ đến em, nhớ đến khi anh theo em đi qua thế giới bên kia. Em ác quá phải không anh? Em chưa từng tưởng tượng ra mình sẽ hành hạ anh như vậy. Nhưng rồi khi em dùng ma túy để quên anh. Trong cơn mê man đó, em đã nghĩ ra tất cả chúng. Chúng khiến em dễ chịu, nhưng cũng khiến em đau đớn xiết bao.

Em biết em chỉ có thể thành công với kế hoạch này khi mà anh thực sự yêu em. Cho nên khi hình dung khuôn mặt anh đau khổ khi đọc lá thư này em rất hạnh phúc.

Vĩnh biệt anh."

Tôi bỏ lá thư xuống bàn. Nét chữ run rẩy đến mức tôi phải căng mắt ra để đọc. Chỉ có hai chữ "Anh yêu" là được viết ngay ngắn đến kinh ngạc, đẹp đẽ đến đáng sợ. Tôi sợ cách yêu của người con trai này, sợ cách anh ta đã làm với bản thân và người anh ta yêu. Mr. Ken nhìn tôi, ánh mắt ông trở lại rất lạnh lùng.

"Vì sao ông kể với tôi tất cả mọi chuyện?"

"Đây là hồ sơ của anh ta. Đây là hồ sơ của vợ anh ta. Tôi đã điều tra kỹ, trong hơn hai năm nay cậu là người đồng giới duy nhất mà anh ta đã quen. Và cậu cũng là người duy nhất trong hơn mười năm nay anh ta chu cấp tiền bạc bằng thẻ tín dụng của anh ta. Anh ta là một người không muốn người khác biết thân phận của mình."

"Ý ông là anh ấy yêu tôi?"

"Đó là điều cậu nhờ tôi điều tra đúng không?"

Tôi nhìn Mr. Ken, trong thoáng chốc thấy mình như bị ánh mắt ông xuyên thấu. Ông khẽ thở dài rồi đứng dậy:

"Tôi nghĩ là anh ta yêu cậu."

Không hiểu vì sao chỉ mấy lời đơn giản thế thôi đã khiến tôi bật khóc. Những lời ấy chính là điều mà mỗi đêm tôi tự nói với mình trong hương thơm Escpae. Mr. Ken đưa cho tôi một chiếc khăn và từ tốn nói:

"Muốn đi gặp anh ta không?"

Tôi gật đầu. Khoảng thời gian sau đó, trí óc tôi rơi vào một vùng mộng mị. Tôi thần người ra, nghĩ mãi về việc mình sẽ nói những gì khi gặp anh, cho đến khi tĩnh trí lại, bản thân đã dừng trước một quán cà phê.

"Anh ấy ở đây?"

"Đang uống cà phê với vợ. Trên lầu. Cậu vào đi, tôi ở ngoài này đợi."

Tôi bước xuống xe và chầm chậm đi vào quán. Đó là hành trình lạ lùng nhất mà tôi từng thực hiện. Tôi bước từng bước, cảm giác đôi chân nặng như đeo đá, và không gian xung quanh tôi đông đặc lại. Một nỗi lo rừng rực chạy khắp người tôi, làm cho bao tử sôi lên, và đầu óc tôi choáng váng. Tôi thấy khóm cẩm tú cầu rồi cây đàn piano rồi cầu thang, sắp xếp hỗn loạn trong đôi mắt mở căng ra. Đến khi tôi đặt một chân lên bậc thang đầu, tôi thấy anh từ trên cao đi xuống. Anh nắm tay vợ, và mỉm cười.

Khoảng không giữa hai chúng tôi lúc đó là hai mươi tám bậc thang gỗ, là bốn mét cao, là đôi mắt anh ngỡ ngàng của anh, là nụ cười của cô gái ấy, là tất cả nước mắt của tôi chực vỡ òa. Tôi và anh, cách xa nhau đến vậy sao? Anh cao đến thăm thẳm, cao đến mức tôi không thể với cũng không thể chạm vào. Chỉ còn lại một vệt mờ phi thực. Để rồi tôi tua lại hành trình của mình. Cầu thang, piano, khóm cẩm tú cầu, tôi quay lưng chạy miết.

Trong cái quay lưng ấy tôi còn kịp bắt lấy một ánh nhìn bất lực của anh. Tôi cũng vậy. Chúng tôi từ lúc khởi đầu đã là những kẻ bất lực với định mệnh của mình.

Chiếc xe chạy ra biển. Cả hai giữ im lặng suốt chặng đường. Khi đến gần biển, tôi mới lên tiếng:

"Cám ơn ông. Vì đã kể tôi nghe câu chuyện của ông?"

taoxanh.net

"..."

"Câu chuyện đó thật sự đáng sợ. Rất đáng sợ."

"Tôi phải cám ơn cậu mới đúng."

Chiếc xe lao đi trên đường cao tốc, cảnh xung quanh lướt qua tôi, tôi lại tựa vào người ông, ngửi mùi hương Escape băng lạnh ấy rồi nói:

"Tôi giống cậu ấy ở điểm nào?"

"Ở điểm đều thích hương thơm này."

"Tôi đã sai đúng không?"

"Không? Không một ai trong chúng ta sai cả. Mỗi người chúng ta đều sống vì bản thân mình."

"Chúng ta đều rất ích kỷ. Tôi thích điều này. Tôi hôn ông được không, Mr. Ken?"

Tôi chẳng đợi ông ấy trả lời, liền rướn người lên và đặt lên môi ông một cái hôn. Chiếc xe lao vùn vụt trên đường cao tốc. Mùi hương của ông rất lạnh, không như anh, cân bằng hoàn hảo.

"Thật sự ông không có mùi như anh ấy."

"Cậu cũng chẳng giống cậu ấy."

Cả hai chúng tôi đều bật cười. Trong mùi hương Escape, tiếng cười ấy có gì đó gần như là giải thoát. Tôi ngoảnh mặt về phía cửa kính, nhấn nút mở cửa sổ. Gió biển lùa vào xua tan mùi hương ám ảnh trong chiếc xe. Mũi tôi lần nữa ngửi thấy mùi muối mằn mặn. Bỗng một bàn tay xoa lấy đầu tôi.

"Cậu thấy khung cảnh lúc này thế nào?"

Tôi nhìn lên bầu trời xanh ngắt trước mặt mình và vực sâu hun hút phía dưới chân. Chiếc xe chạy trên con đường giữa biển và trời ấy, như đang trên một sợi dây dài vô tận nối hai đầu của chênh vênh.

"Cao thăm thẳm..."

"Và sâu vời vợi..."

Chiếc xe cứ lao đi lao đi, đưa hai chúng tôi trôi tuột vào một khoảng không quá mênh mông.

taoxanh.net

Mồ hoang cỏ dại

Thiên Bình

THÀNH PHỐ SƯƠNG MÙ

Bà ngồi bên cửa sổ, cửa sổ nhìn ra khoảng sân đầy nắng, khoảng sân không ngăn cách với con đường nhựa, con đường chạy đến chân đồi rồi uốn cong theo cánh rừng sồi, rừng sồi càng dày khi lên đến đỉnh, một nửa ngả màu vàng, một nửa cháy đen, đứng ở đỉnh đồi nhìn ra xa có thể thấy một căn nhà nhỏ với một khoảng sân nhỏ, căn nhà có một cửa sổ treo rèm vải bông đã cũ, bên khung cửa sổ là khuôn mặt khắc khổ của bà.

Trên con đường nhựa chồng chéo những lối rẽ vào các nhà và cống rãnh, các nhà được bao quanh bởi rừng sồi tạo nên một thành phố nhỏ, thành phố dường như biệt lập với thế giới bên ngoài. Cuối con đường nhựa lớn duy nhất này, sau khi đã xuyên qua cánh rừng, là một dòng sông xanh nước quanh năm và một làn sương mù ngăn cách với thế giới bên ngoài. Những người dân của thành phố nhỏ đến được phía cuối con đường chỉ biết đứng nhìn những màu sắc rực rỡ ẩn hiện bên kia làn sương mù.

Thành phố chịu một lời nguyền, những ai tìm cách qua sông bằng bất kì cách nào cũng sẽ bị Thần Sông dìm chết. Chưa ai có thể vượt sông, cũng như chưa ai có thế biết thế giới bên kia có những gì.

Rừng trên đồi vừa trải qua một trận cháy, hầu hết đều bị thiêu rụi. Một phần rừng thoát nạn nằm ở đỉnh đồi sườn bên kia.

BỨC ẢNH

taoxanh.net

Gió đột ngột thốc từ ngoài sân mang mùi cát bụi lẫn với mùi vải bông bụi bặm vào phòng. Bà ho một cơn dữ dội, vết máu dính đầy tay và vòm miệng bà. Bà kéo tấm rèm vải bông lau vết máu, chỗ những vết máu cũ đã thẫm đen trên rèm nay lại đỏ tươi vì vết máu mới. Bà thôi không nhìn khoảng sân trống rỗng ngoài kia nữa. Bà nhìn lên bàn thờ nghi ngút khói, nơi có tấm ảnh một người đàn ông tóc điểm hoa râm, đôi mắt sâu hoắm.

- Vậy là ông đi được ba năm rồi – Giọng bà khản đặc – Tôi thấy thiếu vắng thật đấy, nhưng tôi thấy thanh thản kì lạ. Hình như trong người ông có âm khí, hoặc nếu không thì cũng là do những việc làm của ông trước kia đã gây ra âm khí, đè nặng lên cái nhà này. Ông đi, tôi cũng buồn lắm, nhưng tôi vẫn vui vẻ làm giỗ cho ông. Mong sao ông đi rồi đừng để lại tàn dư của âm khí!

Bà nhổm dậy đi đến bàn thờ, bà ngắm ông một lúc rồi lấy bức ảnh xuống rồi cắt một phần tóc ông.

- Tôi cắt bớt tóc ông để ông nhìn đỡ già. Ông thấy chưa, tôi nói có sai đâu, nhìn ông như hồi còn trẻ vậy đó.

Bà đặt lại tấm ảnh lên bàn thờ, bà thở hắt ra khiến làn khói từ chiếc hương lệch đi trong không gian. Bà nhìn khuôn mặt của ông, bà nhìn kĩ đôi mắt ông.

- Đôi mắt ông nhìn đĩ lắm! Và tàn ác. Thế mà không hiểu sao hồi đó tôi lại mê mệt vì đôi mắt ông. Ông đá lông nheo với mọi cô gái ông gặp, kể cả những con đĩ, trước mặt tôi. Tôi biết ông phải đi phẫu thuật nhiều lắm mới có được nó. Tôi có xem bức ảnh của ông lúc nhỏ, mắt ông bị tật. Mẹ ông không muốn để con mình xấu, bà đi làm đĩ kiếm tiền để mổ mắt cho ông…

Bà ho một tiếng ngắn.

- Rồi ông trả ơn cho bà ấy bằng những chuỗi ngày nhốt bà trong căn phòng kín cửa. Chỉ có tôi biết bà ấy giả điên, chỉ có như thế bà mới không sống cùng những dối trá và tàn ác của ông. Cuối cùng, bà chết trong nhà thương điên.

Kí ức dội lên trong ngực bà về thời còn trẻ, bóp nghẹn trái tim già nua của bà. Kí ức đã vỡ vụn vì tuổi già, mà bà đã già đâu, ở tuổi những đứa con thành đạt các bà mẹ vẫn chưa già. Kí ức của bà là những chuỗi ngày đen tối, lấy đi những niềm tin và sức trẻ của bà.

- Ông biết không, hồi đó tôi đã vui mừng biết bao nhiêu khi đẻ được một thằng con trai, sau hai lần phá thai vì siêu âm cho biết là con gái. Vậy là tôi chỉ đẻ được một thằng con trai.

NHỮNG ĐỨA CON

Đêm đêm, bà mơ, những cơn ác mộng nhuộm đầy máu tươi. Bà mơ thấy những đôi mắt nhìn chòng chọc vào bà. Đôi mắt của những người họ hàng ông, của những đứa con chưa kịp chào đời lơ lửng trong bóng tối. Những đôi mắt trẻ thơ nhưng đầy căn giận. Chỉ có những đôi mắt và tiếng khóc của những đứa bé, tiếng chì chiết và cười nhạo của những người họ hàng. Bà thấy ông đứng ngoài, ông mỉm cười. Bà thức giấc trong cơn sốt mê man. Bà lại nhìn thấy con mèo hoang đen tuyền trên cửa sổ, đêm nào nó cũng đứng ở đó, nhìn chòng chọc vào bà, bà nhác thấy khuôn mặt ông, bà ném bất cứ thứ gì trong tầm tay vào nó, con mèo hoang phóng lên mái nhà bên cạnh, khung cửa kính vỡ toang. Nhiều đêm, bà quên đóng cửa, con mèo hoang vào nhà, nó đến giường bà, đợi khi bà thức giấc sẽ nhìn thấy nó. Nhiều đêm, bà mơ, bà thấy bà ném con dao vào nó.

Đứa con là niềm hi vọng duy nhất của bà, thằng bé kháu khỉnh và thông minh từ thuở nhỏ, không đứa trẻ nào trong thành phố thông minh bằng nó. Những người họ hàng và chồng bà nhìn bà khác đi, họ ca tụng bà, nịnh nọt bà với những lời lẽ giả tạo. Nếu không có

đứa con, có lẽ bà sẽ phải giả điên, có lẽ bà sẽ chết trong nhà thương điên.

- Ông về chín suối, chắc không thể nào quên được con mình, ông nhỉ. Nó dễ thương thế mà. Nó học giỏi, tính tình hiền lành.

Phải, bà có con trai, con trai bà giỏi. Một lần bà cùng con từ trường về, thấy ông trần trụi cùng một người đàn bà khác. Bà vội che mắt đứa con, vội dẫn nó đến nơi khác. Bà khóc thầm và kinh tởm khi nhớ lại hai tấm thân trần trụi trên giường.

- Thế là ông có con riêng, không chỉ một mà những ba đứa. Nhưng ông trời có mắt lắm, một đứa bị hội chứng Down, một đứa bị mù, một đứa chậm phát triển trí não. Ông nhận ra không ai bằng con mình, không ai bằng vợ mình, ông trở về và khóc lóc kể khổ, ông vin vào cái gọi là truyền thống của gia đình ông, cái truyền thống phong kiến thối tha như chính ông vậy.

Bà cắt hết phần tóc trong bức ảnh của ông và đổ một cơn ho tức tưởi. Bà lại tìm đến chiếc ghế ngồi cạnh cửa sổ, thở dốc. Bà uống một ngụm nước đã nổi váng trong chiếc bình gỗ.

- Chính vì thế nên ông chẳng biết gì về con mình, đến khi ông chết ông vẫn không hiểu nó. Từ nhỏ, thằng bé đã hiền tính, cái cách nó chơi với mấy con bé nhà hàng xóm mới dễ thương làm sao. Nó hay chơi trò hàng quán, nhảy dây,... Thỉnh thoảng nó vẫn chơi đá bóng với bạn bè nên ai cũng quý nó cả. Tôi vẫn thấy tởm và thắc mắc là vì sao cái thằng con rơi của ông bị chậm phát triển trí não, mà ông vẫn mở phim tình cảm éo le cho nó xem. Nhưng ông làm gì thì làm, tôi chỉ biết có thằng bé.

Có đứa con trai, bà xem nó là sinh mệnh của bà, sinh mệnh của một người mẹ bình thường và sinh mệnh của một con người phải ăn đời ở kiếp với lũ người xảo quyệt các ông. Bà mặc ông muốn ngủ với bao nhiêu con đàn bà thì ngủ, muốn làm gì thì làm. Trong thế giới của bà, bà chỉ còn biết có đứa con, bà thương yêu và chăm sóc cho

taoxanh.net

nó. Bà nuôi nó bằng tất cả những gì bà có.

- Rồi ông cầu xin tôi chấp nhận ba đứa con rơi kia của ông. Thật nực cười và cũng thật khó khăn cho tôi, nhưng tôi biết làm sao khi những con đàn bà kia đi theo trai và vứt bỏ con họ. Tôi thiết nghĩ ông đã hối cải nên bằng lòng. Những đứa con rơi, tôi xem chúng cũng như con mình, chăm sóc chúng, rồi chúng chết. Chúng là những đứa bé trai.

MẸ

Hắn về nhà, thấy mẹ hắn ngồi lom khom ăn cơm với rau muống. Hắn thấy thương mẹ vô cùng, dù mẹ luôn mắng chửi hắn, lạnh lẽo với hắn, nhưng hắn cảm nhận được sự ấm áp của bà. Hắn biết bà từng trải qua những chuỗi ngày đau khổ, nhẫn nhục để nuôi hắn. Càng nhận thức được những gì đang xảy ra trong gia đình, hắn càng thương mẹ. Hắn sống bên ba nhưng không cảm nhận được tình cha con.

Ngày bé hắn còn ngây thơ, hắn thấy tỉnh thoảng ba hắn dắt một người đàn bà mặt đầy phấn son về nhà, có khi ba hắn bảo đó là một người bạn, có khi là một người họ hàng xa. Hắn thấy mẹ hắn không có cảm xúc gì nên tin đó là thật. Rồi hắn lớn lên, những người đàn bà lạ vẫn vào nhà hắn. Lâu dần, hắn sợ mùi nước hoa và những khuôn mặt trắng bệch màu phấn. Cuối cùng rồi hắn biết bản chất của ba hắn. Đêm đêm nằm với mẹ, hắn nghe tiếng rên siết vọng qua từ phòng bên, hắn nhỏm dậy, hắn thấy hai tấm thân trần trụi như hai con rắn đang quấn lấy nhau. Hắn thấy khuôn mặt của ba hắn. Hắn hận ba hắn.

- Mày đi tắm rửa rồi ăn cơm. Tao làm cá kho cho mày rồi đó.

- Sao mẹ không ăn cá kho mà ăn rau không vậy?

- Tao ăn rau lành tính, tao muốn sống lâu! Ăn nhiều thịt cá quá cơ thể chỉ nhão ra như bùn!

Mẹ hắn nói vậy thôi chứ hắn biết mẹ để dành miếng ngon cho hắn. Hắn lẳng lặng vào phòng tắm, nước mát rượi khiến hắn tỉnh hẳn sau trận đấu bóng đá ở trường. Hắn vừa tắm vừa mơ tưởng đến tình nhân của hắn, một người con trai cùng lứa có nụ cười thiên thần. Hai người thường theo nhau lên đồi, họ nằm bên nhau hàng giờ, lắng nghe tiếng lá xào xạc và đón ánh nắng hạnh phúc. Họ trải qua lần đầu tiên bên nhau cũng nơi này, dưới bầu trời đầy sao và trong tiếng ru của gió.

Hắn tắm xong, còn dừng lại một chút ngắm nhìn cơ thể đẹp đẽ của mình trong gương, hắn mỉm cười vừa ý rồi mới chịu ra ngoài.

- Chừa rau cho con nữa. Nếu chỉ ăn thịt cá thì con không được như thế này đâu.

- Ừ. Tao biết mày giỏi mà. Đây, ăn đi. Tao nói cái này.

- Dạ, mẹ nói đi – Hắn lùa một nhúm rau vào trong miệng.

- Mày lớn từng này, sao cứ lẽo đẽo theo tụi con gái?

- Bạn bè mà, con chơi đều hết cả, không phân biệt trai gái.

- Đẹp mã như mày, chắc đã có con nào rồi nhưng cứ giấu tao phải không?

- Có thì con có rồi, nhưng không phải là con nào. Mà thôi, con không muốn nói đâu.

- Mày nói vậy là sao, không lẽ mà có thằng nào?

Hắn lặng người đi, miếng cơm trong họng hắn không hiểu sao nghẹn đắng rồi bỡ ra. Hắn thấy da mặt mình nóng bừng trong chốc

taoxanh.net

lát rồi người hắn đột nhiên lạnh toát. Hắn ngập trong những suy nghĩ, không lẽ mẹ đã biết chuyện của mình? Hay ai đó đã nói? Không thể nào, mình chưa từng nói với ai trừ người mình yêu. Nghĩ bụng, hắn tạm yên lòng, hắn uống một muỗng canh đánh ực.

- Ý con là cô bé nào, không phải con nào.

Bà phủi tay bỏ đi, làm như không cần quan tâm mấy, nhưng trong lòng bà dâng lên nỗi hoài nghi trước nét mặt biến sắc của con mình. Bà từng trải qua biết bao nhiêu chuyện, cộng thêm linh cảm của một người mẹ, bà biết con mình "có vấn đề". Bà đã nuôi hắn từ nhỏ, lẽ nào bà không hiểu tâm tính và lòng dạ hắn muốn gì sao. Hắn hiền lành nhưng không đến nỗi yếu đuối hay uỷ mị như con gái, bà biết, hắn có cái điệu riêng của hắn, cái điệu duyên dáng của một thanh niên. Bà cố xua đi ý nghĩ không hay, bà nhủ thầm, bà nuôi hắn đến từng này, hắn khoẻ mạnh thế, cường tráng và lại còn thông minh, hắn bình thường như người ta, rồi hắn sẽ thành công trong nay mai, sẽ lấy vợ và đem đến niềm an ủi cho tuổi già của bà. Bà chỉ cần có thế, bà đã khước từ những đồng tiền bẩn thỉu của họ hàng nhà chồng. Bà mong hắn cứu lấy sinh mệnh già nua của mình.

Hắn tìm đến người hắn yêu, hắn tâm sự. Một người không muốn dối mẹ, một người không muốn chuốc lấy rắc rối. Họ ôm nhau trong bế tắc.

NHỮNG ĐỊNH KIẾN

- Ông làm sao biết được con mình đồng tính. Trong đời tôi chỉ thấy ông giỏi có hai việc, ngồi một chỗ chỉ tay làm như mình biết rõ hết sự đời và ngủ với đàn bà. Tôi không phủ nhận ông làm tình rất chuyên nghiệp, một cách đầy thú tính.

Một đợt gió tung bụi mù vào căn phòng khiến bà lại lên cơn ho. Lần này bà nén lại nhưng máu ra nhiều hơn lần trước. Bà lại lau nó vào tấm rèm, đúng vào chỗ có vết máu cũ.

Những hồi ức về đứa con làm bà đau nhói, trái tim bà thắt lại đau đớn, đến bây giờ cảm giác đó vẫn rõ rệt. Những nỗi đau trước kia của bà đều nhạt theo thời gian, chỉ duy mỗi đứa con làm bà vật vã triền miên mỗi khi nhớ đến. Bà đau khổ, không phải vì niềm hi vọng vỡ tan, không phải cho sự ích kỉ của bà, bà đau khổ và thương cho đứa con.

Bà vẫn còn nhớ như in cái ngày đó. Với bà nó là một ngày tận thế, ngày bà phát hiện ra sự thật về con mình. Bà ghê tởm hắn như đối với ông, bà đã cự tuyệt hắn trong niềm chua chát và đắng cay. Bà than thân trách phận, bà đã làm gì sai mà phải chịu những đày ải như thế. Càng căm ghét hắn. Bà ước giá bà từng giữ lại một đứa con gái. Bà ước giá bà đừng đẻ ra hắn.

- Còn ông thì sao, ông chỉ ngồi đấy và chì chiết tôi: "Tại con mẹ mày cả!". Tôi biết ông sẽ nói như thế, ông sẽ khoe cái bản chất lố bịch của mình ra. Ông còn bảo với con rằng: "Tao nuôi dạy mày như thế đó hả, là do con mẹ mày!". Đấy! Tôi vẫn còn nhớ như in, không phải tôi nuôi hận thù với ông, hận một người chết thì có gì hay ho chứ. Tôi chỉ muốn ôn lại, trong ngày giỗ của ông, để ông thấy ông có một thời dâm dục và ngu xuẩn đến chừng nào.

Ông một lần nữa cự tuyệt gia đình. Càng hận ông, bà lại càng thương con, bà dằn vặt giữa những căm ghét và tha thứ, giữa ruồng bỏ và chấp nhận. Bà thường mơ thấy hắn khóc, bà không còn nhìn thấy hắn cười như mọi khi, bà thấy hắn đau khổ và lầm lũi như một chiếc bóng. Lòng bà đau như cắt.

- Ông biết không, tôi đã định làm gì cho con, tôi định sẽ chấp nhận nó. Nó không cần một người cha như ông nhưng nó không thể ở một mình. Nó chỉ có tôi bên cạnh, nó cần tình thương của người mẹ này. Nhưng tôi chưa kịp làm gì thì chính ông đã huỷ hoại tất cả.

Hồi tưởng một quá khứ nặng nề khiến bà trở nên khó thở, bà ho

taoxanh.net

một cơn dai dẳng, bà nấc lên từng tiếng, nước mắt lẫn với máu của bà, bà ngửi thấy mùi tanh của máu. Bà lại tiếp tục lau máu vào tấm rèm. Bà lại cắt một phần tấm ảnh của ông, bà cắt ngang phần cổ của ông, cắt mất phần trán của ông.

- Tôi vẫn nhớ cái ngày ông chết, tôi thấy thật hả dạ. Tôi nhìn ông chết mà cảm thấy sao quá dễ dàng, thật không công bằng, ông có thể lựa chọn cái chết ư, tôi thiết nghĩ người ta phải lựa chọn cái chết cho ông mới phải.

Bà thấy ông chết khi những đau khổ và vật vã đã choáng đầy trái tim đầy vết thương của bà. Bà thấy ông chết trong căn phòng ông đã nhốt bà trong những ngày bà mang thai. Ông chết trong tư thế trần trụi bên một mụ đàn bà. Bà phát hiện ông chết sau một ngày, bà vuốt mắt ông, bà vuốt mãi nhưng ông không nhắm.

- Hẳn ông chết sau khi đạt đến cực khoái với người đàn bà đó. Người ta không tìm thấy hung khí nào ngoại trừ một căn phòng đậm đặc CO_2 và sặc mùi tinh dịch. Bây giờ thì ông biết lí do rồi chứ, ông chết vì những định kiến ông dành cho tôi, cho con, và vì bản chất hoang dâm của ông. Ông đã huỷ hoại cuộc đời của con, lẽ ra nó vẫn có thể sống tốt, dù cho khiếm khuyết bên trong nó có lớn đến đâu đi nữa thì tôi vẫn thương yêu nó, tôi sẽ bù đắp cho nó. Tôi sẽ làm mọi thứ để nó có được nụ cười hạnh phúc.

Bà vẫn thì thào dù những cơn ho liên tục kéo đến, máu bà ra nhiều hơn. Kí ức đang vây quanh bà, lũ lượt kéo về như cơn gió thốc ngoài kia. Gió mùa hè hanh khô, cát bụi hanh khô đến khó chịu. Tay bà run run cầm bức ảnh của ông, bà tự hỏi không biết ông đã chụp nó ở đâu mà trông ông hiền từ, bà tự hỏi những bức ảnh khác của ông ở đâu, những bức ảnh nhìn vào chỉ thấy một khuôn mặt dối trá và ám muội. Rồi bà chợt nhớ ra bà đã đốt chúng, tất cả ảnh của ông, những bức ảnh ông đứng bên bà cười giả dối, những bức ảnh ông trần truồng bên người đàn bà khác. Bà chỉ giữ lại những bức ảnh của con với nụ cười thánh thiện và đôi mắt trong sáng. Bà biết hắn chẳng giống ông chút nào.

Bà tựa đầu vào cửa sổ, bà cảm thấy mệt mỏi, bà vẫn nghe tiếng cát xoáy ngoài kia. Rồi bà thiếp đi lúc nào không hay, trái tim bà đập mỏi nhừ và hơi thở yếu dần.

Bà mở choàng mắt, mặt trời đã xế bóng. Gió vẫn thổi, gió càng lúc càng mạnh. Bà nhặt bức ảnh của ông nằm trên sàn nhà rồi đặt lên bàn thờ. Bà khoác một chiếc áo bông cũ kĩ.

- Gần tối rồi, tôi lên đồi thắp hương cho mộ ông đây...

Bà đứng lặng một hồi, trong cõi lòng của bà chợt trống rỗng và ngẩn ngơ. Nước mắt bà trào ra ướt đẫm đôi gò má gầy gò. Mái tóc lấm tấm bạc của bà rũ xuống khuôn mặt đang nhăn nhó vì đau đớn. Bà đã kiềm nén nước mắt, bà đã kiềm nén nỗi lòng nhưng bà đã nói ra.

- ... và cho con nữa.

Bà quỵ xuống, tay chân bà rụng rời, các giác quan của bà tê dại. Đôi vai gầy run lên theo những tiếng nấc đau đớn. Bà xé vụn tấm ảnh của ông.

- Con tôi, nó khoẻ mạnh đến thế. Nó không phải chết vì những trận đòn của chúng bây. Nó chết vì những kì thị của chúng bây. Tao đã không kịp cứu nó, tao đã không kịp che chở cho nó.

Bà ho một cơn dữ dội. Bà quệt vết máu quanh khuôn mặt mình, lẫn với nước mắt. Bàn tay và khuôn mặt bà dính đầy máu. Bà lại ho một cơn, lần này bà không thấy máu. Bàn nín lặng, cổ họng bà ứ nghẹn, ngực bà như muốn nổ tung.

TRỞ VỀ

taoxanh.net

Có tiếng bước chân từ ngoài sân, bước chân ai xoáy trên cát rồi tiến dần đến cửa, bước chân ngập ngừng nhưng bà nghe thấy rõ.

- Mẹ! – Tiếng một người con trai.

Bà quay đầu lại, chàng trai có khuôn mặt bừng sáng và nụ cười thánh thiện, anh tiến đến bên bà.

- Mẹ đang làm gì vậy? Sao lại ngồi trên đất, lạnh lắm, để con đỡ mẹ ngồi lên ghế.

Bà lặng người trong niềm xúc động không nói nên lời. Bà biết bà không nằm mơ, da thịt anh ấm áp và những cử chỉ ân cần, bà cảm nhận được. Chàng trai bước đến bàn thờ, anh thắp hương cho ông và cho con trai bà. Anh lặng ngắm bức ảnh con bà đặt trên bàn thờ, một dòng nước mắt lặng lẽ chảy trên gò má anh. Anh quay lại nhìn bà.

- Con về để thăm em và mẹ đây!

Mắt bà nhoè đi và tim bà nhói đau trong một kí ức khác dội về.

THẦN SÔNG

- Mẹ! Con cầu xin mẹ hãy cứu anh ấy, họ sẽ đánh anh ấy đến chết mất! – Hắn thì thào trong hơi thở yếu ớt và dòng nước mắt nghẹn ngào.

- Không! Mẹ chỉ cứu con của mẹ thôi, mẹ sẽ dẫn con qua bên kia đồi!

- Đừng mẹ ơi! Con không qua khỏi rồi, xin mẹ, hãy cứu anh ấy!

Anh bước vào nhà, khuôn mặt tái mét, thở dốc. Anh lao đến cầm tay hắn.

- Anh à…

Hắn chỉ kịp thì thào như thế với anh rồi tay hắn buông thõng xuống, đôi mắt nhắm nghiền, một dòng nước mắt còn rỉ ra theo gò má rơi xuống đất. Hắn đã trút hơi thở cuối cùng. Hai người còn lại gục lên thân người chết với cùng một nỗi tức tưởi. Bên ngoài có tiếng náo động, tiếng vũ khí va vào nhanh canh cách: "Còn một thằng biến thái nữa, tìm và đánh chết nó đi!". Bà vội lau nước mắt. Bà kéo tay anh ra ngõ sau. Anh còn ngoái đầu lại nhìn hắn.

Bà và anh chạy theo một con đường mòn vắng người đầy bóng tối ra cánh rừng ven sông. Phía sau, những tiếng hò hét ngày một lớn dần kèm theo ánh đuốc. Hai người băng qua khu rừng đầy bụi gai và cỏ dại, dù có tiếng thú dữ gầm rũ, dù những con chim hung bạo ăn đêm bay lũ lượt trên đầu, họ vẫn băng băng đi hết khu rừng. Chàng trai đi trong vô định, bà đi trong sự gửi gắm của con trai, hai người đều không mong đợi một sự sống sót nào khi mất đi điều quí giá nhất trong đời mình. Họ đến được bờ sông trong tình trạng đầy thương tích vì vấp ngã và gai nhọn, mặt sông yên bình quá, từng đợt sóng nhấp nhô một cách hiền hòa lấp lành ánh đèn ẩn hiện sau làn sương mù đằng xa. Bất giác, họ cùng muốn được gieo mình xuống để Thần Sông giúp họ kết thúc cuộc đời đen tối của họ.

- Phải có một người ở lại con à!

- Con sẽ ở lại, mẹ hãy qua sông đi.

- Con… con gọi ta là mẹ ư?

- Vâng, mẹ của em ấy cũng là mẹ của con. Mẹ đi đi, đừng chần chừ nữa.

- Không. Nguyện vọng của nó là phải giúp con được sống. Con đi đi dù cơ hội sống rất ít. Mẹ cũng sắp sửa đi rồi.

taoxanh.net

- Nhưng…

- Mau lên!

Bà đẩy anh xuống nước. Sóng lập tức nổi lên kéo anh ra xa. Bà quỳ xuống, chắp tay vái lạy Thần Sông và cầu nguyện trong dòng nước mắt nghẹn ngào. Bà nhìn thấy một trận cuồng phong ở xa kéo lên dữ dội trong tích tắc rồi trả lại sự yên bình cho mặt nước. Đám đông kéo đến, ánh đuốc bập bùng rọi sáng lòng sông. Họ xì xào bàn tán rồi lũ lượt quay về thành phố. Đêm ấy một trận lũ lớn quét qua thành phố.

Sáng hôm sau, người ta hoảng hốt khi phát hiện nhiều người trong thành phố bị mất tích một cách bí ẩn. Đó là những người đã đốt đuốc đi trong đêm và những người họ hàng của chồng bà. Người ta tin họ đã bị lũ cuốn trôi xuống dòng sông. Chồng bà chết ngay sau đó trong một căn phòng kín cùng một phụ nữ.

Một tháng sau vẫn không có cái xác nào nổi lên, kể cả cái xác của anh. Bà nghĩ mình phải tiếp tục sống dù trong bà còn một niềm tin rất mong manh. Những năm tháng dài đằng đẵng, cô đơn kéo cuộc đời bà trong mỏi mệt và già nua.

HẠNH PHÚC

- Thần Sông đã kéo con xuống lòng sâu, nhưng con nghĩ mình phải sống vì em ấy, dù em ấy không còn nữa, vì con còn mẹ! Chỉ có mẹ mới có thể hiểu cho hai tụi con. Con đã quẫy đạp trong vô vọng, lúc con nghĩ mình sắp chết, con nghĩ tới em ấy.

Bà đưa tay vuốt nhẹ mái tóc anh, trong mắt bà ánh lên một niềm vui hiếm hoi.

taoxanh.net

- Mẹ đưa con đi thăm mộ em nhé!

Hai người đưa nhau lên đồi, bóng họ ngả dần theo nắng chiều chập choạng. Gió rừng hanh khô trong một ngày hè nóng muốn cản bước chân của họ nhưng không thể. Họ bước đi trong một niềm tin vừa tìm lại, một niềm tin trong cuộc sống và tình yêu vững chãi hơn bao giờ hết. Bà tin vào người con trai đang bước đi bên bà, bà tin cuộc sống không huỷ hoại hoàn toàn niềm tin của con người, bà xứng đáng với hiện tại vì quá khứ bà đã trải qua. Anh tin vào tình yêu mình đã chọn lựa, nó là nguồn sức mạnh đã đưa anh thoát khỏi cõi chết để tìm đến hạnh phúc ở thế giới bên kia.

- Ở bên kia có gì hả con? – Bà dừng lại.

- Bí mật mẹ à! Điều đó không quan trọng lắm đâu. Con sẽ ở lại đây với mẹ.

- Ừ. Ở bên đó con có hạnh phúc không? Về đây…

- Có mẹ ạ. Giờ con đã thành công nên không ai có thể xem thường mình nữa, không ai có thể bắt nạt mình nữa. Vả lại, bây giờ muốn sang cũng không được.

- Vì sao?

- Vì… Thần Sông rất khó tính! – Anh nheo mắt. Còn bà nở nụ cười sau ngần ấy năm lặng thầm, câm nín.

Anh dìu bà đi tiếp con đường quanh co dẫn lên đỉnh đồi. Anh muốn nói với bà rằng, ở bên kia là một thành phố rộng lớn, chan hòa ánh nắng và tình thương con người. Anh trông thấy những đôi tình nhân bước đi bên nhau, những chàng trai và cô gái, những đôi tình nhân giống như anh và hắn. Họ bước đi trong sự tự tin và lạc quan, dù phải đối mặt với những bi kịch trong cuộc sống. Thần Sông đã dặn dò anh giữ bí mật, Thần muốn những người thật sự có niềm tin trong tình yêu và cuộc sống tìm đường qua sông và đến với thế

giới hạnh phúc.

- Con… đã có người nào khác chưa?

- Hiện tại thì chưa mẹ ạ.

- Dù sao thì nó cũng đã chết rồi – Bà thở dài – Tình yêu của chúng bây, sao mà lạ lùng và khó khăn quá!

Anh mỉm cười, anh nhớ hắn, nhớ những ngày tháng hai người bên nhau. Anh nhớ nụ cười hồn nhiên của hắn. Càng hạnh phúc bao nhiêu anh càng thấy mình trống trải và cô đơn bấy nhiêu. Anh thấy mình sống giữa những hoài bão mong manh. Nước mắt anh lạc trong gió.

Bà cảm thấy bình yên hơn bao giờ hết, bà biết mọi thứ không hoàn toàn vô nghĩa. *"Để có một kết thúc tốt đẹp… đòi hỏi phải có một sự hi sinh. Nói cách khác, là đau khổ của một ai đó… mỗi hạnh phúc đều sản sinh ra hai nỗi đau khổ… Hạnh phúc của người này làm nảy sinh đau khổ ở những người khác." (…)*

Hai người đứng lặng bên một gò đất nhô cao lạnh lẽo, mộ một người con trai. Bóng họ trải dài trên mặt đất nhạt nhòa trong nắng chiều muộn. Nấm mộ nhỏ đã lâu không được sửa sang trông như một nấm mồ hoang không hình hài. Xung quanh mộ cỏ dại mọc đầy.

(…) Atig Rahimi, trong Syngué sabour – Pierre de patience

taoxanh.net

Ông bố không yêu con

Zen

Ngày đầu tiên, tháng đầu tiên, năm đầu tiên

10:07 AM
"Đàn ông vẫn có thể mang thai, song vì không có buồng trứng và tử cung nên không có khả năng thụ thai và phải mổ đẻ."

Đó là điều tôi được biết khi đọc một tài liệu về sức khỏe sinh sản ở một trang web nào đó . Sau khi đọc được điều này, vợ tôi đã quyết định sẽ xin trứng của chị cậu ấy, cấy tinh trùng của tôi để mang thai đứa-con-của-chúng-tôi.

Tôi đã sướng rơn người. Tôi hoàn toàn tán thành ý kiến của vợ yêu. Vì trước đó tôi luôn nghĩ rằng đàn ông thì không thể nào mang thai được, nên chỉ nghĩ đến biện pháp khả quan nhất là xin một đứa con nuôi. Nhưng dẫu sao, là con-của-chính-mình thì vẫn tuyệt vời nhất, đúng không?

Còn bây giờ... TÔI ĐANG PHÁT HOẢNG!

Vợ tôi lâm bồn!

Cái đám trắng bóc từ đầu tới chân ấy đã mang vợ tôi vào phòng mổ cách đây...

TÔI KHÔNG THỂ TRẤN TĨNH ĐƯỢC!

Cái ... cái quái gì đang diễn ra thế này? Chuyện quái gì đang diễn ra trong đó?

Tại sao tôi không được phép vào với vợ tôi?

Tôi là chồng của vợ tôi, là bố của con tôi!

Ai có quyền gì cấm tôi vào ?

Chuyện... chuyện gì đang xảy ra thế ?

Ai đó làm ơn cho tôi biết...

...

Tôi không hiểu được cảm xúc của những ông bố khi vợ mình sinh con trong phòng sinh là như thế nào, họ nghĩ gì, làm gì, ra sao... nhưng với tôi, hiện tại chuyện duy nhất có thể làm là liên tục đi đi lại lại , đứng ngồi không yên trong hành lang, mồ hôi túa ra , người thì run như cầy sấy. Những lúc này sao tôi lại có thể bất lực đến thế? Sao tôi lại không làm gì được chứ???

...

10:30 am

Tôi nghe có tiếng khóc ré lên trong đó. Đèn đỏ trước phòng phẫu thuật tắt.

Có phải... có phải... ?

- Anh là chồng của anh Phan Nhiên phải không ạ? Mời anh theo tôi vào.

YEAH!!! TÔI ĐÃ LÀ BỐ!

TÔI ĐƯỢC LÀM BỐ RỒI!

Tuyệt vời!

Tôi đi theo cô y tá.

...

Sao chân tôi run thế này?

Trong này hình như hơi... tối. Hơi lạnh nữa ...

Tôi bước chân vào 1 căn phòng sặc mùi khử trùng.

Một đám người đứng lố nhố, mẹ vợ tôi, chị vợ tôi, cả đám người trắng toàn thây... Tất cả đều đang ngó tôi.

Ôh, vợ yêu đang nằm nghỉ. Vợ trông có vẻ mệt, mồ hôi bết cả tóc, cả áo. Tội quá!

"Oe... oe... oe"

Chợt tiếng khóc re ré thu hút sự chú ý của tôi. Hơi đau tai. Sao nó không dễ nghe hơn tí nhỉ?

Bác sĩ tay bồng 1 cái bọc chăn quấn gì đó, từ từ hướng về phía tôi, giọng dịu dàng: "Nào nào, ba ra gặp bé nào, cẩn thận nhé!" Nói rồi ông ta giao cái bọc ấy vào tay tôi, đám y tá và mẹ vợ và chị vợ bủa xung quanh chỉ tôi cách đặt tay, cách bồng, cách ẵm....

"Oe... oe.... oe....." Cái tiếng khóc đinh tai vẫn ko dứt.

Mọi người trong phòng , kể cả vợ tôi , đổ dồn sự chú ý về tôi, tíu ta tíu tít.

Còn tôi, tôi nhìn chằm chằm vào cái bọc trong tay mình. Tôi cứ tìm mãi, nhưng mặt con tôi đâu? Không lẽ nó bị dị dạng?

taoxanh.net

Àh khoan, có cái gì đang hé ra... Huh? Cái đầu khỉ con? SAO CON TÔI LẠI LÀ KHỈ CON?

Tôi tá hỏa!

Con của tôi lại là con khỉ con này ưh? Lại còn hôi nữa?

Trời ơi, tôi muốn quăng ngay cái đống này đi. Nhưng không được, đó là con tôi. Vợ tôi sẽ giết tôi mất .

Cuối cùng tôi đành đứng im như phỗng, ngượng ngùng, chật vật tìm cách dỗ con khỉ con hôi hám đó.

Rốt cuộc sau một hồi giãy giụa trong tay ông bố, con khỉ con cũng được đưa ra khỏi người tôi.

Khoan, họ trao nó cho vợ tôi . Vợ có vẻ rất vui!

Chẳng lẽ từ giờ tôi phải chăm sóc cho cái con khỉ đó sao?
Tôi vẫn mong là mình đang nhầm lẫn thôi, nhưng khi nhìn thấy nụ cười sung sướng pha lẫn mệt mỏi trên khuôn mặt "vợ", thì...

Hả, vậy đấy thật là con tôi àh? Con khỉ đấy là con tôi thật àh ? Không còn hi vọng nào cho sự nhầm lẫn ư?

Ngày... Tháng... Năm...

Trưa nay vợ yêu ra viện. Xong việc, tôi ba chân bốn cẳng đến đón vợ về. Nhìn vợ hạnh phúc bồng con Khỉ Hôi đó trong tay , tôi thật không biết mình nên biểu đạt cảm xúc của mình thế nào nữa.

Mấy ngày trước tôi có thể "tị nạn" được nhờ mama vợ và chị vợ tôi đến chăm cậu ấy hộ, còn giờ đây... rốt cuộc tôi vẫn phải bắt đầu chuỗi ngày tàn tệ với con Khỉ Hôi...

Về đến nhà, vợ tôi phát hoảng đến suýt đánh rơi no (sao không rớt luôn đi nhỉ) khi nhìn thấy... "bãi chiến trường" tôi tạo ra mấy ngày qua. Tôi cũng chịu thôi, tôi không phải tuýp người gọn gàng mà.

Tôi có nghe bác sỹ dặn là "bà đẻ" về nhà phải nằm nghỉ, phải đi tất chân, đút bông vào tai, đầu thì đội mũ (tôi "khi nghe" lu bu thế?). Vợ tôi đang mệt nên có vẻ bực mình, sau đó thì cậu ấy bảo tôi "Anh lo trông con và dọn dẹp hậu quả của mình đi! Em đi nghỉ đây, em mệt quá..."

Tôi lại phải bồng con Khỉ Hôi này sao?

Thế là để cho vợ yêu được nghỉ ngơi, tôi phải địu con Khỉ Hôi sau lưng và bắt tay vào dọn dẹp. Giờ thì tôi mới hiểu được nỗi khổ cực của vợ yêu khi cậu ấy ngày ngày phải thu gom mớ "chiến tích" do tôi tạo ra. Sau này xin chừa!

Được một chốc thì nó khóc ré lên. Tôi cố dỗ, nó càng khóc lớn. Vẫn cái tiếng khóc ré đau tai ấy. Bực mình quá đi mất! Ơ... cái gì âm ấm, ươn ướt thế nhỉ....?

Oh my God! Nó tè ra quần! Tôi hoảng lên la ỏm tỏi làm vợ tôi đang ở trong phòng ngủ chạy vội ra

- EM ƠI, NÓ... NÓ TÈ RA QUẦN – tôi nói giọng mếu máo.

- Anh tự lo lấy đi! Tập trông con hộ em là vừa. Em đang mệt lắm. Tã giấy hôm rồi anh mua để đâu thì lấy mà thay cho con đi ! - vợ tôi nói rồi quay vào phòng.

God! Tự dưng tôi quên béng mất mình đã để gói tã đó ở đâu rồi! Làm sao bây giờ?

Chẳng biết làm sao, tôi đặt vội nó xuống, tháo cái tã ra, xong thì lóng nga lóng ngóng vơ đại đồ xung quanh. Vớ được cái áo ba lỗ

taoxanh.net

mặc nhà, tôi quấn tạm cho nó. Nó vẫn đang khóc, thế là tôi vơ đại cái gì đấy giơ lên.

- Coi nè, coi nè, Khỉ Hôi coi nè!! Biết cái gì đây không?

Nhìn con Khỉ Hôi lúc này mặt ngơ ra, xong thì nó nín khóc và cười vui mừng quơ quơ tay chân đòi cái thứ đó. Nãy tôi vơ đại nên cũng không để ý, giờ nhìn lại thì tôi mới biết là mình đang... cầm cái quần sịp! Ack ack...

Mà tôi không đưa thì nó lại tiếp tục... khóc. Không chịu nổi, tôi đành đưa đại cho nó nghịch cho đỡ phiền.

Nghịch chán, nó lăn ra ngủ. Tôi chả hiểu nổi con Khỉ Hôi này làm sao nữa.

...

Sau đó thì tôi yên thân được hết buổi chiều. Con Khỉ Hôi vẫn đang ngủ. Vợ yêu sau khi nghỉ ngơi đã thức dậy. Khi vừa nhìn thấy nó thì cậu ấy... mắng tôi xối xả

- Anh làm gì thế này ? Tã đâu sao anh không thay tã cho con nó mà quấn nó thế này? Rồi cái... quần sịp nữa, sao nó lại ở đây hả?

Tôi nghệt mặt ra nghe cậu ấy mắng, xong thì cậu ấy bồng nó lên và đi lấy cái điện thoại nhờ chị mua hộ tã giấy giùm mình.

Đến tối, vợ tôi vẫn dỗi. Quá - vô - lý! Tôi có làm chi nên tội đâu ? Ít ra tôi cũng đã dỗ cho nó ngủ được hết buổi chiều còn gì ! Bực mình, tôi xuống bếp mở tủ lạnh định lấy vài lon bia uống cho đỡ tức thì... tôi phát hiện gói tã tôi mua hôm trước cũng ở trong đó ! Oh yeah...

Ôi mà thây kệ, uống bia cho mát đã.

Ực ực ực...

Tôi có nhầm lẫn không mà sao lại nghe mùi... tã lót nhỉ ?

...

Phèoooo !!!

Eow~~~~

Trời ơi!!! Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy... kinh rồi, sao nó cứ ám ảnh tôi thế này...

Tức mình, tôi ném lon bia vào thùng rác rồi vào nhà tắm đánh răng chuẩn bị ngủ. Nghĩ ra thì... có lẽ tôi nên làm hòa với vợ yêu. Dù sao em cũng đã rất vất vả rồi. Gì chứ nịnh vợ thì tôi giỏi lắm.

Nghĩ vậy, tôi hí hửng vào phòng. Em đang nằm trên giường. Tôi nhảy lên định ôm em thì thấy em đang ôm con Khỉ Hôi ngủ khì. Bao nhiêu niềm hứng khởi của tôi bay cái vèo mất xác. Cáu, tôi bỏ ra sô-pha ngủ thì nhớ ra là mình không có gối. Chỉ có một cái nằm chung thì vợ đang nằm mất rồi. Chăn thì vợ cũng đang đắp. Lấy thì không thể và không nỡ. Argg...

Tôi đành đi lòng vòng quanh nhà xem có cái gì kê được không thì phát hiện chỉ có... cái gói tã là êm nhất. Giờ tôi mới phát hiện hóa ra nó có mùi thơm dịu của sữa. Sao ban nãy tôi lại nghe mùi... khó chịu nhỉ? Không lẽ tôi bị tự kỷ ám thị?

Rốt cuộc tôi cũng dùng nó để gối. Cáu giận đã rồi thì tôi chìm vào giấc ngủ. Trong mơ tôi thấy đầu mình là... cái tã (!?), con Khỉ Hôi ngồi trên đó (!?)

Á Á Á Á !

...

taoxanh.net

Ngày… Tháng… Năm…

Hôm nay là một ngày "trọng đại" của gia đình tôi: lễ đầy tháng của con Khỉ Hôi. Và vì rất - trọng - đại cho nên tôi có dịp "được" sai bảo như… oshin. Hết đi mua đồ, phụ dọn dẹp "nhờ ơn con Khỉ Hôi mà tôi đã khá thành thạo việc dọn dẹp rồi - vợ tôi bận lo cho nó suốt nên để việc nhà cho tôi làm", phụ chuẩn bị, phụ nấu ăn, abc xyz… hầm bà lằng, làm tôi mệt phờ cả buổi.

Ngay cả khi mọi người đã vào bàn rồi tôi vẫn phải chạy lên chạy xuống nhà bếp để bưng bê món ăn, đồ uống. Đến khi được ngồi vào bàn ăn, tôi vẫn chẳng được yên thân : cả nhà bắt tôi hát một bài tặng… con. Tuy cũng bất mãn lắm nhưng tôi cũng ráng hát vanh vách bài "Cả nhà thương nhau" cho mọi người vừa lòng. Mà "thương" đâu chẳng thấy, tôi chỉ thấy bị… hắt hủi, bạc đãi thôi.

Vợ tôi dường như là cảm thương cho thân tôi, nên gắp một miếng thịt định đút cho tôi ăn coi như là đền bù. Tuy mệt rã nhưng thấy vậy, tôi cũng lên tinh thần kha khá. Nhưng quả không thể biết được chữ "ngờ", con Khỉ Hôi tự dưng giở chứng khóc ỏm tỏi, quơ quào loạn xạ hất tay "mẹ" nó ra, và tôi có cảm tưởng như nó đang nhìn chằm chặp vào tôi với ánh mắt… nảy lửa. Đã thế, tôi cũng đấu mắt với nó một chặp cho biết.

Thế là "tóe lửa" chán chê, tôi với nó cũng… mỏi mắt nên thôi. Xong thì tôi cũng ăn được thức ăn của vợ gắp, dù đôi khi vẫn bị nó hét toáng lên phá bĩnh.

Trong lúc ăn, mọi người có bàn tán về chuyện gọi nó là gì. Khi vợ tôi còn đang suy nghĩ thì tôi buột miệng

- Khỉ Hôi!

taoxanh.net

Nói xong thì tôi mới biết là mình hớ , rồi mọi người cười ầm lên, và thống nhất sẽ gọi nó là… bé khỉ. Ồ, hay thật…

Nhưng có một lý do khiến tôi mong ngày này mau qua. Lý do rất BỰ đấy! Vì một tháng phải "cai" sex của tôi đã qua rồi!!! Tháng sau vợ sẽ lại chiều mình, sướng ghê!!

Dường như hôm nay là ngày vui của tôi. Sắp bị hết cấm xxx, cái tên "Khỉ Hôi" tôi đặt cho nó lại được mọi người tán thưởng nữa.

Ngày ơi, ngày ơi, mau qua đi

10:45 pm

- Không - được!

Vợ tôi nói ra một câu nghe vô-cùng-phũ-phàng với tôi. Tim tôi như bị "vạn tiễn xuyên tâm". Tôi chỉ còn biết méo mặt, mắt thì rưng rưng

- Sao lại thế? Sao lại không được? Bây giờ đã qua một tháng rồi cơ mà? Một - tháng - rồi - đấy!!! Tức là đã hết thời kỳ phải "cai" sex rùi cơ mà?

- Em sẽ cho a xxx, nhưng phải có điều kiện. – vợ yêu ngồi vắt chân chéo, tay chống cằm nhìn tôi. Tôi nghe vậy thì mừng phớ lớ hỏi

- Sao? Điều kiện gì cơ? Em cứ nói, anh sẽ thực hiện ngay!

- Anh - phải - trông - con - thành - thạo - cho - em!

Vợ tôi nói rõ từng chữ một, xong thì mỉm cười cực - kỳ dịu dàng. Tôi lúc này: o_0

- What? – tôi như không tin vào tai mình.

- Anh - phải - trông - con - thành - thạo - cho - em! - vợ tôi lặp lại y xì – Hôm nọ nhờ anh chăm con hộ, nhìn anh dí trái chuối vào mồm con, em cứ tưởng nó chết đến nơi rồi. Nên em chưa yên tâm giao con cho anh trông được. Em biết anh không phải loại người dễ bỏ cuộc, cho nên vì mục tiêu "chúng ta cùng vui vẻ với nhau", cố gắng lên ông xã há!

Nói xong, vợ tôi đứng dậy vỗ vỗ nhẹ vào mặt tôi rồi bỏ vào phòng, để lại mình tôi trơ ra như tượng.

TRỜI ĐÁNH CÁI CON KHỈ HÔI!

Nhưng thôi, chắc vợ yêu chỉ cấm vài ngày là cùng chứ gì? Chịu khó chờ thời vậy.

...

Ngày... Tháng... Năm...

Bây giờ đã đúng một tháng một tuần kể từ khi tôi phải "cai" sex. TRỜI ƠI! tôi muốn xxx , tôi muốn xxx em , tôi sẽ xxx cái xxx của em , nó sẽ rất xxx , rồi em sẽ thấy xxx , rồi em xxx tôi , rồi xxx ... xxx ...

Nói thẳng ra tôi muốn được xxx chết đi được!! Thế mà vợ tôi nỡ nào "cấm túc" tôi mãi thế này...? Lắm lúc nghĩ quẩn, tôi cũng muốn đi lăng quăng ngoài luồng rồi, nhưng sau đó ngẫm nghĩ lại, vì thương vợ mà không dám.

Dạo này tôi toàn phải cố vùi đầu vào ngủ để ngăn... cơn "đói" sex của tôi. Mà quả thật tôi cũng chẳng biết sức chịu đựng của tôi đến đâu nữa...

...

taoxanh.net

Ngày... Tháng... Năm...

Đã một tháng hai tuần từ lúc tôi bị cấm sex.

Tôi chánnnnnnnnnn! Thật sự rất là chán, vừa chán, vừa nản , vừa đuối, vừa... abc xyz!

Giời ơi tôi thèm xxx, tôi muốn xxx, tôi cần được xxx, xxx và xxx...

...

Quyết định không viết nhật ký nữa ! Càng viết càng ức chế! >"<

Ngày... Tháng... Năm...

Đã hơn 3 tháng từ khi vợ tôi sinh con Khỉ Hôi.

Bây giờ nó đã có thể lật người được rồi. Quan trọng nhất: nó rất hay nôn. Nó nôn thường xuyên, đầy nhà đầy cửa! Tôi thì rất ghét cái mùi dịch nôn nên phải nói là vô - cùng - khó - chịu.

Nhưng, trong nhà có ba người: một là cái đứa vừa nôn - tức con khỉ đó, một là người chăm sóc đứa vừa nôn – cái này thì là vợ tôi rồi, vậy, còn lại kẻ đi dọn bãi nôn – tôi nhận phần ="=

Chính vì thế, do những trận nôn không kiểm soát của con Khỉ Hôi mà tôi được lắm phen khốn đốn.

Như hôm nay lẽ ra là như mọi ngày, tôi phải đi làm sớm vào buổi sáng. Nhưng có một chuyện xảy ra ngoài dự tính của tôi, là... vợ tôi mệt, bắt tôi cho nó bú bình hộ. Nhìn mặt vợ yêu xanh xao, tôi đành

mặt méo xệch cười trấn an. Ra pha sữa cho nó, tôi lại luýnh quýnh làm bột sữa đổ tùm lum, vương đầy người.

Vội vội vàng vàng, tôi cho con Khỉ Hôi bú. Nó bú được một lúc thì hết bình sữa, tôi chưa kịp mừng thì…

Ọc…

Nó nôn đầy người tôi! Oh my god! Cái con khỉ chết tiệt này!

Tôi còn đang luýnh quýnh chưa biết làm sao thì chuông điện thoại reo vang. Tôi cuống cuồng chạy lại mở ra nghe thì giọng oanh vàng của sếp xuyên thẳng vào tai tôi muốn thủng màng nhĩ

- TÔI CHO CẬU 15' NỮA! NẾU CẬU KHÔNG CÓ MẶT Ở CÔNG TY TÔI SẼ CHO CẬU NGHỈ VIỆC!!

Hết hồn , tôi "dạ , vâng" liên tục rồi tắt điện thoại. Bất lực, tôi quơ đại cái khăn lau chén treo trên tủ lau vội cho nó rồi vất nó vào phòng với vợ. Tôi vội vàng , chẳng kịp thay đồ.

Phóng như bay tới công ty, tôi thở phào nhẹ nhõm. Vừa kịp giờ.

Những tưởng đã được yên thân, tôi nhanh chóng lấy lại phong độ, hiên ngang bước vào. Thấy mấy em chân dài thường ve vãn tôi từ xa, tôi nở nụ cười xã giao quen thuộc làm các em điêu đứng. Các em vừa đến gần thì đột nhiên đồng loạt lùi ra xa, xong thì chạy đi mất. Tôi còn chưa hiểu chuyện gì thì một vài tên đồng nghiệp khác đến gần và ồ lên

- Này! Sáng sớm cho con bú vất vả quá nhỉ? Khắp người dính đầy bột sữa, còn bốc mùi dịch nôn kìa!!

Tôi nghệt mặt, xong thì hít hít thử người mình. Ack ack, đúng là người tôi "bốc mùi" thật o_0 Thế có chết không chứ…?

Đã thế, vừa gặp sếp, sếp nhìn tôi chăm chú, xong thì cười mỉm chơi đểu tôi một câu

- Tình hình với vợ chắc căng thẳng lắm hả ? Thời kỳ này nhạy cảm lắm !

Phập

Vạn tiễn xuyên tâm.

Giời ơi , bao nhiêu nỗi đau của tôi, sao cứ phải bị bới móc ra thế này? Hừ! Lão ấy ăn nem về thấy vợ cắm sừng nên ức chế chứ gì? Ganh ghét với hạnh phúc riêng của người ta đây mà!!

Nỗi lòng chẳng trút được vào ai, tôi đành lôi quyển nhật ký đóng bụi cả tháng nay ra viết tiếp…

Đau xót thay cho thân tôi

…

Ngày… Tháng… Năm…

Bây giờ đã là đầu tháng thứ 6 của con Khỉ Hôi. Đây là giai đoạn nó tập ngồi.

Dạo này vợ tôi gọi mẹ và chị cậu ấy lên để trông cùng vì cả tôi và cậu ấy đều không có kinh nghiệm về chuyện này. Khi biết vậy, tôi hí hửng lắm, vì tưởng đâu hôm nay mình đã được "phóng thích", ai dè đâu…

- Khương, thay tã cho thằng nhỏ, nó tè dầm rồi!

- Thằng Khương đi pha bình sữa cho con nó đi!

taoxanh.net

- Anh ơi, trông con hộ em tí, em đi phơi quần áo!

Khương <chấm chấm chấm> và Khương <chấm chấm chấm>

Vâng, thằng Khương bị sai vặt như… con ở đây chính là tôi. Hết mẹ vợ, chị vợ, rồi đến cả vợ tôi cũng… hùa vào hiếp đáp tôi. Mấy phen tôi muốn… bỏ trốn nhưng không thành, vì vợ tôi thi thoảng lại liếc tôi một nhát sắc như dao nên tôi chẳng dám làm gì.

Gần đây con Khỉ Hôi đã bám tôi nhiều hơn trước. Nên tôi thấy hơi phiền. Đã thế, mẹ vợ và chị vợ tôi bắt tôi làm chỗ vịn cho nó tập ngồi nữa. Không chỉ vậy, hai người họ còn xúm vào phá đám giữa tôi và vợ yêu, không cho bọn tôi gần nhau.

Lúc con Khỉ Hôi đang chơi với bà và cô của nó, tôi lân la ra ngồi gần vợ định sờ mó chút đỉnh thì bị mẹ vợ sai đi… chùi toilet (!?) Rồi khi vợ tôi nhờ kiếm giùm gói đường trong tủ, tôi vui vẻ bảo để tôi kiếm cho thì chị vợ lại bắt tôi… trông con và nói sẽ tìm hộ. Rất nhiều lần như vậy, và tôi phát nản lên được!

Đến một lúc, khi tôi đang cùng vợ yêu chơi với nó thì mẹ vợ tôi lại bảo tôi đi… cọ nhà tắm (!?) rồi đưa tay ra vẫy con Khỉ Hôi

- Lại chơi với bà nào.

Tôi tuy nản lắm nhưng cũng đành đứng dậy làm theo ý bà. Tự dưng, con Khỉ Hôi vơ mấy con chít chít be bé xung quanh ném vào bà và cô của nó. Mặt nó có vẻ nhăn lại và kêu e e suốt. Vợ tôi thấy thế thì mắng nó

- Bé Khỉ, không được hỗn!

- Không sao đâu con, nó còn bé mà, lỡ tay nghịch tí thôi. - mẹ vợ tôi trấn an.

taoxanh.net

Nghe mẹ mắng, con khỉ có vẻ e dè hơn , nhưng không chịu ra chỗ bà và cô nữa, nó quay đi chơi mấy con chít chít một mình.

Èo, con khỉ này được cưng chiều quá nên đâm hư đây mà! Nhưng dù sao cũng vui vui vì 2 người thích hành hạ tôi bị nó ghét, haha

…

Ngày… Tháng… Năm…

Vào thời điểm này thì con Khỉ Hôi đã được 8 tháng tuổi rưỡi. Nó đã bắt đầu tập bò, và tôi cũng đã dần quen với những khốn khổ do nó mang lại.

Hôm nay vợ yêu phải đi công tác hai ngày, tức là mai mới về. Tôi cũng bận đi làm cả ngày, đến tối mới được về nhà. Vì cả hai vợ chồng tôi đều bận nên vợ tôi nhờ mẹ và chị cậu ấy sang trông con Khỉ Hôi hộ.

Buổi tối, vừa về đến nhà , tôi chưa kịp mừng vì đã thoát khỏi mớ giấy tờ hợp đồng của công ty đã nghe tiếng con khỉ khóc ỏm tỏi. Tôi chạy vào xem thì thấy mẹ vợ đang bồng nó, nó thì vừa khóc vừa giãy.

- Có chuyện gì thế ạ? – tôi hỏi. Chị vợ thấy tôi về thì đáp

- Thằng bé không chịu ngủ. Nó chơi chán cả ngày, có vẻ mệt nên chị và mẹ muốn dỗ cho nó ngủ nhưng nó khóc mãi mà không nín.

Tôi bước đến gần nó. Vừa trông thấy tôi, nó đã quơ quào tay chân như đòi tôi bế. Tôi đặt vội cái cặp hồ sơ xuống rồi luống cuống bế nó. Nó nằm trong vòng tay tôi, dụi dụi vào cổ tôi vài cái rồi nín khóc và ngủ ngon lành sau đó. Tôi thấy mẹ vợ tôi liếc tôi một cái, còn chị vợ thì cười trêu tôi

- Bố nó hôm nay giỏi nhỉ?

Tôi thì chỉ biết cười trừ.

Một lúc sau thì hai người họ cũng về. Tôi đặt con Khỉ Hôi xuống giường nệm, rồi ra ngoài khóa cửa nẻo. Xong thì tôi đi tắm. Đang xối nước đã đời , tôi nghe thấy tiếng khóc. Cuống cuồng, tôi vơ vội cái khăn lau tóc và lấy khăn tắm lớn quấn lại rồi lao ra ngoài, suýt nữa trượt chân té đập mặt.

Nó đang khóc ghê lắm, chắc vì thiếu hơi người. Tôi nhảy lên nằm cạnh nó, mặc cho đầu tóc bù xù còn chưa ráo nước, ôm nó và dỗ

- Ôi con Khỉ Hôi này, ngoan nào, ngoan nào…

Dần dần nó cũng im, mắt vẫn nhắm nghiền. Rồi thì nó cười với tôi. Đột nhiên tôi thấy lòng mình chùng xuống, một cảm giác gì đó thật khó tả.

Tôi nằm bên cạnh nó, nhìn nó khá lâu. Đến hôm nay tôi mới phát hiện ra, con khỉ con của tôi thật là đáng yêu. Uhm… từ nay tôi sẽ gọi nó là Khỉ con, thay vì con Khỉ Hôi ngày trước.

Viết được vài dòng, tôi thấy buồn ngủ và mệt kinh khủng, không viết nổi nữa...

Và tôi dần dần chìm vào giấc ngủ...

Buổi sáng, khi thức dậy, tôi thấy vợ yêu đang nằm bên cạnh. Em vẫn đang ngủ, còn tôi thì ngớ người. Khuôn mặt em lúc ngủ quả là rất đẹp, làm tôi ngẩn ra nhìn. Đúng lúc này thì em tỉnh dậy. Nhìn thấy tôi, em mỉm cười, ghé sát vào tai tôi thì thầm.

Xong, em ngồi dậy, đi ra khỏi phòng để vệ sinh cá nhân và nấu bữa sáng. Tôi cũng ngồi dậy, cảm thấy tay mình tê tê, hệ quả của

việc làm "gối" suốt đêm qua đây mà… Nhưng lòng thì không khỏi vui mừng

- Thế là hết thời kỳ "cai" sex , hí hí

Quay sang tủ đầu giường, quyển nhật ký của tôi nằm cạnh đồng hồ báo thức. Giật mình, tôi giở vội nó ra.

Bên dưới những dòng chữ tôi đã viết là nét chữ to và rất đẹp của vợ:

"Proud of you"

taoxanh.net

Mảnh vỡ

Tinh vặn

Thành phố về đêm, rực rỡ những ngọn đèn đa sắc

Che mờ cả ánh sao

Ban ngày, Sài Gòn đầy nắng gió

Con người khoác lên bộ mặt đạo đức giả dối

Nhưng khi màn đêm buông xuống

Bóng tối che giấu đi những tội lỗi nhớp nhơ

Con người trở lại bản chất xấu xa của mình

Tôi chỉ là một đứa trẻ trong vòng xoáy đời thường

Có lẽ tôi được nhiều lợi thế hơn người

Những nỗi đau cũng theo đó càng nặng nề

Chẳng biết từ bao giờ...

Tôi buông trôi tất cả...

Vùng vẫy trong tuyệt vọng...

... tuyệt vọng...

taoxanh.net

...

Những con người nhảy múa điên cuồng trên sàn âm thanh chát chúa. Dòng nhạc điên loạn tạo nên mớ hỗn độn đầy kích thích. Tôi kinh tởm thế giới đó, nhưng không thể thoát khỏi.

- Đại ca! Sao hôm nay trông ỉu xìu vậy? Làm vài chai chứ!?

Ba tên thiếu niên ăn mặc diêm dúa vây lấy tôi, chúng là khách quen của thế giới về đêm này, cũng như tôi. Có thể ban ngày chúng là những học sinh gương mẫu, đứa con hiếu thảo, nhưng ở đây, chúng mang bộ mặt khác, những đứa choai choai ăn chơi sa đọa. Xoay ly rượu trong tay, tôi nhún vai đáp lời thằng nhóc tóc bạc đầu đinh:

- Đã làm hơn mười ly loại nặng đô mà chẳng thấm gì cả. Có lẽ hôm nay rượu không làm tao ép phê nổi.

Tôi thoáng thấy ba đứa trao đổi bằng mắt với nhau, rồi thằng nhóc xỏ đầy khuyên tai bước lên cười giả lả nói:

- Vậy đại ca thử món này xem? Bảo đảm phê ngay.

Trong lòng bàn tay gã là bao nhựa trong suốt đựng những viên thuốc tròn màu trắng. Tôi nhíu mày, tuy chưa từng thấy nhưng tôi đã nghe các ông quan chức thường nói trên tivi suốt về nó, thuốc lắc. Thật buồn cười, họ cảnh báo rằng ma túy, thuốc lắc gây ra cái chết, hãy tránh xa nó, nhưng rốt cuộc bọn trẻ chỉ cần bỏ ra vài chục ngàn là có ngay một viên hạng thường. Uống rượu, hút thuốc, đánh lộn, cặp bồ, tất cả tôi đều đã làm, bây giờ thử thêm thứ này, có lẽ tôi sẽ không bao giờ rút ra khỏi vũng lầy được nữa. Mặc kệ, dù sao tôi chẳng quan tâm.

- Đưa tao!

Tôi cảm nhận trọng lượng viên thuốc nhẹ tênh, lành lạnh. Không

biết khi nuốt vào, nó có tan ra như nước đá? Tôi nhắm mắt, chầm chậm đưa viên thuốc lên miệng.

- Này! Các người đang làm gì vậy?!

Một bàn tay cứng như thép nắm chặt cổ tay tôi ngăn lại trước khi đôi môi kịp chạm vào chất độc màu trắng. Tôi mở bừng mắt ra, người đó đứng sau lưng nên tôi không thể thấy mặt chỉ nghe giọng nói nghiêm khắc và hùng hồn. Thằng nhóc nhuộm tóc vàng hoe sừng sộ quát:

- Mày là nhân viên quán này? Dám xía vào chuyện của bọn ông?!

- Tôi là quản lý cũng là ông chủ ở đây. Trong quán này quy định không được sử dụng thuốc lắc hay ma túy hoặc các chất kích thích. Mời các cậu đi ra ngay, từ nay không được xuất hiện ở đây nữa!

- Mày dám???

- Tưởng chỗ này hơi nổi tiếng, được nhiều người biết đến thì hay lắm sao? Chọc vào ông là coi chừng sập quán nghe con!

- Tôi không muốn nghe những lời rác rưởi. Các anh mau mời khách ra ngoài!

- Dạ, ông chủ!!!

- Mày nhớ đó!!!

Bốn, năm người đàn ông cao to xuất hiện lôi ba thằng nhóc ra phía cửa. Không hiểu sao, tôi chợt thở phào nhẹ nhõm. Định xoay lại nói vài lời thì có một lực kéo tôi rời xa nơi ồn ào náo nhiệt. Cổ tay bị nắm rất đau nhưng đồng thời cảm nhận hơi ấm từ bàn tay, tôi nhắm mắt lại, cứ muốn giữ như thế mãi.

- Anh đã là người lớn, phải biết mấy thứ thuốc đó có tác hại như thế nào. Đã không khuyên ngăn thì thôi, sao còn nghe lời bọn con nít dụ dỗ? Anh có biết suy nghĩ không hả?!

Giọng nói trầm ấm, tuy âm điệu giận dữ lại xen lẫn quan tâm. Đã lâu lắm rồi tôi mới được nghe một ai đó trách mắng. Đột nhiên tôi có cảm tình với người trước mặt, vì có lo lắng người ta mới trách móc khi mình làm sai. Tôi mở mắt ra, thấy đang đứng trong một căn phòng yên tĩnh, lịch sự, có lẽ là phòng quản lý. Khi nhìn kỹ khuôn mặt người đó, toàn thân tôi chấn động, tưởng như đất dưới chân sụp đổ. Tôi nghĩ người đó cũng có cảm xúc giống tôi, vì giọng nói phát ra có phần run rẩy.

- Hoàng?! Làm...sao...!

...

- Ông đi với con nào? Tôi đã thấy hai người thân mật dính vào nhau như keo đi vào khách sạn! Ông nghĩ mình còn trẻ và độc thân sao? Ông không thấy xấu hổ khi cô ta chỉ lớn hơn con trai ông vài tuổi à!?

- Im đi! Bà thì hay hơn gì? Thật không biết tôi hay sòng bài là chồng bà! Về nhà muốn ăn bữa cơm vợ nấu cũng không có, tối ngủ chẳng thấy được mặt vợ. Tôi chán nên phải tìm người tâm sự chứ!

- Ông đừng đổ thừa! Là tại ông không về nhà nên tôi mới không nấu cơm, lẽ nào bỏ công nấu rồi đổ đi?! Ông trách tôi không làm tròn bổn phận người vợ phải không? Còn ông thì sao? Có bao giờ ông dạy dỗ, chơi đùa với con cái chưa? Trách nhiệm làm ba của ông ở đâu hả?

- Sao bà biết tôi không có? Thằng Hoàng đã lớn, nó tự biết lo thân. Mỗi tuần tôi đưa nó hơn triệu bạc để tiêu xài, như vậy còn chưa đủ ư?!

- Vậy thì ông cũng đừng trách móc tôi...!

taoxanh.net

Bên dưới khung cửa sổ, hai đứa trẻ nắm chặt tay nhau. Một cậu bé đứng lên kéo tay đứa bạn, nói nhỏ:

- Đi thôi, Hoàng. Đừng ở đây nữa.

Cậu bé đeo kính thụ động đi theo cậu bạn cao nghều, đôi mắt lạnh lùng ẩn sau cặp kính, môi mím chặt. Hai đứa bé lặng lẽ rời khỏi ngôi biệt thự đồ sộ, đằng sau còn văng vẳng tiếng cãi nhau.

Hai chiếc ghế xích đu trong công viên đung đưa theo nhịp. Một cậu bé cất tiếng hỏi bạn:

- Hoàng không sao chứ? Đừng buồn…

Cậu bé nói đến đó rồi lúng túng dừng ngang, vì cậu không hiểu nỗi đau của bạn nên không thể tìm lời nào an ủi. Cũng may cậu bé đeo kính đã ngước lên, mỉm cười nói:

- Tớ không sao. Đã quen rồi. Xin lỗi, để Quang nghe những chuyện như thế này.

- Không… không sao…

Quang ngập ngừng, nhìn nụ cười gượng trên môi Hoàng, lòng Quang nhói đau. Rất muốn ôm lấy Hoàng vỗ về, nhưng bàn tay không hiểu sao chỉ siết chặt dây xích sắt. Đột nhiên Hoàng đứng bật dậy, nhặt lấy những viên sỏi ném mạnh về phía thảm cỏ xa, cố sức gào lên:

- Hai người đó nếu không muốn sống chung nữa thì cứ chia tay đi! Ngày nào cũng cãi nhau, lôi tớ làm cái cớ! Tớ đâu bao giờ muốn làm con họ đâu chứ?!

- Hoàng! Bình tĩnh đi!!!

Quang ôm chặt Hoàng vào lòng. Hơi ấm nóng bỏng khiến tan băng, nước chảy tràn từ khóe mắt, giọng Hoàng nghẹn lại:

- Phải chi tớ sinh ra trong gia đình Quang thì hay biết mấy. Tuy nhà cậu nghèo nhưng cả nhà đều yêu thương nhau. Không như nhà tớ, giàu có mà làm gì? Hận! Tớ hận đồng tiền…!

Tiếng nghiến răng đầy oán ghét của Hoàng khiến Quang rùng mình sợ hãi, vội can ngăn:

- Hận hay căm ghét sẽ làm cậu rất mệt, mọi chuyện dù tồi tệ đến đâu rồi sẽ có lối thoát!

- Bất cứ chuyện gì trừ gia đình tớ!!! Lúc trước khi nhà còn nghèo, ba mẹ tớ rất yêu nhau. Nhưng từ ngày làm ăn phát đạt, họ dần lạnh lùng xa cách, cuối cùng là kết quả ngày nay. Nếu không phải vì tiền đã phá tan hạnh phúc nhà tớ thì còn cái gì nữa chứ???

- Trên đời này còn rất nhiều người nguy khốn hơn chúng ta. Như tớ khổ về vật chất, còn cậu là về tinh thần. Không phải chỉ có mình cậu hay tớ chịu khổ sở…

- Tớ biết!!! Trẻ mồ côi! Nạn nhân chiến tranh! Kẻ bị ngược đãi! Vùng nghèo đói! Trên thế giới này đầy rẫy bất công, những chuyện đó sao tớ lại không biết?!

- Hoàng à…

- Nhưng mặc kệ ai đau khổ! Tớ chỉ cần biết bản thân mình bất hạnh! Đã không còn chịu nổi nữa! Cảm giác trơ trọi như chỉ có một mình tớ cô độc trên thế giới này, khiến tớ muốn phát điên lên!!!

- Quang sẽ luôn luôn bên Hoàng. Vì vậy, đừng nói cậu chỉ có một mình.

Bàn tay Quang nắm chặt tay Hoàng thật ấm, ánh mắt thật dịu.

taoxanh.net

Hoàng nhìn Quang, tia vui mừng lóe lên trong đáy mắt, nhưng còn ngần ngừ hỏi:

- Thật không?

- Thật.

- Hứa là không bao giờ rời xa tớ?

- Sẽ mãi mãi và luôn bên cạnh Hoàng.

- Thề đi.

- Được.

Một nụ cười hiếm hoi nở trên đôi môi. Niềm tin thắp sáng chút hy vọng nhỏ nhoi trong trái tim sớm đã đóng băng.

Quang thở phào, nhẹ nói:

- Từ bây giờ Hoàng đừng khóc nữa nhé. Khi Hoàng khóc, ngực tớ rất đau.

- Chết! Có khi nào Quang bị bệnh tim hay mắc chứng nan y?!

- Không biết nữa. Có lẽ…

- Hoàng hứa từ nay không khóc thì Quang sẽ không bị đau ngực, phải không?

- Ừ, Quang thích thấy nụ cười của Hoàng nhất.

- Vậy chúng ta cùng hứa, không ai được nuốt lời!

Hai ngón út kích cỡ không đều lồng vào nhau, vừa khít. Lời thề đó hai đứa trẻ không nghĩ gì sâu xa, chỉ là muốn an ủi đối phương, đơn thuần mong mãi bên nhau. Lời thề không chia lìa.

Nhưng giấc mơ rồi phải tỉnh mộng. Đêm tàn ngày mới sẽ đến. Lời hứa trẻ con đâu thể nào giữ vững?

- Quang là đồ nói dối!!!

- Hoàng! Nghe tớ nói đi! Vì ba tớ chuyển công tác ra vùng biển nên cả nhà phải đi theo. Tớ đã xin ở lại nhưng không có họ hàng gần đây, ba mẹ nói tớ chưa trưởng thành, không thể sống một mình. Tin tớ đi, thật lòng tớ không hề muốn đi!

- Không nghe! Không muốn nghe!! Đừng bao giờ để Hoàng thấy mặt Quang nữa!!!

- Hoàng! Chờ với!! Hoàng!!! Hoàng!!!!!!

Hận! Tôi hận thế giới này!

Thánh thần ơi! Nếu ngài đã ban cho tôi một bề ngoài hoàn hảo, cuộc sống vật chất đầy đủ, vậy tại sao phải lấy đi tình thương tôi khao khát? Nếu có thể, tôi bằng lòng từ bỏ tất cả để đổi lấy chút hơi ấm lòng người. Mong được ai đó yêu thương, là sai sao? Chỉ muốn yêu và ở bên người mình yêu quý, là tội lỗi sao?

…

Và giờ đây tôi đứng trước người mình vừa khao khát gặp lại vừa muốn chạy trốn.

- Hoàng có khỏe không? Hiện giờ đang làm gì? Thật không ngờ Trái Đất tròn như vậy, chúng ta lại gặp nhau ở đây.

Quang nhích tới gần, định chạm vào vai tôi nhưng bị hất tay ra. Tôi trừng mắt giận dữ, rít lên:

taoxanh.net

- Đừng chạm bàn tay đó vào người tôi. Đồ nói dối!!!

Tôi nhìn thấy sự tổn thương hiện lên trong mắt Quang, nhưng tôi không muốn tha thứ nên đã khép mắt. Giọng Quang trầm ấm chậm rãi vang lên:

- Hoàng vẫn còn giận sao? Chuyện năm xưa, Quang không thể làm gì khác. Sau đó Quang có đi tìm Hoàng, nhưng hàng xóm nói gia đình Hoàng đã dọn đi sau khi cô chú ly hôn. Quang đã cố gắng tìm kiếm tin tức suốt mấy năm trời.

- Dối trá!!! Phản bội!!!

- Tin Quang đi, thật không bao giờ muốn làm Hoàng buồn lòng. Quang sẽ cố gắng bù đắp lại tất cả…

- Đừng đến gần! Tôi ghét Quang!!! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi!!!

- Đừng đi! Quang còn chưa nói hết, tình cảm bao năm qua…! Hoàng!!!

Tôi đã trốn chạy, cố chạy thật nhanh khỏi tiếng gọi thân thương. Tôi biết những lời giải thích đều đúng sự thật, chúng tôi khi đó chỉ là những đứa trẻ, không thể làm trái ý người lớn. Nhưng tất cả đã quá muộn. Bù đắp sao? Có thể bù đắp khoảng thời gian cô đơn đã qua được ư? Lấy thứ gì lấp đầy lỗ hổng sâu thẳm tăm tối ấy? Thứ tôi khao khát, luôn thèm muốn chính là tình thương. Thứ tình thương mãnh liệt mà tôi biết Quang không thể nào cho tôi được. Thứ cậu cho tôi chỉ là tình bạn và sự thương hại, với tôi điều đó đơn giản là không đủ. Biết cậu không hề sai nhưng tôi chẳng thể chấp nhận. Bởi vì, từ khi cậu rời bỏ tôi, tôi đã một mình gắng gượng đứng vững đến tận bây giờ chỉ nhờ hận thù. Nếu tha thứ, là phá hủy những gì thời gian qua tôi cố xây dựng, thế thì tôi sẽ phát điên lên mất.

Nguyễn Quang. Vì sao cậu phải xuất hiện trong đời tôi? Nếu đã một lần bước đi, sao còn trở lại khuấy động sự bình yên trong tôi?

Đủ lắm rồi!

Không muốn chịu thêm tổn thương nữa.

Vỡ tan, trái tim, linh hồn, cơ thể.

Xin bóng đêm hãy bao trùm lên vạn vật. Để tất cả ngừng chuyển động, mục rữa, trở về với tĩnh lặng.

Hay ít nhất, hãy để tôi… biến mất trên cõi đời.

…

- Chào đại ca! Lâu không gặp!

- Đại ca khỏe không?

- Mày hỏi thừa, trông đại ca vẫn phong độ như ngày nào đó thôi.

- Thuốc hôm bữa, tụi bây còn không? Tao muốn thứ nặng hơn, ma túy càng tốt.

Ba thằng giật mình nhìn tôi trân trối. Hiểu ý cái nhìn của chúng, tôi nhếch môi phả ra vòng khói thuốc, thẩy xấp tiền vào người chúng:

- Nhiêu đây đủ chưa?

- Đại ca nói gì kỳ vậy, bọn em sao dám lấy tiền đại ca. Như thế còn gì là tình anh em!

Miệng tuy nói thế nhưng ba thằng nhanh tay lượm sạch không chừa một tờ tiền rải rác dưới đất. Thằng xỏ khuyên tai bước tới thả hàng vào lòng bàn tay tôi, kèm theo lời giới thiệu của thằng tóc

taoxanh.net

vàng:

- Vì là đại ca nên tụi em mới đưa. Đây là loại hàng cao cấp, khó kiếm lắm đấy! Nhưng đại ca thử một ít đủ bay lên mây rồi, bất cẩn chơi nguyên cục thì tiêu mạng luôn.

Đầu óc tôi trống rỗng, nhìn cục trắng nhỏ bằng đốt ngón tay út trong lòng bàn tay. Trên đời này còn thứ thuốc độc nào hơn đưa ta vào vòng tay tử thần bằng sự ngọt ngào mỹ lệ? Cái chết trắng, tên thật hay. Tôi muốn được ra đi trong màu trắng tinh khôi, để tái sinh trong sạch.

- Mấy thằng kia! Tụi bây vừa đưa thứ gì cho Hoàng?!

Tôi giật mình xoay người lại, Quang vừa quát vừa phóng xe vào đầu hẻm, trông cậu gầy đi nhiều. Tại sao cậu ta tới đây? Để tìm tôi sao?

Chút niềm hân hoan sưởi ấm trái tim đã chết. Chút nắng ấm liệu có làm tan băng?

- Lại là thằng cha chủ quán phá đám!

- Để tao cho ổng một phát, gọn lẹ, khỏi rách việc.

- Ê, mày đừng làm bậy. Ở đây gần đồn công an! Dù ông bà già mày thế lực lớn đến đâu, tội nổ súng và giết người phải vào tù đó!

- Đúng thế, chúng ta tẩn ổng một trận được rồi!

- Tụi mày là đồ nhát gan! Cút ra một bên, để đó tao xử. Tao ghim thằng cha này lâu rồi, lần nào cũng phá đám chuyện làm ăn của tao!

Thằng tóc bạch kim rút từ sau lưng khẩu súng ngắn đen xì. Từ trong nòng súng, lưỡi hái thần chết vươn dài về hướng Quang đang chạy đến gần.

Không! Người khao khát cái chết là tôi, không phải Quang. Cậu ấy thuộc về thế giới ánh sáng. Đừng cướp đi Quang của tôi! Nếu có thể đổi mạng tôi cho cậu ấy, tôi sẵn lòng đánh đổi…

Ừ nhỉ, sao lại không?

Tiếng súng đanh gọn xé tan không gian yên tĩnh. Bầu trời đêm chia hai bởi lằn kẽ đỏ thẫm.

- Hoàng!!!

Sao trước giờ tôi không nhận ra? Trời đêm nhấp nháy muôn ngàn vì sao còn rực rỡ hơn những ánh đèn neon giả tạo dưới mặt đất. Bầu trời luôn đẹp giống như ngày xa xưa ấy. Nếu thời gian cứ dừng lại mãi ở tuổi thơ hồn nhiên thì hay biết mấy. Tôi và Quang sẽ không phải chia cách, không chìm trong bão tố dòng đời. Chúng tôi sẽ bình yên nắm tay nhau, cùng cười đùa dưới bầu trời nắng gió ấm áp. Phải chi…

- Hoàng! Tỉnh lại đi!

Tôi nặng nhọc mở mắt ra. Khuôn mặt Quang lấm tấm máu và dòng nước mắt. Máu. Cậu bị thương sao? Tôi muốn bật dậy chăm sóc cho cậu, nhưng không sao cử động nổi một ngón tay, cả giọng nói cũng trở nên nặng nề:

- Quang… bị thương?

- Không có! Là Hoàng đã đỡ đạn cho Quang.

Nói đến đây giọng Quang nghẹn ngào. Tôi thở phào khi biết cậu không bị thương. Rất muốn lau đi nước mắt đọng trên mi cậu nhưng bây giờ đã không thể.

- Đừng khóc… người như tôi… không… đáng...

Chỉ một câu nói ngắn mà tôi gần như hết hơi, phải thở dốc. Tôi bật ho không thành tiếng, cảnh vật trước mắt bỗng nhạt nhòa. Quang nắm chặt tay tôi, từ khi nào nhiệt độ của cậu trở nên nóng bỏng như vậy? Hay tại thân tôi dần lạnh giá?

Giọt nước mắt của cậu thi nhau rơi trên mặt tôi như mưa. Cậu cố nói giọng bình tĩnh nhưng đôi tay ôm tôi lại run rẩy không ngừng:

- Cố lên đi! Xe cứu thương sắp tới rồi! Không được ngủ nghe, Hoàng!

- Hứa… với tôi… hãy… hãy… sống tốt…

Ngay cả chính tôi còn không nghe rõ âm thanh của mình, cảm giác bất lực thật không mấy dễ chịu. Bây giờ mặt nạ bình tĩnh Quang cố đeo đã rơi mất, cậu hoảng loạn lắc mạnh vai tôi, gào thật to như sợ tôi không nghe thấy:

- Đừng! Không có Hoàng, tôi không sống nổi! Hoàng ghét tôi cả đời, không thèm gặp mặt cũng không sao, chỉ xin đừng chết! Từ rất lâu rồi tôi đã yêu Hoàng. Khó khăn lắm mới gặp lại…! Đừng bỏ tôi một mình!!!

Sao chứ? Thì ra cậu có yêu tôi sao Quang? Tôi thật ngốc, chỉ nghĩ cho mình mà không nhận ra nỗi lòng của cậu. Chắc tôi trong lúc vô tình đã làm tổn thương cậu nhiều lần. Xin lỗi, bây giờ tôi chỉ biết nói như thế. Tôi rất muốn nói thật nhiều điều với cậu, rằng hãy quên tôi đi, sống vui vẻ, quen ai đó trân trọng và yêu cậu nhiều hơn tôi. Một ai đó không làm cậu rơi lệ hay đau lòng như tôi đã làm.

Dường như cậu còn nói nhiều câu với tôi, nhưng tôi không nghe rõ được lời nào. Thời gian sắp hết rồi sao? Thánh thần ơi! Nếu ngài có thật, lần đầu tiên và duy nhất con cầu xin. Làm ơn cho con thêm một ít thời gian. Cho con có sức mạnh nói lời cuối cùng để không

phải hối tiếc. Thánh thần ơi! Con cầu xin…!

-Hoàng! Gắng lên đi! Đừng ngủ mà!!!

-Tôi… cũng… yêu… Qua… n… g…

Đôi tay siết chặt dần buông lơi. Nụ cười mỉm chợt tắt.

Người đi rồi mang theo nửa linh hồn ai.

- Hoàng! Hoàng! Đừng! Tỉnh lại đi! Mở mắt ra! Làm ơn…! Nói lại lần nữa, một câu thôi! Nói lần nữa đi, Quang không nghe thấy! Hoàng!!!!!!

Tiếng gào bi thương liệu có vọng đến trời xanh?

Thế giới có lẽ xấu xa, đầy tội lỗi và bất công.

Nhưng mà, miễn là nơi nào tồn tại tình yêu thì thế giới vẫn tươi đẹp.

Dù là với người còn sống hay người đã ra đi.

TV
18/6/2009

taoxanh.net

Hậu ơi



Shinn

"Trước đèn nghe chuyện Tây Minh
Ngẫm cười hai chữ nhân tình éo le
Ai ơi lẳng lặng mà nghe
Dữ răng việc trước, lành dè thân... sau..."

Câu hát ngọt như đường phèn vừa dứt, tiếng vỗ tay tán thưởng lộp bộp vang lên. Uống một hơi cạn chung rượu, ông Tư vỗ đùi khề khà:

- Thằng Bảy có đứa con hết sẩy nghen mậy! Nó ca nghe ngọt còn hơn chén chè đậu xanh bà vợ tao nấu nữa à!

Ông Hai đón chén rượu, cười hềnh hệch tiếp lời:

- Con gái miệt này chết vì giọng ca của mày hết đó con! Lại đây uống với tao một chung coi mậy!

- Dạ thôi! - Cậu con trai ngồi ở đầu bộ ván gõ cất giọng ấm và nhẹ - Con chưa tới tuổi uống rượu mà bác Hai. Thôi mấy bác uống với tía con đi, con đem mấy con cá câu được hồi chiều qua nhà bà Tám, không thôi má con lại cằn nhằn.

Nó quơ chân xỏ dép, nhổm người đứng dậy trở vô trong. Chừng nó trở ra với xâu cá, ông Bảy tía nó lên tiếng dặn dò:

- Đem theo cây đèn pin, cẩn thận ruộng mương nghe chưa?

- Dạ! - Nó ngoan ngoãn gật đầu.

- Coi dìa sớm sớm đó! Bên đó có con bé Nhị rồi mày bị giữ chân không biết đến bao giờ nữa đa!

- Hông... hông có đâu. Con dìa liền hà! - Nó hơi đỏ mặt, cuối chào tía với mấy bác rồi chạy đi ngay. Gió đêm mát lạnh cũng không cách nào xoa dịu được gương mặt nóng bừng của nó. Con đường bờ ngắn lại dưới bước chân vội vã. Nó đang nôn nóng được gặp một người. Ếch nhái kêu vang như càng phụ họa thêm cho trái tim đang đập rộn lên trong lồng ngực nó. Phía xa xa, ánh điện từ căn nhà cấp bốn của bà Tám đã thấp thoáng sau rặng tre gai.

- Ủa anh Hậu! - Nhị đón nó bằng nụ cười khoe chiếc răng khểnh, sáng bừng nước da bánh mật. Đưa xâu cá cho cô bé, nó bước lên bậc thềm, tim bỗng đập một nhịp kỳ lạ. Nó có thể cảm thấy thật rõ ràng cái không khí quen thuộc mà nó chờ đợi suốt từ hôm tết đến giờ. Quay qua Nhị, nó cười:

- Má anh biết anh Thanh về nên biểu anh đem mấy con cá qua, mai em coi nấu cháo hay làm gì đó cho ảnh ăn nghen!

Nhị chun mũi giả vờ giận dỗi:

- Em ganh tị quá , sao anh Thanh em lần nào dìa đây cũng được má anh với mấy bác mấy dì đem cho đủ thứ hết vậy?

- Thì anh cũng có biết đâu! - Nó cười trừ - Ủa mọi người trong nhà đâu hết rồi em?

Nhị xách mấy con cá đi ra sau bếp phía bên hông nhà. Nghe lục đục gì đó rồi giọng nói thanh đáp lời nó:

- Từ hồi ảnh dìa tới giờ mọi người ở trong buồng nói chuyện gì em cũng hổng biết. Chắc dì dượng em ở trển lại muốn đón nội lên hay sao đó.

Ở trển?! Nó phì cười trước cái cách nói chuyện của Nhị. Cô bé có biết rằng nói kiểu đó nghe như thể dì dượng cô đang ở trên... bàn thờ chứ không phải ở thành phố không ta.

taoxanh.net

Nó ngồi thêm một lúc. Không gian yên tĩnh quá. Lòng nó có chút bất an, cái bất an từ chiều. Mọi lần Thanh về đều sang ngay nhà nó, chào hỏi tía má nó, vậy mà hôm nay thì đến giờ này nó vẫn chưa được gặp. Thú thiệt hồi nãy Nhị ra đón nó đã thấy hụt hẫng. Nó cứ tưởng sẽ là Thanh với nụ cười ấm áp khiến nó yên tâm như mọi lần, nụ cười mà từ lần đầu gặp đã làm tim nó lỡ nhịp và câu hát Lục Vân Tiên thì rớt lại đâu đó bên dòng kênh nhỏ cạnh mấy cây dừa nước.

- Em qua hồi nào vậy Hậu?

Một bàn tay chạm nhẹ vào tóc nó. Nó giật thót người khi nghe giọng Thanh. Cái giường tre kêu cót két, Thanh ngồi xuống kế bên nó.

Nó quay qua nhìn Thanh, vừa há miệng định trả lời thì có tiếng bà Tám:

- Hậu đó hả bây? Tối rồi bây còn đi đâu đây?

- Dạ, má con sai đem mấy con cá qua biếu bà Tám nấu cháo cho anh Thanh!

- Ờ, nói tao cảm ơn tía má bây nghe!

- Dạ! - Nó đứng dậy, nhìn Thanh, ngập ngừng - Thưa bà Tám con dìa! Nhị ơi anh dìa nghen!

Nó nói với ra nhà sau. Tiếng Nhị lanh lảnh:

- Dạ anh Hậu dìa! Em đang dở tay tí xíu!

Đi khuất khỏi rặng tre, Thanh chạy theo nắm lấy tay nó:

- Em giận tôi chiều nay về đã không qua nhà em hay sao?

taoxanh.net

- Đâu có! - Nó lắc đầu cười. Gặp Thanh rồi mọi bất an trong nó đều biến mất - Tại tối rồi tui dìa kẻo tía má tui lo.

- Em không nhớ tôi à? - Thanh siết nhẹ tay nó. Nó phụng phịu:

- Chính anh mới không nhớ tui đó! - Nó không biết tại sao cứ ở cạnh Thanh là nó lại giống như đứa con nít thế này - Nãy giờ nói chuyện với tui mà anh cứ nhìn đâu đâu!

- Tôi xin lỗi! - Thanh ôm lấy nó. Nó đỏ mặt đẩy Thanh ra:

- Trời ơi, lỡ có ai nhìn thấy...

- Cho tôi một phút thôi! - Nghe giọng Thanh khẩn thiết đến mức nó đành để yên. Bao giờ cũng vậy, Thanh luôn có cách làm nó nghe lời - Ngày mai chủ nhật, em có thể dành cho tôi trọn ngày không?

- Chi vậy? Chuyện nhà cả đống mà...

- Chuyện nhà chừng nào làm mà không được? Tôi ở đây có mấy ngày hà, em cho tôi một ngày mà cũng tiếc hả?

- ... - Nó lưỡng lự. Vòng tay anh ấm áp quá làm nó chẳng suy nghĩ được gì.

- Nếu em sợ tía má la thì sáng mai tôi qua nói giúp cho. - Thanh hôn nhẹ lên trán nó rồi bỏ nó ra - Bây giờ em về đi. Có cần tôi đưa về không?

Nó lắc đầu, bật cây đèn pin vẫn cầm trên tay nãy giờ lên, mỉm cười với Thanh trước khi quay lưng đi về.

Thanh cười buồn nhìn cái quầng sáng nhỏ bé màu vàng nhạt xa dần và nhanh chóng hòa vào bóng đêm đang bao phủ khắp nơi. Cho đến khi trước mắt chỉ còn cánh đồng đen thẫm lặng lẽ, anh mới quay vào nhà, cảm thấy trong lòng mình có một nguồn sáng cũng

vừa tắt ngấm.

...

Nếu sau này già và ngồi viết hồi ký, Thanh nhất định sẽ viết về ngày hôm nay như là ngày đẹp nhất đời mình. Vì từ ngày quen Hậu đến nay, chưa bao giờ anh và Hậu lại được ở bên nhau cả ngày thế này. Hậu chèo thuyền thúng đưa anh đi hái sen, hương sen thơm ngát quấn lấy hai người. Nhìn nụ cười của Hậu hệt như một bông sen trắng vừa hé nở, Thanh cảm thấy đau xé lòng. Nụ cười đó... sắp không còn là của anh nữa rồi.

Ăn đã đời hột sen vừa thơm vừa bùi, Hậu lại rủ Thanh đi... hái trộm nhãn lồng. Có lẽ trẻ con lớn lên ở cái miệt này đều phải thừa nhận rằng đi hái trộm trái cây dù đôi khi chẳng muốn ăn là một thú vui hấp dẫn không thể cưỡng lại được.

Và sau đó nữa là hàng tỉ những điều vớ vẩn mà cái đầu một đứa con trai miệt vườn như Hậu có thể nghĩ ra cho một ngày "hẹn hò" thế này: hái dâu tằm mọc hoang ở bờ ruộng, nướng khoai, hay chạy ào qua bãi cỏ may cho bông cỏ dính đầy quần áo rồi thi xem ai gỡ nhanh hơn... Vớ vẩn, nhưng ngọt ngào.

Ráng chiều đỏ rực như thể ông trời đang nấu cơm phía sau mấy rặng dừa. Thanh và Hậu ngồi bên nhau sau một mô đất cao, và Hậu đang mân mê một nhánh cỏ ba lá, mà người ta vẫn gọi một cách dân dã là rau bợ, Thanh tìm đỏ mắt mới hái được.

- Cám ơn em, hôm nay tôi rất vui! - Thanh nhìn Hậu, đôi mắt ngập tràn yêu thương khiến Hậu đỏ mặt ngượng nghịu:

- Có gì đâu.

Một khoảng im lặng rơi vào giữa hai người. Thanh quyết định bắt đầu. Giọng anh nhẹ như gió.

- Em có nhớ ngày đầu tiên mình gặp nhau không?

- Nhớ. Bữa đó tui đang ca Lục Vân Tiên tự dưng có cái ông dở hơi nào đó hỏi trớt quớt " Em hát được Truyện Kiều không?". Anh có nghe ai hát Truyện Kiều bao giờ chưa mà hỏi vô duyên vậy hả?

- Tại... tôi thích Truyện Kiều mà! - Thanh gãi đầu. Hậu nhăn mặt:

- Buồn thấy mồ có gì đâu mà thích!

- Thì... ai biết đâu! - Mắt Thanh nhìn xa xăm - "Người đâu gặp gỡ làm chi..."

- "Trăm năm biết có duyên gì hay không?" Giống tui với anh quá ha?

- ...

- Sao không trả lời tui?

- ...

- Anh lấy vợ rồi chắc tui với anh không gặp nhau được nữa hén! Anh đừng nhìn tui như vậy, sáng nay tui dậy sớm đi cắt cỏ bò gặp Nhị nên tui biết rồi.

- Em...

- Anh có yêu cô ấy không? - Hậu hỏi mà thấy như có ai cầm dao đâm vào tim mìn.

- Làm sao tim tôi có thể chứa thêm một người nào khác ngoài em? - Giọng Thanh nghe như sắp khóc. Hậu cười buồn:

- Không được cũng phải được. Vì cô ấy chứ không phải tui mới là người đi cùng anh suốt cả cuộc đời.

taoxanh.net

- ... - Thanh chợt quay qua ôm chặt Hậu - Cô ấy ... ừm, gia đình tôi, ba mẹ tôi nữa...

- Tui đâu trách gì anh! - Hậu cố ngăn nước mắt mình chảy ra - Ngay từ đầu tui đã biết sẽ có cái ngày này, nhưng tui không đủ cứng rắn để ngăn mình thương anh.

- ... - Thanh nghẹn lời không biết nói gì với Hậu. Anh cảm thấy tim mình đang bị cắt ra từng mảnh, đau đến xé lòng.

- Anh từng hỏi tại sao tui sợ hôn đúng không? - Giọng Hậu nghe lạc hẳn đi giữa cơn bão những cảm xúc đang dâng lên trong lòng, giữa những sợ hãi, hoang mang, đau khổ - Là vì... tui sợ mình sẽ thương anh nhiều hơn nữa, tui sợ hình ảnh anh sẽ ngày càng in sâu hơn tui không xóa được, tui...

Thanh không cho Hậu nói thêm lời nào nữa. Ánh nắng chiều rớt giữa nụ hôn đầu và cũng là nụ hôn cuối của hai người. Cả Thanh và Hậu đều khóc, nước mắt chảy vào miệng mặn chát nghẹn ngào. Tay Hậu níu chặt lấy tay Thanh, như sợ rằng chỉ cần bỏ ra là Thanh sẽ lập tức biến mất.

...

Thanh lau nước mắt cho Hậu rồi ôm chặt Hậu vào lòng. Anh có thể ngửi thấy mùi nắng của ruộng đồng miên man, cả mùi rơm rạ nồng nồng lẩn trong tóc Hậu. Hậu sụt sịt, dụi đầu vào vai Thanh khiến anh không khỏi phì cười. Quen nhau lâu nay lần đầu tiên anh mới thấy Hậu có vẻ làm nũng như vậy.

- Tụi mình phải làm sao đây? - Thanh lơ đãng vuốt tóc Hậu. Nó hơi giật mình khi bàn tay to lớn và ấm áp của Thanh áp vào má mình. Và nước mắt nó lại chực trào ra.

- Làm sao là làm sao. Anh về lấy vợ chứ sao nữa! - Hậu trả lời chậm rãi.

- Còn em? - Trong giọng Thanh nghe như có gì thảng thốt và xót xa. - Hay là tôi không...

- Anh đừng ngốc! - Hậu bình tĩnh ngắt lời Thanh - Anh không thể trốn tránh cả đời được. Bà ngoại anh, ba mẹ anh, Nhị, còn bà con họ hàng, anh nghĩ mọi người sẽ thế nào khi biết tui với anh... Chuyện tui với anh từ đầu đã là bậy rồi... Anh chắc biết chuyện bên xóm Chùa phải không?

Thanh gật đầu. Hai người cùng thở dài. Nhà Thanh có một người cháu họ xa ở bên xóm Chùa, cách xóm nhà Hậu một con mương với cánh đồng. Anh lớn hơn Hậu hai tuổi, là một thanh niên hiền lành, giỏi việc ruộng đồng, được nhiều cô gái trong xóm để ý ngầm thương mà anh chẳng ưng ai. Nhưng một lần má anh phát hiện anh hẹn hò với một anh kỹ sư nông nghiệp trẻ làm việc trên huyện. Chuyện vỡ lở, ba anh bệnh nằm liệt giường, má với mấy dì ôm nhau khóc, rồi còn đi gặp anh kỹ sư kia van xin đủ đường... Rốt cuộc, nghe đâu anh bị ép lấy vợ, còn anh kỹ sư thì chuyển công tác đi đâu không biết...

Hậu chép miệng khi nhớ lại câu chuyện như một ví dụ điển hình cho chuyện mình với Thanh. Thương Thanh, Hậu luôn phập phồng lo sợ bị mọi người biết được. Ngay cả trong giấc mơ Hậu cũng không dám mường tượng tía sẽ đau buồn và tủi nhục thế nào, và má sẽ khóc nhiều ra sao nếu... Hậu lắc đầu không muốn suy nghĩ tiếp, mắt nhìn xa xăm. Mặt trời bây giờ chỉ còn là mấy tia sáng yếu ớt hắt lên từ sau rặng dừa xa xa. Hậu chợt nghĩ, chắc cái duyên cái nợ của mình với Thanh cũng giống như những tia nắng cuối ngày đó, chẳng mấy chốc mà sẽ tàn lụi đi. Và Hậu lại thở dài.

- Xin lỗi em! - Thanh chợt lên tiếng. Hậu bất ngờ nên không biết phản ứng thế nào, chỉ cúi gằm mặt nhìn xuống cỏ.

- Lỗi phải gì mà xin với xỏ! - Hậu làu bàu - Tui có cái gì hay ho đâu, sao anh thương tui chi cho cực lòng vậy?

taoxanh.net

Thanh cười buồn, véo mũi Hậu:

- Thì tại em nhỏ con như củ khoai, tui thấy tội nghiệp nên mới thương chứ bộ!

Hậu cười ngượng nghịu, liếc xéo Thanh. Thanh chưa bao giờ có sức đề kháng với nụ cười này của Hậu. Nếu không có Hậu, có lẽ Thanh sẽ không yêu quê mình như bây giờ. Trong Thanh, Hậu là tất cả những gì đang hiện hữu. Hậu hiền lành như cọng lúa, chân chất như cây rơm ở góc sân nhà ngoại và trong sáng như một bông sen ở cái ao nhỏ sau vườn. Nhưng... Thanh sắp mất những thứ đó rồi...

Nắng tắt hẳn, Hậu quay qua nhìn Thanh bằng đôi mắt buồn ngập đầy bóng tối đang dần bao phủ xung quanh hai người. Vẫn cái giọng ấm và nhẹ trong câu hát Lục Vân Tiên, Hậu nói thật chậm và thật nhỏ:

- Tui thương anh thiệt lòng. Nhưng mà tui với anh không có duyên. Hoàn cảnh này tui cũng hông biết nói gì, thôi thì anh đi lấy vợ tui cũng chúc anh hạnh phúc. Anh mà sống đau khổ tui cũng không chịu nổi, cho nên anh hãy coi như vì tui mà ráng sống cho tốt nghen...

Nước mắt Hậu ứa ra. Thanh lau đi bằng một cái hôn nhẹ. Hậu dúi vào tay Thanh nhánh cỏ ba lá mà lúc nãy anh đã hái, rồi quay người đi về. Tiếng ếch nhái bắt đầu râm ran, thổn thức như đang than khóc. Thanh lặng người nhìn cái bóng áo trắng của Hậu nhấp nhô qua những con đường bờ rồi tan dần vào màn đêm, muốn đưa tay ra níu lại mà không được. Hơi ấm của Hậu như hãy còn đâu đây. Trong lòng anh gào thét mãi một cái tên " Hậu ơi!!!"

Gió đưa mùi khói bếp thơm nồng làm mắt Thanh chợt cay cay. Văng vẳng câu hát của ai đó đang ru con.

Ơ... Nghĩa tình muối mặn gừng cay

Không duyên không nợ... ầu ơ... không duyên không nợ... biết ngày nào... nên...

Hậu ơi...!!!!

taoxanh.net

Hoàng Tử Bé của tôi

PUN

Ngày nảy ngày nay, giữa sa mạc cuộc đời, tôi bắt gặp Hoàng Tử Bé. Em đến từ một tiểu tinh cầu cô lẻ giữa vũ trụ mênh mông. Nơi ấy, có những hạt cây bao báp chực nảy nầm mọc rễ làm vỡ tung cả hành tinh. Nơi ấy, có một nụ hồng kiêu hãnh mà Hoàng Tủ Bé ngày đêm thương nhớ...

...

Buổi tập bóng rổ sáng hôm đó cuối cùng cũng kết thúc. Tôi chạy ra khỏi sân, mở ba lô lấy chai nước xối ào ào lên mặt, rũ mạnh mái tóc đã ướt đẫm mồ hôi. Nhà thi đấu vang vang tiếng cười đùa của mấy thằng trong đội. Nghe thầy thể dục dặn dò lần cuối xong, tôi cùng cả bọn kéo nhau về.

- Năm nay coi bộ thầy Dũng hạ quyết tâm giành giải vô địch thành phố đó!- một đứa lè lưỡi.

- Năm ngoái tuyển trường mình bị Lê Quý Đôn dập tơi tả! - Tôi lắc đầu, xoay tít quả bóng trên ngón tay - Mấy trường khác cũng đâu dễ ăn!

- Có trung phong như mày thì tụi tao đã an tâm một nửa! - Thằng bạn bá vai tôi khích lệ. Tôi cười, ném quả bóng vào ngực nó. Bỗng một đứa khác trong đội thì thầm.

- Thằng pê đê kìa tụi bay!

Tôi ngước lên, và trông thấy một cậu nhóc lớp 10 đang ngồi trên ghế đá ôn bài một mình. Mái tóc mềm nghiêng nghiêng vắt qua trán, vương vài giọt nắng long lanh, che khuất gương mặt đang cắm cúi nhìn vào trang vở. Cái dáng ngồi bé nhỏ như thể cố thu mình lại biệt lập khỏi thế giới xung quanh.

- Sao mày biết nó pê đê?- Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Mày chưa nghe giọng nó nói bao giờ à? Giống hệt giọng con gái! - Thằng bạn cười khinh khỉnh, rồi hét lên về phía cậu nhóc kia - Ê Cường pê đê! Đang học bài hay ngắm hình trai đó?

Rồi cả lũ ôm bụng cười rũ rượi. Theo phản xạ, tôi cũng cố rặn ra một nụ cười méo xệch. Cậu nhóc tên Cường ngước lên, ánh mắt trong veo hướng về phía chúng tôi, không một chút tức giận hay buồn bã. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt sâu tối lạnh lẽo của Cường, nụ cười của tôi chợt tắt lịm. Nỗi cô đơn trơ trọi đến không cùng như hằn lên trong tia nhìn vô cảm ấy.

Tỏ ra hoàn toàn hờ hững với lời chọc ghẹo như thể đã quá quen thuộc với chuyện đó, Cường cúi đầu trở lại cuốn sách. Nhưng đám bạn tôi vẫn chưa chịu ngưng.

- Nghe tao hỏi mà không trả lời hả thằng bóng?

- Tụi anh đẹp trai nè em! Sao không nhìn tụi anh lấy một cái vậy cưng? Há há...

Tràng cười lại nổ ra. Bình thường có lẽ tôi đã hùa theo, nhưng có gì đó ở Cường làm cho tôi cảm thấy day dứt.

- Thôi đừng đùa nữa tụi mày! Tội nghiệp nó... - Tôi xua xua tay với mấy thằng bạn, rồi nháy mắt - Về nhanh đi tao bao cả lũ chầu kem!

Cả đám ồ lên hưởng ứng rồi rồng rắn kéo đi. Tôi chỉ kịp quay đầu lại nhìn Cường lần cuối. Và chợt giật mình khi thấy ánh mắt ngạc nhiên của em đang dõi theo tôi.

taoxanh.net

...

Chiều hôm sau, khi buổi học vừa kết thúc, tôi phải chạy lên văn phòng Đoàn có chút việc. Lúc ra về thì sân trường đã vắng tanh vắng ngắt, cái bụng đói cồn cào càng hối thúc tôi lấy xe nhanh để về nhà. Vừa dắt xe ra khỏi cổng, chợt tôi thấy Cường, cậu nhóc hôm qua đang đứng đó thơ thẩn như chờ đợi ai. Một cơn sóng cảm xúc khó tả đột nhiên rộn lên trong lòng làm tôi bối rối. Ngoảnh mặt đi chỗ khác, tôi vội đạp xe qua chỗ Cường thì bỗng nghe tiếng một đứa con gái gọi giật lại.

- Anh gì đó ơi!

Tôi phanh xe lại ngay tức thì, ngỡ ngàng nhận ra đó chính là giọng của Cường. Ánh mắt em không còn tối tăm lạnh lẽo như hôm qua, mà lấp lánh những giọt nắng chiều tinh nghịch nhảy múa. Cái cảm giác kì lạ lúc nãy lại cồn cào trong ngực tôi.

- Gì thế em?- Tôi hỏi.

- Thật ra... - Cường ngập ngừng- Em chỉ muốn cảm ơn anh chuyện sáng hôm qua...

- Chuyện nào kia?- Tôi ngạc nhiên, rồi vỡ lẽ, cười xòa- À! Chuyện đó... có gì đâu!

- Với anh có thể chỉ là việc cỏn con chẳng đáng nhắc đến, nhưng điều đó lại rất quan trọng với em! - Cường cúi đầu, nói nhỏ- Vì từ nhỏ tới giờ, anh là người đầu tiên ngăn người khác không chọc em là... pê đê nữa!

Tôi có cảm giác khó khăn lắm em mới thốt ra được từ "pê đê". Nỗi xót xa dâng lên trong lòng tôi khi nghe em nói câu ấy. Em không phải là người cảm ơn, mà chính tôi mới là kẻ phải xin lỗi, vì hôm qua tôi cũng đã cười hùa với lũ bạn. Hai đứa cứ đứng đấy một lúc lâu, chẳng nói gì với nhau. Cuối cùng tôi đành ngại ngần đề nghị.

- Anh chở em về nhé!

- Ơ thôi... không cần đâu anh! Phiền anh lắm...

- Có gì đâu! Lên xe đi nhóc! Sắp tối rồi...

Và từ ngày ấy, chúng tôi quen nhau. Cuộc sống của tôi từ trước tới giờ, nhìn bên ngoài có vẻ đủ đầy, với gia đình, bạn bè, bóng rổ, việc làm thêm, nhưng dường như luôn thiếu vắng một cái gì đó không thể định nghĩa. Cường đến và lấp đầy khoảng trống ấy trong tôi. Chúng tôi ít gặp nhau trên trường nhưng lại chat với nhau hằng đêm, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Cường hay gặp chuyện buồn và thường tâm sự với tôi. Tôi dần nhận ra em là một người có tâm hồn rất nhạy cảm. Thể chất ốm yếu từ nhỏ, Cường không thích tập thể thao, lại học chuyên Văn nên niềm đam mê duy nhất của em là đọc sách. Em giấu mình vào những trang sách, để thoát khỏi cuộc đời thực và chạy trốn đến xứ sở của sự tưởng tượng và mộng mơ. Một tối nọ em hỏi tôi.

"Anh đã từng đọc truyện Hòang Tử Bé của Saint Exupéry chưa?"

"Chưa em ạ!"

"Đó là cuốn sách em thích nhất. Một người phi công bị rơi máy bay giữa hoang mạc Sahara đã gặp Hoàng Tử Bé. Hoàng Tử Bé đến từ một tinh cầu cô lẻ giữa vũ trụ mênh mông. Nơi ấy, có những hạt cây bao báp chực nảy nầm mọc rễ làm vỡ tung cả hành tinh. Nơi ấy, có một nụ hồng kiêu hãnh mà Hoàng Tử Bé ngày đêm thương nhớ..."

"Nghe giống như là truyện cổ tích kết hợp với viễn tưởng!", tôi gõ icon mặt cười.

"Đọc đi rồi anh sẽ cảm nhận được nó. Em sẽ tặng cho anh một quyển."

taoxanh.net

...

Ngày qua ngày, việc chat với Cường đối với tôi đã trở thành một thói quen. Hôm nào không gặp em ở trên trường hoặc trên mạng là tôi lại cảm thấy nhớ. Có điều em ở trên mạng và em ở ngòai đời cứ như là hai con người hòan toàn đối lập nhau. Ở ngòai Cường khép kín bao nhiêu thì khi chat em lại mở lòng bấy nhiêu. Có một lần tôi đùa "Khi chat sao em tám dữ quá!", Cường chỉ cười buồn "Vì ở ngoài em đâu có cơ hội nói đâu anh..."

Những lời tâm sự của em làm tim tôi quặn thắt. Một con người không bị câm mà lại không có cơ hội được nói? Vì mỗi lần em nói thì người ta lại nhìn em như một sinh vật quái dị và đáng ghê tởm. Dù đã dậy thì từ lâu nhưng giọng nói em không trầm đi như những đứa con trai bình thường khác, ngược lại âm sắc càng cao như giọng con gái. Người ta đánh giá em qua giọng nói ngay trước khi hiểu được con người em. Cường sợ chính giọng nói của mình, em kể với tôi đã có lần em cào xước cổ họng mình tới rướm máu.

"Em điên quá!", tôi gõ mạnh bàn phím như muốn hét lên, "Tại sao lại làm chuyện ngốc nghếch thế?"

"Giọng nói với những đứa con trai khác là một thứ sỡ hữu rất hiển nhiên, trong khi đối với em nó lại là một đặc ân lớn... Tại sao ông trời lại không cho em một thứ rất bình thường như thế?", Cường gõ một dòng rất dài như trút cả nỗi lòng. Tôi suy nghĩ thật kĩ trước khi trả lời.

"Nghĩ xem những người khiếm thị, khiếm thính, họ cũng đâu có được những thứ mà người khác cho là rất bình thường? Nhưng họ vẫn tràn đầy nghị lực sống đó thôi!"

"Nhưng xã hội thương cảm cho khiếm khuyết của họ, còn ai sẽ thương cảm cho em hả anh?"

Ai sẽ thương cảm cho em? Sự xa lánh của mọi người đối với em, hay chính nỗi sợ hãi của em với người khác khi họ nghe thấy giọng nói của mình, đã làm em co rút vào cái vỏ ốc tự tạo của tâm hồn. Suốt những năm cấp 2, cấp 3, em không có lấy một người bạn thân. Nỗi cô đơn đã trở thành người bạn thân vô hình duy nhất mà em có.

Từ khi biết đến internet, một thế giới ảo nơi con người giao tiếp với nhau bằng những dòng chữ chứ không phải giọng nói, em mới có thể tìm được xứ sở bình yên của mình. Trên internet, em có thể trò chuyện, có thể cười, có thể có nhiều người bạn mà không sợ họ e ngại hay chế giễu. Internet là nơi duy nhất em cảm thấy tự do.

"Có phải vì thế mà em ít chịu gặp anh ở trường hơn ở trên mạng?"- Tôi chợt hỏi.

"Không! Em chỉ sợ nếu anh hay gặp em ở trường, người ta lại đồn anh cũng là gay thì chết..."

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi gõ.

"Cũng chẳng sao! Vì anh thật sự là gay mà."

Một sự im lặng đáng sợ từ phía bên kia. Tôi buzz em, nhưng chẳng có tín hiệu hồi đáp. Lẽ nào Cường nghĩ tôi chỉ đang nói đùa? Trong đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh em, cậu nhóc có đôi mắt sâu trong veo và sâu thẳm như hồ thu và mái tóc mềm phủ nghiêng nghiêng trước trán. Rồi tôi cúi xuống bàn phím, gõ cẩn thận như đang nâng niu từng con chữ thay cho lời nói.

"Anh thích em."

Cường vẫn không trả lời. Nỗi lo lắng trong lòng tôi lại tăng lên gấp bội. Đáng lẽ tôi nên dành một thời điểm khác thích hợp hơn để nói ra tình cảm giấu kín trong lòng bấy lâu nay, kể từ ngày đầu tiên tôi gặp em ngồi học bài trên ghế đá. Có thể em sẽ nghĩ tôi chỉ tội nghiệp em nên mới nói thế? Có thể em nghĩ tôi nổi hứng chọc ghẹo

taoxanh.net

em như những thằng bạn tôi trước đây? Tôi đứng lên khỏi máy tính, đi qua đi lại như một thằng điên. Bỗng âm thanh thông báo dòng chat mới vang lên, tôi vội vồ ngay lấy cái màn hình. Và tôi không thể tin vào mắt mình khi nhìn vào dòng chữ em vừa gõ.

"Em xin lỗi. Em không phải là gay."

Không thể nào! Làm sao có thể như thế? Tim tôi đập loạn nhịp. Tôi không tin. Mọi thứ về con người Cường đều nói với tôi rằng em cũng giống tôi. Nào là em không thích thể thao, chỉ thích đọc sách. Em lại là một cậu bé đa cảm, mỏng manh và dễ tổn thương. Và điều rõ ràng nhất chính là giọng nói của em. Vậy mà giờ em lại nói với tôi rằng em không phải là gay?

"Anh không tin hả?", Cường gõ hình mặt cười, nhưng sao tôi cảm thấy nụ cười đó buồn đến lạ, "Ai cũng nghĩ em là gay vì giọng nói của em. Nhưng sự thật là … em không phải. Em thích một cô bạn, anh à…"

Đến khi đọc tới những chữ cuối cùng, tôi thấy mặt đất dưới chân mình đổ sập. Tôi như bị hút vào một cái hố sâu vô tận, rơi mãi vào bóng đêm không cùng.

…

Những ngày sau đó, tôi không lên mạng vào buổi tối để chat với Cường nữa. Khoảng trống trong lòng tôi mà em đã lấp đầy bao ngày qua, giờ như bị khoét rộng thêm. Không phải lỗi của Cường, mà là do chính tôi đã quá ảo tưởng và theo đuổi một thứ tình cảm không hề có thật. Mỗi đêm, tôi đối mặt với nỗi trống vắng trong tâm hồn khi ngồi lặng lẽ trong căn phòng tối, giam mình giữa bốn bức tường lạnh lẽo. Nhìn cái màn hình máy tính lặng câm mà chỉ muốn được nhào tới online, để nói chuyện với em, để thấy em cười dù chỉ qua những icon bé nhỏ. Nhưng tôi đã kiềm nén ham muốn đó. Giờ chat với Cường tôi cũng chẳng biết nói gì, hơn nữa, sẽ lại càng làm thứ tình cảm đơn phương trong tim tôi thêm mãnh liệt một cách vô ích

mà thôi.

Tránh online trên mạng, nhưng tôi không thể tránh mặt Cường ở trường. Em đợi tôi giờ ra về, rủ tôi đi đâu đó nói chuyện. Nhìn ánh mắt khẩn nài của em, tôi không thể chối từ.

Tôi chở em đi trên con đường gió lộng. Những đám lá vàng độ cuối thu rơi lả tả như một trận mưa. Bầu trời sắp vào đông khóac một màu u ám và xám xịt buồn hiu hắt. Chúng tôi cứ lặng im đi qua hết con đường này tới con đường khác, hết góc phố này tới góc phố khác. Cuối cùng, em là người phá vỡ sự ngột ngạt giữa cả hai.

- Anh vẫn buồn vì em à?

- Không, anh có buồn gì đâu - Tôi nói dối một cách vụng về.

- Sao mấy bữa nay anh không lên mạng?

- Dạo này kiểm tra giữa kì nhiều quá, anh bận học mà… - Tôi chối với một lý do chính đáng. Sự thật là tôi có học hành được gì khi trong đầu lúc nào cũng vương vấn hình bóng của em?

- Em xin lỗi! - Cường khẽ nói.

- Xin lỗi? Chuyện gì mới được? - Tôi cố rặn ra một nụ cười - Anh mới là người phải xin lỗi! Anh đã nhìn em theo cách mà tất cả mọi người nhìn em, anh đã nghĩ em cũng là gay… Anh tệ thật! Vậy mà anh tưởng là anh hiểu em hơn người khác…

Cường không nói gì. Lúc ấy, tôi chỉ muốn quàng tay ra sau, kéo tay em ôm lấy hông tôi, để đầu em dựa vào lưng tôi. Nhưng tất cả mãi chỉ là một giấc mơ không thể trở thành sự thật. Nén tiếng thở dài, tôi cố làm em vui bằng vài câu pha trò nhảm nhí.

- Nghĩ cùng tréo ngoe thật ấy nhỉ? Nhìn anh manly thế này, lại là đội trưởng đội bóng rổ, đố đứa nào nghĩ anh là gay! Còn em suốt

taoxanh.net

ngày bị gọi là pê đê hóa ra lại là con trai chính hiệu! Thật là bó tay đời!

- Anh không buồn em thật chứ?

- Nhảm quá cái thằng này! Đã bảo là có buồn gì đâu mà cứ hỏi hòai! Kể anh nghe về cô bạn em thích đi!

Cả chiều hôm đó chở em đi trên phố, tôi lắng nghe em nói về một người con gái em thầm yêu đã ba năm trời. Đó là nhỏ bạn học cùng cấp 2, bây giờ cũng đang học chuyên văn ở một trường cấp 3 khác. "Huyền rất dịu dàng và nữ tính", "tóc bạn ấy dài và mượt lắm anh!", từng lời của Cường chui vào tai này rồi trôi ra tai kia, tôi chỉ gật đầu chiếu lệ. Em nói như chưa bao giờ được nói, về một tình yêu giấu kín không dám thổ lộ suốt một thời gian dài. Mỗi khi đọc truyện Hoàng Tử Bé, Cường lại thấy mình giống cậu Hoàng Tử kia, dù phiêu lưu khắp các tinh cầu trong vũ trụ bao la, vẫn không bao giờ quên bóng hình nụ hồng mà cậu yêu tha thiết.

- Anh biết Hoàng Tử Bé đã nói gì với người phi công mà cậu ấy gặp trên sa mạc không? - Cường đọc nguyên văn một câu trong sách- "Khi một người yêu một đoá hoa duy nhất trong hàng triệu triệu ngôi sao, thì chỉ nhìn những ngôi sao là đủ làm cho anh ta hạnh phúc."

Đến khi hòang hôn đã buông xuống, tôi mới chở Cường về. Đến trước cửa nhà, em nói tôi đợi một chút, rồi chạy vào trong và lấy ra một quyến sách đưa cho tôi. Đó là cuốn Hòang Tử Bé.

- Em đã hứa là sẽ tặng anh cuốn sách này! - Em nhìn tôi, nhưng tôi lảnh tráng ánh mắt của em. Tôi cảm ơn em, bỏ cuốn sách vào cặp mà không hề có ý định sẽ đọc một trang nào.

...

"Em được trường cử đi thi thuyết trình văn cấp thành phố!",

Cường nhắn tin cho tôi rất muộn vào một buổi tối, "nhưng có lẽ em sẽ từ chối..."

"Em sợ mọi người sẽ nghe thấy giọng nói của mình?", tôi trả lời rất nhanh, " Đã đến lúc em phải tập đối diện với bản thân. Nếu em căm ghét ngay chính em thì không ai có thể yêu thương em cả."

Tôi không biết Cường đã quyết định như thế nào, vì từ hôm đó tôi không gặp em cả trên trường lẫn trên mạng. Mỗi khi tôi nhắn tin cho em, em chỉ trả lời qua loa là đang bận. Nhưng thật bất ngờ, một buổi chiều tan trường, em đứng đợi tôi trước cổng, hỏi tôi có rảnh vào sáng ngày mai để đi cổ vũ cho phần thi thuyết trình của em không.

- Rảnh, rảnh chứ! Anh sẽ tới sớm! - Tôi gật đầu lia lịa, quên mất tiệt buổi bóng rổ cùng với những lời la rầy của thầy thể dục mà chắc chắn tôi sẽ hứng chịu nếu chuồn buổi tập.

Cường mỉm cười với tôi, nụ cười rạng rỡ nhất mà tôi từng thấy. Tự nhiên tôi thấy lòng mình dịu lại, nỗi đau bao ngày qua như tan ra trong ánh nhìn của em lấp lánh niềm vui, khác xa với đôi mắt lạnh lẽo ngày đầu gặp gỡ. Và tôi bất giác nhận ra chỉ cần được nhìn thấy gương mặt ngập tràn hạnh phúc của em, đối với tôi đã là quá đủ...

Sáng hôm sau, tôi ngồi cạnh em trong hội trường sở giáo dục đông nghẹt học sinh và giáo viên, chờ đợi tới lượt thi. Cường có vẻ lo lắng và bồn chồn không yên, cứ quay đầu ngó quanh quất, chốc chốc lại nhìn xuống tờ giấy lẩm nhẩm bài thuyết trình. Nhìn bàn tay em run run ướt đẩm mồ hôi mà tôi chỉ muốn nắm lấy trấn an nhưng không thể. Cuối cùng cũng tới phần thi của Cường, em giật mình đứng dậy, tôi chỉ kịp vỗ vai em động viên trước khi Cường bước lên sân khấu.

Tôi không rời mắt khỏi em ngay khi bắt đầu bài thuyết trình, chỉ mong nếu em bắt gặp ánh mắt của tôi sẽ đỡ lo lắng hơn. Đúng lúc giọng em vừa vang lên, khắp hội trường rì rầm tiếng xì xào bàn tán. Cường có vẻ lúng túng phần đầu, nhưng em vẫn bình tĩnh tiếp tục. Có lẽ em đã chuẩn bị tâm lý rất kĩ thời gian qua. Giọng nói trong

taoxanh.net

veo, luyến láy và truyền cảm của em dường như đã dần cuốn thính giả vào bài nói. Nhưng thoảng đâu đó tôi vẫn nghe thấy những tiếng cười rúc rích không yên.

Cường kết thúc bài thuyết trình một cách tốt đẹp. Tôi vỗ tay to nhất, cười tươi khi em bước xuống sân khấu. Em ngượng nghịu dón nhận những tràng pháo tay và nháy mắt với tôi.

Lúc ra về, nhiều ánh mắt hiếu kì và ngón tay chỉ trỏ hướng theo em khi chúng tôi lấy xe ở bãi. Em giữ thái độ bình thản, tỏ ra chẳng quan tâm và trèo lên sau xe tôi. Nhưng khi chúng tôi chạy ra cổng thì bắt gặp một đám con gái đang đứng trò chuyện bên ngòai.

- Thằng Cường đó pê đê thật mày ạ! Vậy mà hồi cấp 2 học chung với nó có tin đồn nó thích tao nữa mới nhảm chứ! Nếu có đi đâu chung chắc người ta kêu là hai chị em quá!

Người nói câu đó là một cô bé có mái tóc dài đổ mượt xuống bờ vai. Cả đám con gái phá ra cười ầm ĩ. Cường nhìn sững cô bé, bàn tay vịn hông tôi bấu mạnh tới mức tôi muốn hét lên.

- Đi đi anh... nhanh lên... - Cường nói giọng vỡ vụn như muốn khóc. Tôi kinh ngạc ngó đứa con gái kia, rất giống với những gì Cường miêu tả về người em thầm yêu, cũng đang học chuyên Văn ở một trường khác. Lẽ nào...

Tôi chở em về tận nhà, trên đường đi dù tôi có hỏi gì em cũng một mực im lặng. Em gục đầu vào vai tôi, thỉnh thoảng run lên như khóc. Tôi chỉ cố nói những lời an ủn vô nghĩa, dù biết sẽ chẳng thể nào làm lành được vết cứa đau nhói trong lòng em. Em có thể tỏ vẻ những hờ khi cả thế giới cười nhạo mình, nhưng lại hoàn toàn sụp đổ khi nghe chính những lời chễ giễu quen thuộc từ người em yêu trọn trái tim.

Nhà em im ắng không một bóng người, có lẽ ba má em đã đi làm hết. Tôi đưa Cường lên phòng, giữ chặt đôi vai gầy và nâng đầu em

lên. Nỗi bực tức không hiểu từ đâu tuôn ra, tôi nói như hét.

- Nhìn anh này! Con bé đó không xứng đáng được em dành nhiều tình cảm như vậy, hiểu chưa? Đó chỉ là một đứa nông cạn mà thôi! Quên nó đi!

- Anh câm ngay! - Cường đột nhiên quát lớn - Đừng nói như vậy về Huyền! Anh nghĩ anh hiểu gì về bạn ấy? Hả?

Tôi sững sờ, bàn tay níu vai em rớt xuống, buông thõng. Em chưa bao giờ nói nặng lời với tôi như thế. Vì một người con gái khác ư? Tôi làm sao thế này? Ghen tức ? Buồn bã? Giận hờn? Tôi lấy quyền gì mà được phép có những tâm trạng đó ? Em có yêu tôi đâu...

- Em... em xin lỗi! - Cường bỗng lấy hai tay bưng mặt, nước mắt tràn ra như suối. Người em rung lên theo từng tiếng thổn thức, dáng vẻ ấy làm tôi đau, đau đến tận cùng. Mặc kệ lý trí, tôi ôm chầm lấy em, xiết chặt. Thình lình, Cường ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm vào mặt tôi. Rồi em lao đến, bờ môi em chạm vào môi tôi. Thời gian như ngưng đọng trong giây phút ấy. Giấc mơ bấy lâu của tôi trở thành sự thật, nhưng liệu đây có phải là sự thật mà tôi mong muốn hay không?

- Không!

Tôi sửng sốt xô em ra, nhưng em lại nhào tới cầm lấy tay tôi, cầu xin trong nước mắt.

- Em xin anh! Hôn em đi! Cho em biết em không phải là một đứa con trai... em không phải...

- Đồ ngu! Em biết em không phải là gay! - Tôi gào lên như điên dại - Dù không một ai trên cái thế giới này thừa nhận em, thì em cũng không thể chối bỏ sự thật đó!

- Nhưng như vậy thì sống để làm gì, anh? - Cường nói trong tiếng

taoxanh.net

nấc nghẹn ngào - Con trai không coi em là một phần của bọn nó, con gái không chấp nhận em. Và em biết thậm chí nhiều gay cũng không thích những đứa nói giọng eo éo như em. Giờ anh bảo em phải sống như thế nào? Ai cho em được sống đây?

Tôi lặng im ngồi cạnh em, để mặc em khóc cho thỏa, thỉnh thoảng lại đưa cho em khăn giấy, hoặc vỗ nhẹ vai an ủi. Ánh nắng trưa gay gắt len lỏi qua tán cây ngoài cửa sổ, đổ những đốm lung linh trên bức tường. Một cơn gió mát hiếm hoi lùa vào phòng, thỏang theo hương hoa sứ thơm nồng ngây ngất. Tôi cảm thấy bình yên đến kì lạ khi em ngủ quên và dựa đầu vào vai tôi. Và tôi chợt hiểu mình cần phải làm gì. Tôi sẽ mãi mãi không bao giờ có được một góc nào trong trái tim em, nhưng tôi có thể giúp hàn gắn những vết rạn vỡ cho trái tim ấy.

Tôi quàng tay qua ôm em vào lòng lần cuối. Ngủ ngoan nhé, Hoàng Tử Bé của tôi.

...

Giải bóng rổ thành phố cuối năm học đó, đội trường tôi có một thành viên tuy mới tham gia nhưng đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Đó là một cậu nhóc lớp 10 có mái tóc mềm vắt nghiêng nghiêng qua trán và đôi mắt đen sâu thẳm. Tuy có thân hình nhỏ nhưng với khả năng di chuyển cực kì nhanh và linh hoạt, cộng thêm tuyệt chiêu ném 3 điểm bách phát bách trúng, tuyến hậu vệ của đội trường tôi đã trở nên cực kì đáng sợ trong mắt các đối thủ.

Cậu nhóc đó, không ai khác, chính là Cường pê đê ngày xưa, dù bây giờ chẳng ai gọi em bằng cái tên ấy nữa. Sau chuyện ở buổi thi thuyết trình văn, tôi đã đề nghị Cường tập bóng rổ. Dù lúc đầu còn ngần ngại vì chưa bao giờ chơi thể thao, thể chất lại ốm yếu, nhưng Cường dần trở nên quyết tâm đến kì lạ với môn này. Tôi tập với em mỗi buổi sáng trong nhà thi đấu trường, em còn tập thêm ở nhà những chiều rảnh rỗi. Thời gian đầu, mọi người vẫn giữ ánh mắt dè bỉu và giễu cợt khi Cường chơi bóng. Nhưng dần chính họ đã phải

trố mắt ra, thậm chỉ cả tôi cũng kinh ngạc không kém, khi Cường bắt đầu bộc lộ những tiềm năng ẩn giấu với trái bóng màu da cam. Tốc độ di chuyển cùng kĩ thuật dẫn và ném bóng từ xa của Cường phát triển nhanh tới mức tôi không ngờ tới. Em gia nhập đội bóng rổ trong vị trí dự bị và được chơi trong tuyển chính thức khi trường tôi tham gia giải tòan thành.

Và như một phép màu, trận chung kết năm đó, đội trường tôi đã giành được cúp vàng sau khi đánh bại đương kim vô địch Lê Quý Đôn của năm ngoái. Không kể sao cho xiết nỗi hân hoan và vui sướng tột cùng của đội bóng, thầy thể dục và đám cổ động viên đang hò hét điên cuồng. Men chiến thắng ngất ngây trong lòng khi tôi nắm chặt chiếp cúp, với những đồng đội và bạn bè cười nói rộn rã xung quanh. Tôi muốn chia sẻ niềm hạnh phúc này với Cường, nhưng chợt nhận ra em đã đi đâu mất.

Tôi đưa mắt kiếm tìm giữa đám đông hỗn loạn. Và kia, ở một góc yên tĩnh đằng xa, Cường và Huyền, người bạn gái em yêu đang đứng với nhau. Dường như Huyền là người chủ động bắt chuyện, trông cô bé có vẻ bẽn lẽn, còn Cường lại tỏ vẻ hết sức ngỡ ngàng. Dù không thể nghe được họ nói gì, nhưng tôi biết chắc rằng Huyền sẽ không bao giờ nghĩ Cường là pê đê chỉ vì giọng nói của em nữa. Kế hoạch của tôi đã thành công, Cường đã có được điều em khao khát.

Vậy còn tôi?

Chiếc cúp trong tay tôi sao mà nặng nề đến lạ. Niềm vui chiến thắng chợt vơi đi. Chỉ còn nỗi buồn mênh mang như vừa mất đi một thứ gì quý giá.

Nhưng trông kìa, Cường đang cười rạng rỡ. Chẳng phải tôi đã tự nhắc mình bao lần đó sao? Rằng em cười, nghĩa là tôi hạnh phúc.

Có lẽ, tôi sẽ bắt đầu đọc cuốn sách Hoàng Tử Bé em tặng ngay ngày hôm nay.

taoxanh.net

...

Hoàng Tử Bé cuối cùng đã trở về tinh cầu của mình, với nụ hồng em yêu và những hạt cây bao báp đã không còn mọc rễ để hủy hoại hành tinh nữa. Chỉ còn lại một người cứ hằng đêm lại đưa mắt ngắm nhìn những vì sao …

taoxanh.net

Đậu con

Nguoila77

Ngọ nguậy.

Tôi cựa mình.

Tôi lăn trái.

Tôi lăn phải.

Tôi cựa mình.

"Đậu ngoan ngủ yên, rồi con sẽ lớn nhanh thôi."

Mẹ đất dịu dàng ôm và vuốt ve lớp vỏ non tơ đang bao bọc lấy tôi.

Mẹ đất luôn dịu dàng như thế, hiền lành che chở tất cả những loài khác cũng nằm im trong lòng mẹ.

Mẹ rất thương tôi, thương lắm. Mẹ hay kể những câu chuyện cho tôi nghe.

Trong những đêm có trăng sáng, mẹ bảo trăng rất đẹp, tròn vành vạnh như chiếc đĩa sứ trên kệ bếp cậu chủ từng làm vỡ.

Trăng, đĩa sứ, kệ bếp tôi đều không biết chúng như thế nào, nhưng tôi biết cậu chủ, biết rõ lắm cơ vì cậu chủ đã đặt tôi vào lòng của mẹ đất. Cậu chủ có nụ cười rất hiền, rất đôn hậu, cũng như mẹ đất, cậu chủ rất dịu dàng, đôi bàn tay nâng niu ông đặt tôi vào lòng mẹ ấm áp, dịu êm.

...

Chỉ là một hạt đậu thôi… Đó là món quà mà cậu ấy tặng tôi vào ngày sinh nhật. Tôi ngắm bé mãi. Bé đậu xanh non, với lớp vỏ bóng láng, có thể nhìn thấy một lá mầm nhỏ xinh nằm chính giữa đường gân. Cậu bảo hãy vùi bé vào nơi đất thật mềm rồi bé sẽ lớn nhanh như thổi. Tôi tin ngay lập tức vì bé đậu là món quà của cậu tặng sinh nhật mười ba tuổi.

Tôi vùi bé đậu xuống đất. Tôi đã quyết định trồng bé ở một vùng đất tươi xốp bên cạnh những cây ăn trái của ba. Tôi tưới cho bé đậu một ít nước. Rồi tôi ngồi đó ngắm mãi chỗ đất, hi vọng rằng sẽ có một mầm xanh nào đó mọc lên. Một cái gì đó mọc lên, đâm từ đất, với những chiếc lá con bé bỏng. Nhưng tôi cứ chờ mãi đến buổi chiều…

Chẳng có gì cả. Đất vẫn như vậy, dù khô đi một chút. Tôi tức tối lắm…

Chỉ là một hạt đậu thôi… Sao lại tức đến thế…

…

"Đậu con đừng chết nhé!"

Mẹ bảo thế khi thấy tôi ngày càng lặng lẽ.

Ông chủ vẫn tưới những giọt nước vào lòng mẹ khiến nó mềm mại và ấm áp đến mức ngủ quên.

Là mềm mại và ấm áp… Lòng mẹ ấm. Lòng mẹ như ru mãi không cho tôi tỉnh.

Ngọ nguậy.

Ngọ nguậy.

Tôi muốn rời khỏi nơi này, muốn ra khỏi bóng đen của lòng mẹ, mẹ đang thúc đẩy tôi ra, tôi phải ra, phải ra mà

Tôi không ra được sao?

Quanh tôi chẳng có ai cả ngoại trừ mẹ.

Quanh tôi ẩm ướt của lòng mẹ khi nhuốm nước và cô quạnh.

Quanh tôi bác sâu đã chết già, những rễ cây khác nằm khuất xa, xa lắm, thì thầm điều gì đấy bảo tôi chẳng bao giờ có thể trưởng thành.

Tôi là một đậu con chết, một đậu con không đâm được chồi để vươn mình dưới nắng.

Tôi chỉ là đậu con chết sao?

…

Mỗi ngày tôi đi học về lại ra vườn thăm Đậu. Bé vẫn cứ nằm yên trong lòng đất. Tôi tưới nước, cố gắng xem xét vì sao mà bé không nảy mầm nhưng không thể phát hiện được gì. Tôi chạy đi hỏi bố, bố chỉ bảo chắc là Đậu nó chết rồi…

Tôi không tin như thế. Bé Đậu sẽ không chết đâu… Tôi ngồi bên cạnh bé, thầm thì mãi…

"Bé Đậu đừng chết nhé!"

"Sao lại ngồi đây?"

"Bé ấy vẫn chưa lớn nữa."

Tôi bảo với cậu. Cậu xoa lưng tôi nhè nhẹ.

taoxanh.net

"Không có gì đâu. Bé ấy chỉ là lớn chậm một chút thôi. Rồi sẽ có lúc bé ấy đâm ra khỏi lòng đất mà"

Tôi nhìn cậu gật gật. Cậu lớn hơn tôi hai tuổi, nên những điều cậu nói đều có một sự khôn ngoan. Một sự khôn ngoan mà tôi khó diễn tả. Đó là những gì mà người lớn đem lại cho tôi... Cậu rất rất giỏi và tôi thực sự tin tưởng vào cậu. Tôi tự hỏi mình chừng nào mình sẽ lớn như cậu.

...

Tôi vẫn chưa lớn, chưa thể vươn đôi tay ra khỏi lòng mẹ rồi ngọ nguậy dưới ánh mặt trời.

Thật tuyệt vọng! Uh! Đó là cách con người thường nói khi rơi vào tình trạng như tôi. Họ gọi như thế này là tuyệt vọng, và họ bảo nhau những giọt tí tách rơi thấm vào lòng mẹ mang cái vị mặn mặn lạ kỳ kia là nước mắt.

Có ai đó đang ở rất gần tôi, rất gần mang một cảm giác hơi ấm quen thuộc.

Cái vị mặn mặn của nước mắt ngấm vào lòng mẹ cũng rất quen, tựa như tôi từng được chúng nâng niu hay sượt qua gì đó vào cái ngày xa xa tôi chẳng nhớ.

Quen lắm. Hình như... hình như... chúng rơi ra từ cậu chủ!

Hình như thế..

Mà sao chứ, giờ tôi chẳng muốn quan tâm đâu. Sức sống của tôi. Chúng đang biến dần đi trong nỗi buồn của mẹ, và trong cả sự tuyệt vọng của tôi.

Tôi chẳng thể trưởng thành được rồi.

taoxanh.net

Tôi chẳng thể lớn lên vươn tay ra vẫy chào bác mặt trời.

Tôi chẳng thể hân hoan.

Tôi chẳng thể hồi hộp ngóng đợi.

Chẳng thể gì rồi, tôi muốn, tôi muốn có cái gì để để trào ra, như cái vị nước mắt mặn mặn kia. Tôi muốn mình có nước mắt để trào ra rồi rơi tí tách như bài hát ru mẹ đất hay thì thầm dỗ tôi vào giấc ngủ.

Một điệu hát ru...

...

Tôi không biết tại sao mình lại ra đây và ngồi lẩm nhẩm với một hạt đậu bé tí được. Tôi ngớ ngẩn thật mà. Tại sao lại phải quan tâm tới việc một hạt đậu có lớn lên hay không? Nhưng tôi cứ ra đấy vào đêm, mặc chiếc áo thun ba lỗ. Tôi bắt đầu kể với bé Đậu về những gì mà tôi biết được. Tôi đọc một vài bài thơ đã được học trong trường. Tôi kể về ánh mặt trời và những cơn gió, và hoa và cỏ, về thế giới trong khu vườn xanh mướt này. Đó là một thế giới sáng lạng và hoàn mỹ.

- Hay là vì mày buồn quá hả Đậu? Đúng rồi mày buồn quá nên mày không lớn phải không?

Cái ý nghĩ ấy thoáng qua trong đầu tôi. Một ý nghĩ thật kỳ lạ. Nhưng tôi nghĩ đến mình, chính bản thân tôi cũng cần một hình mẫu để cố gắng. Nếu tôi muốn lớn lên với cậu thì có lẽ bé Đậu cũng sẽ lớn lên nếu có một người bạn.

Tôi chạy ngay vào nhà, lấy ra một hạt đậu khác. Tôi chôn nó cách bé Đậu vài thước.

- Hai đứa phải cố gắng nhé...

Cậu vẫn hay đến nhà tôi để thăm bé Đậu, mang theo một ít bánh kẹo. Tôi thích mỗi khi ở bên cạnh cậu. Cảm giác thật sự rất là dễ chịu. Nhất là lúc cậu ôm lấy tôi, hay xoa nhẹ lên đầu tôi, một cảm giác kì lạ vừa như háo hức vừa như vui sướng lan ra nhè nhẹ và thấm dần vào trong tôi giống nhu nước thấm vào đất làm nảy nở trong tôi niềm hạnh phúc.

Đêm hôm đó tôi có một giấc mơ kỳ lạ. Tôi thấy bé Đậu đang lăn xuống dốc, bé lớn lên dần dần rồi hóa thành một hạt đậu khổng lồ. Khi bé Đậu sắp lăn xuống tới tận cùng thì có một người đã đẩy bé đi lên. Rồi bé Đậu nhỏ lại nằm trong bàn tay người đó. Anh ta mỉm cười nhìn tôi, rồi anh ta hôn tôi…

Đến khi tỉnh dậy tôi thấy quần mình có một vệt nước. Chết thật lớn rồi mà còn đái dầm nữa là sao.

Sáng đó tôi thức rất sớm, mang quần đi giặt. Khi đi ngang qua chỗ bé Đậu thì ngớ cả người. Một mầm xanh non mướt vươn lên từ đất nâu. Hai chiếc lá bé xinh còn đọng cả sương đêm. Tôi mừng quá hét toáng lên.

Mẹ dậy đi ra và nhìn tôi:

- Con mang quần đi đâu thế?

Tôi xấu hổ đến mức chỉ muốn có lỗ chui vào. Sao lớn thế mà còn đái dầm nữa…

Nhưng chẳng chốc tôi phát hiện, đó không phải là bé Đậu. Đó là hạt đậu tôi đã trồng sau này.

…

"Đậu con có bạn kìa."

Mẹ đất nói khi tôi khép kín mắt chẳng bao giờ muốn mở ra.

Tôi đang chờ cái chết, họ bảo chết là kết thúc, và tôi là hạt đậu chết đang chờ cái chết.

Một cách nói lặp lại kỳ dị nhưng chính bác sâu đã bảo thế, cả những rễ cây to đằng kia, cả những con sinh vật nhỏ xíu xiu đang ngọ nguậy trong lòng mẹ đất, tất cả đều nói thế.

Tôi là đậu chết.

"Cậu không chết đâu mà."

Giọng cậu chủ vẫn đều đặn mỗi ngày rỉ rả vào tai tôi. Như lời thì thầm của mẹ. Như vòng tay ấm áp của những cái khẽ ôm.

Tất cả, có một nửa nguyền rủa vui thú đợi tôi chết mòn. Và nửa kia chờ tôi vươn tay mình đón nắng.

Tất cả, có một nửa đã mệt mỏi khi yêu thương tôi. Còn nửa kia, vẫn chờ đợi kiên trì nhìn tôi mạnh mẽ vươn tay khỏi lòng mẹ tìm về sự sống bao la của đất trời.

"Xin chào Đậu con."

Tôi im lặng ngỡ rằng tiếng vang từ trong mơ.

"Xin chào Đậu con."

Đó không phải giọng ấm áp của cậu chủ.

"Đậu con ơi!"

Mắt tôi hé mở, một hạt đậu lạ nằm kề bên, không gần lắm, nhưng đủ để nghe tiếng nhau. Hạt đậu lạ tươi cười nhìn tôi, như mỉa mai chăng? Không, nụ cười và ánh nhìn rất ấm áp.

taoxanh.net

"Cậu chủ bảo tôi hãy mang cậu lên, cùng tôi, chúng ta cùng đón nắng nha."

"Tôi chỉ là đậu chết."

"Cậu không chết đâu mà, chỉ là cậu ngủ lâu hơn người ta thôi, tôi cũng sẽ ngủ lâu, hơi lâu thôi, rồi tôi sẽ lên đó đón nắng, lên cùng tôi nha."

Đậu lạ ngốc không biết tôi chỉ là đậu chết không thể nảy mầm được. Đậu lạ ngốc vẫn cứ chờ tôi, mỉm cười với tôi, thật lâu trong lòng mẹ.

Chẳng hiểu sao nụ cười của đậu lạ lại làm tôi muốn sống, muốn ngọ nguậy, muốn bước lên, nẩy mầm, sinh sôi, đón nắng.

Tôi có thể nắm tay cùng đậu lạ đón nắng không?

- Thế rồi sao?

...

Cậu hỏi tôi khi tôi đang chăm cho bé Đậu mãi không chịu lớn và đậu lạ vừa trồng đã lớn.

- Đừng lo nhe, nó là đậu thần mà, sẽ lớn nhanh như thổi ấy.

Cậu nói tiếp. Tôi trả lời nhát gừng.

- Tớ không tin nữa đâu.

Tôi nói, cụp mắt xuống, nhìn vào cái mẩu đất bé tí...

- Cố lên đậu ơi...

Chợt cậu ôm lấy tôi từ phía sau, thầm thì vào tai tôi:

taoxanh.net

- Giận à?

Tôi đỏ bừng mặt. Cảm giác bối rối dâng lên trong lòng. Tôi đẩy cậu ra.

- Không có giận mà.

Tôi thấy hai má mình nóng bừng và chân tay như mất đi hết sức lực. Cậu buông tôi, khẽ nhúng vai. Cậu bảo nhỏ:

- Mai tớ sẽ nói cho cậu nghe một chuyện quan trọng.

Cậu mỉm cười rồi chạy vụt đi. Để lại tôi một nhịp tim đập hụt. Lúc cậu ôm tôi, trong khoảnh khắc ấy tôi thấy mình khó thở vì tim tôi ngừng đập. Chỉ là một nhịp tim thôi mà. Tôi thì thầm với chính mình.

Nhưng rồi tôi nhận ra cái lỡ nhịp ấy khiến cho trái tim không bình thường nữa, giống như xe lửa đã đi trật đường ray...Mỗi khi nghĩ đến cậu, tim lại đập rộn lên như đang nhảy múa, và hai má nóng bừng. Tôi thấy mình giống như một đứa trẻ đang với tới một món đồ chơi xa lạ mà đẹp đẽ với thái độ vừa sợ hãi vừa phần khích.

Tôi suy đi nghĩ lại, chợt nhớ đến biểu hiện của mấy diễn viên phim Hàn trên ti vi. Cái này họ gọi là yêu nhau đấy.

Thế là tôi biết yêu ư...

Thế là tôi yêu cậu à?

...

"Níu lấy tay tôi đi rồi chúng ta cùng lớn."

Đậu lạ nói, nét mặt vẫn chan hòa những yêu thương hệt như mẹ đất.

Mà trước giờ hình như chưa từng ai kêu tôi nắm tay rồi cùng vươn mình hứng nắng mặt trời, đậu lạ là người đầu tiên.

Nhớ trước đây bác sâu hay bảo, đậu con lớn nhanh đi rồi sẽ thấy nắng trời. Mẹ đất bảo, con phải ngoan ngoãn chóng lớn để biết thế giới bên ngoài rộng lớn nhường nào.

Tất cả đều kêu tôi lớn, bảo tôi trưởng thành, nhưng chưa từng ai nắm lấy tay tôi.

Mà tay, tôi có tay không?

Tự dưng tôi nghĩ mình có, tôi muốn có, tôi muốn nắm lấy tay đậu lạ. Muốn vươn cùng cậu ấy đón nắng mai. Muốn bên cạnh cậu ấy cả khi có mưa dầm tháng bảy, cả khi…cậu ấy héo tàn rồi chết đi trong lòng mẹ đất như những cô dì từng sống trong lòng mẹ trước giờ.

Cả khi tất cả bảo tôi rằng không thể, tôi vẫn muốn, vẫn muốn ở cạnh đậu lạ.

Tôi muốn vươn ra, cánh tay tôi. Tôi muốn vươn ra, muốn nắm tay đậu lạ. Làm ơn, vươn ra đi, tay tôi, làm ơn, vươn ra!!!

...

Tôi ngồi bần thần ngắm cây đậu đang nhú lên. Nó vẫn chưa cao thêm được. Hình như nó đang đợi một cái gì đó. Có lẽ là nó đợi bé Đậu. Tôi nói khẽ:

- Bé Đậu. Mày mà không lớn nhanh thì sẽ không kịp đó.

Tôi bó gối, nhìn lên bầu trời xanh ngắt phía trên đầu mình. Một vòm trời sáng láng và rộng rãi quá. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều từ khi biết mình thích cậu.

Tôi chỉ mới mười ba tuổi. Tôi không rõ thích là gì cả. Tôi nói thế với chính mình, tự nghĩ rằng những cảm giác mà mình có đó chỉ là một điều mới mẻ và lạ lẫm thôi. Một cái gì đó mà tôi chưa gọi tên ra. Nó có thể là sợ hãi.

Tôi nhìn Đậu con, thầm nghĩ mày sợ điều gì mà còn chưa lớn nữa hả. Hay là tại vì chưa đến lúc mày phải lớn. Tôi suy nghĩ lung lắm. Đến mức cảm giác như có thể đang muốn nổ tung ra.

Tôi tránh mặt cậu từ hôm đó, mặc cho cậu có sang nhà tôi bao nhiêu lần. Vừa thấy cậu, tôi đã chạy tuốt ra vườn sau rồi đi vòng qua nhà thím Sáu. Đến khi trở về tôi thường nghe mẹ kể lại rằng cậu đứng đợi tôi ở chỗ có trồng hai hạt đậu lâu lắm. Lúc đó tôi lại thấy tim mình lỡ nhịp.

Tôi sợ lắm, tại sao cứ có những cảm giác thế này với cậu. Tôi đáng lý ra phải yêu thích một cô bạn nào đó, tóc dài xinh như con Ngân, tóc ngắn nghịch như con Bầu. Vậy mà tôi lại thích cậu.

Mà thật ra thì tôi chẳng rõ mình có thích cậu hay không? Vì chẳng có ai bảo với tôi thích là thế nào cả.

Tôi tránh cậu ban ngày nhưng ban đêm thì không được. Tôi cứ mơ thấy mình chạy tới một ngôi nhà khóa kín. Rồi tự nhiên tôi bị nhốt trong căn nhà đó với hai hạt đậu. Rồi cậu đến cứu tôi. Chúng tôi hôn nhau trong mơ.

Tôi hay tỉnh dậy sau nụ hôn trong mơ ấy. Đôi khi giấc mơ kéo dài hơn và khi thức giấc tôi thường thấy quần mình ươn ướt. Tôi biết mình không đái dầm nên càng ngại ngùng hơn nữa. Không những thế, tôi còn thấy xấu hổ khi xuất hiện ý nghĩ rằng tôi đang thèm khát cậu.

Tôi bị sao thế này.

Tại sao trái tim lại hỏng như vậy?

taoxanh.net

...

"Đậu con, nếu không lớn nhanh con sẽ hối hận đó, thời gian trôi mau lắm"

Đậu lạ vẫn chờ tôi.

Tất cả đều hối tôi nhanh lớn, nhanh trưởng thành, chỉ riêng đậu lạ chẳng nói gì vẫn im lặng chờ tôi.

Chờ thật lâu. Ánh mắt dịu dàng. Nụ cười hiền hòa. Đậu lạ quay mặt nhìn tôi không thèm ngó lên cái thế giới rộng lớn trên đầu

Đậu lạ chỉ nhìn tôi.

Tôi muốn nắm tay đậu lạ.

Tôi muốn chúng tôi cùng lớn, cùng đón nắng mai.

Tôi muốn mỗi ngày, mỗi ngày được kề bên đậu lạ không cách xa.

Tôi muốn…

Póc póc.

Tôi vươn tay.

Cánh tay tôi yếu ớt vươn ra. Chỉ một xíu thôi tôi sẽ chạm được vào đậu lạ.

Cố lên! Tôi phải ngọ nguậy mình nhiều hơn nữa. Tôi phải cố gắng nhiều hơn, tôi phải lớn, phải trưởng thành, phải ở cạnh đậu lạ.

Tôi phải vươn tay mình nắm tay cậu ấy, thật chặt chẳng bao giờ buông. Phải vươn tay…

taoxanh.net

...

Tôi chẳng còn muốn hối thúc Đậu con lớn lên nữa. Chỉ có mầm đậu kia khiến tôi lo lắng. Vì nó không lớn lên thêm nữa nên hai chiếc lá bé tí không đủ sức tổng hợp chất để nuôi lấy cơ thể trong khi những cái rễ yếu ớt đang hút cạn nguồn dinh dưỡng từ hai má đậu. Tôi lo lắm. Chẳng nhẽ hạt đậu mà tôi trồng xuống sau sẽ chết ư?

Tôi ngồi bên bọn chúng cả ngày, đến đêm cũng ra ngắm nghía. Tôi chờ đợi một điều kỳ diệu nào đó. Một điều gì đó làm cho hạt đậu của tôi lớn bừng lên như lời cậu nói.

- Tại sao tránh mặt tớ?

- …

- Trả lời tớ đi?

- Tớ không thích chơi với cậu nữa.

- Cậu nói dối… Tớ không tin đâu.

- Nói thật đấy. Đừng làm phiền tớ nữa.

- Tại sao?

- Vì cậu đã gạt tớ, cậu nói hạt đậu sẽ lớn nhanh như thổi. Cậu gạt tớ.

- Nếu hạt đậu ấy có thể lớn lên thì cậu không được giận tớ nữa…

Tôi chấp nhận đánh cuộc. Bé Đậu đã chết rồi. Bé đã chết trước khi tôi vùi bé vào nền đất cát rồi. Cũng giống như cảm giác của tôi dành cho cậu chỉ là bạn bè thôi. Bạn bè thôi, ngay từ đầu chúng tôi chỉ có thể làm bạn bè thôi.

Mệt mỏi và chán nản là tất cả những gì tôi cảm nhận được. Mọi thứ trở nên nhàm chán đến tột cùng. Tôi nằm trên giường không buồn nhúc nhích, chỉ hi vọng có một ai đó, hay một điều gì đó đi ngang qua tôi đánh thức tâm trạng của tôi.

Tại sao tôi lại buồn chán thế này ?

...

Tôi đau đớn lắm, cánh tay mềm oặt ấy đã cố đưa ra khỏi lớp vỏ chết để với lấy tay đậu lạ.

Tay của tôi, chúng chẳng có sức.

Nhưng tôi muốn chạm vào đậu lạ, muốn được kề bên đậu lạ.

Tôi không muốn cậu chờ tôi nữa, không muốn.

"Vươn lên đi đậu lạ, cứ chờ tôi mãi cậu cũng sẽ chết đó, vươn lên đi, tôi sẽ cố với theo. Làm ơn, vươn lên đi đừng chết, cậu chết rồi sẽ chẳng còn ai chờ tôi đâu."

Đậu lạ vẫn không chịu vươn lên.

Đậu lạ vẫn chờ tôi, chờ cánh tay mềm oặt níu vào tay cậu rồi cùng nhau ngoi lên khỏi lòng mẹ ấm mềm, cùng nhau vươn ra đón nắng trời trong sớm mai hạnh phúc.

"Đậu lạ..."

Tôi cố vươn mình.

Cố lên.

Cố lên.

Tôi vươn mình.

Tôi chạm tay, cánh tay mềm oặt yếu ớt.

Tôi chạm tay, chút nữa, một chút nữa. Chỉ thêm chút đau đớn nữa thôi.

"Được rồi."

Đậu lạ nắm lấy khi tay tôi cách cậu một khoảng và nó yếu ớt chực chờ rơi thẳng xuống.

"Chúng ta nắm được tay nhau rồi."

Đậu lạ reo vui. Tôi cũng reo vui.

Ráng thêm chút nữa. Thêm chút nữa chúng tôi sẽ cạnh nhau, một chút nữa thôi đậu lạ nhỉ!

...

-Tại sao lại tặng tớ hạt đậu?

Tôi đã từng hỏi cậu. Cậu xoa xoa đầu rồi cười bảo:

-Vì tớ thấy cậu giống một hạt đậu.

-Tớ mà giống một hạt đậu à?

-Ừ bé xinh.

Tôi mỉm cười nhẹ khi nhớ lại những thời khắc vui vẻ đó. Mặt trời đã lên rồi. Tôi ngồi dậy và chạy ra vườn. Tôi giật mình. Đậu bé đã vươn lên rồi. Nhưng bên cạnh đậu bé, hạt đậu mà tôi trồng sau đã chết, lá nó đã úa vàng. Tôi biết vì nó đợi đậu bé mãi nên đã kiệt sức rồi.

taoxanh.net

Tôi chợt nghĩ có bao giờ cậu ấy đợi tôi mãi sẽ kiệt sức hay không?

Tôi đứng đó thẩn thờ.

...

Chúng tôi đã chạm tay nhau. Nhưng mẹ đất đã khóc. Rễ tôi trong lòng mẹ ẩm ướt bi thương.

Mẹ đất đã khóc vì đậu lạ.

"Con muộn rồi."

Đậu lạ đã chờ tôi, chờ mãi không chịu vươn mình dưới mặt trời. Mắt đậu lạ cứ luôn hướng về tôi, luôn đưa tay chờ tôi níu lấy.

Nụ cười đậu lạ vẫn hiền hòa. Vẫn cái nắm tay thật chặt, đậu lạ tựa vào tôi chờ những khoảnh khắc cuối cùng.

"Đậu con đừng buồn nha."

"Tớ không muốn rời xa đậu lạ, tớ sẽ chết cùng đậu lạ."

"Không được, Đậu con không thấy sao, có một hạt đậu xíu xiu đang nằm kề Đậu con. Một hạt đậu đang ngủ chưa nảy mầm. Đậu con phải ở lại, phải chăm sóc và chờ hạt đậu nảy mầm, như đậu con, như tớ, phải để đậu xíu xiu cũng được đón nắng mai"

"Đậu xíu xiu ấy là của cậu sao?"

"Phải, là của tớ, nên chăm sóc nó như cậu muốn chăm sóc tớ nghen"

"Tớ sẽ chăm cho nó, tớ sẽ thay mẹ đất hát ru nó ngủ, sẽ kể cho nó nghe câu chuyện về hạt đậu con đã chết được đậu lạ mang lên,

vươn tay đón ánh mặt trời. Tớ sẽ chờ ngày đậu xíu xiu lớn và mang hình hài nó trong ký ức đến tìm cậu. Nhất định đó!"

Đậu lạ mỉm cười, nụ cười cuối cùng trước khi gục đầu mãi mãi trên lòng mẹ đất. Đậu lạ rời đi khi tôi vừa kịp đón nắng trời. Những tia nắng đầu tiên.

Đậu lạ ơi, tớ thấy rồi, cầu vồng bảy sắc, vòm trời xanh, mây trắng lững lờ, chim kêu ríu rít.

Đậu lạ ơi, tớ thấy rồi, thấy thế giới bao la hương sắc...

Đậu lạ của tớ ơi...!

...

Tôi đã đến gặp cậu chiều hôm đó, dù trời mưa lớn, để báo cho cậu biết rằng đậu bé đã sống. Và tôi ôm lấy cậu khóc cho đậu lạ. Cậu ôm lại tôi. Hơi ấm của cậu trùm lấy tôi. Cậu xoa xoa đầu tôi bảo rằng rồi tôi đã thấy điều kỳ diệu. Rằng hạt đậu bé ấy dù đã chết vẫn vươn mình sống dậy. Còn tôi khóc không phải chỉ vì đậu lạ mà còn vì cậu. Tôi sợ cậu sẽ bỏ tôi đi, như đậu lạ chờ đợi đậu bé mãi đến chết.

- Tớ muốn ở bên cậu.

Cậu nói khi đang ôm tôi. Còn tôi chỉ vùi đầu vào sự ấm áp của cậu.

- Đừng xa tớ.

Tôi nói...

Vài hôm sau lá đậu bé bắt đầu vàng đi. Đậu bé nảy mầm được đã là một kỳ tích nên tôi không hi vọng bé sẽ sống được lâu. Chỉ có cậu vẫn hay cười bảo rằng đậu này chết sẽ có một đậu khác mọc lên.

Rồi khi đậu bé chết, một mầm xanh lại nhú lên... Một hạt đậu khác đã được gieo ở đó. Tôi biết ngay là cậu đã gieo hạt đậu xíu xiu ấy xuống đất. Vậy ra là cậu đã định gạt tôi sao, thật là ngốc quá mà... Dù hạt đậu ấy có mọc lên thì tôi vẫn sẽ biết được đó không phải là Đậu bé. Bởi vì chắc cậu không biết rằng, tôi nhận ra mùi vị yêu thương của cậu tỏa ra từ Đậu bé.

Rồi một ý nghĩ thoáng qua đầu tôi làm tôi bật cười. Tôi muốn trồng một ruộng đậu của riêng mình. Tôi muốn thấy hạt đậu này chết đi sẽ có một hạt đậu khác vươn mình lên. Chúng cũng giống như tình cảm trong lòng tôi, một cảm giác vừa mất đi thì một tình cảm mới lại nảy nở, mãnh liệt hơn dữ dội hơn. Dù tôi có cố tình lảng tránh thế nào cũng không thể quên được.

- Muốn hôn không? - Cậu hỏi, giọng nhẹ nhàng...

taoxanh.net

Shily

CrazyAngel

Nếu anh biết có một người thích anh thì sao nhỉ!?
Thích từ cái nhìn đầu tiên khi thấy anh đang thay đồ ở cửa sổ nhà bên...

- Dì có mấy đồng hai trăm lẻ thối cho con đi!
- Không đủ con ơi, còn có tám trăm à.
- Dạ cũng được... không sao... Dì thối cho con đi.!

Tôi tò mò tự hỏi, không biết cậu con trai có dáng người mảnh khảnh dưới kia cần những đồng hai trăm không ai thèm xài tới ấy để làm gì. Cậu cười với người bán xôi rồi bước vào căn nhà đối diện. Nụ cười rất tươi nhưng rồi cũng mau chóng lịm tắt để lại một nét gì đó thoáng buồn trên khuôn mặt. Cậu vào nhà, tôi lại tiếp tục ngắm nhìn cả khu phố. Gió đêm thổi qua từng đợt mát rượi cả người. Con hẻm tối om và vắng ngắt, chỉ được chiếu sáng lờ mờ bởi những ánh đèn hắt ra từ một vài ngôi nhà. Mới chín giờ tối hơn mà cả xóm như chìm vào giấc ngủ.

Tôi bước vào phòng, đến ngồi xuống bàn cạnh bên cửa sổ; mắt nhướn to hơn đôi chút vì ngạc nhiên trước cảnh tượng mình đang thấy. Cũng có cảm giác ngường ngượng nhưng tôi đã không quay đi mà lại càng nhìn chăm chú hơn. Bởi lẽ, người con trai đang thay đồ phía nhà cạnh bên thật đẹp, đẹp cả khuôn mặt lẫn thân hình...

Tôi nằm trên giường mà hình ảnh diễn ra ở cửa sổ nhà bên khi nãy cứ lẩn quẩn trong đầu.
"Nhà mới cũng thú vị đấy chứ!!" – Tôi thầm nghĩ.

Tối hôm sau tôi cứ hay ngóng qua phía nhà bên ấy, mong chờ "thước phim nóng" tái diễn. Nhưng lần này tôi chỉ thấy anh ngồi

làm bài... vậy mà tôi vẫn nhìn mãi. Lắm lúc anh nhăn mày nhau mặt. Thỉnh thoảng lại ngậm bút ngó vu vơ đâu đó. Rồi có khi nghĩ ngợi điều gì, anh nở một nụ cười nhếch nửa miệng. Mãi cho đến lúc anh tắt đèn đi ngủ thì tôi vẫn còn nép mình bên cửa sổ đến mấy phút sau. Cả xóm chỉ còn nhà tôi và căn đối diện sáng đèn. Lên giường và đưa tay ấn công tắc điện, tôi thấy ánh sáng từ nhà ấy cũng chợt tắt theo.

Ước gì anh vô tình đưa ánh mắt qua đây
... để biết rằng có một cậu nhóc vẫn lén nhìn anh mỗi đêm.
Em biết cơ hội ấy thật quá mỏng manh và bé nhỏ.
Nhưng em vẫn muốn ước... dù chỉ một lần

Cứ thế, tối hôm sau, cũng như những hôm sau nữa, có một thằng nhóc đứng nép bên cửa sổ để ngắm nhìn anh. Dù anh làm gì tôi cũng thấy anh thật dễ thương và đáng yêu. Đã mấy lần tôi ngượng chín cả người khi bắt gặp lại "cảnh phim hôm ấy". Thật lạ lùng và khó hiểu nhưng càng ngày tôi càng thấy ngượng hơn trong những lúc anh thay đồ như thế. Chỉ là tôi vẫn không muốn quay đi.

Và mãi như thế, đêm nào trong tôi cũng đầy những tình cảm mơ mộng hão huyền. Để giờ đây những tình cảm ấy lại chuyển sang giai đoạn mới.

Buổi sáng đầu tiên của năm học mà tôi lại dậy trễ. Đứng trước nhà cùng với chiếc xe đạp hư, tôi vừa tức tối vừa lo lắng. Mặt tôi nhăn nhó thiếu chừng như muốn khóc.

- Bị sao hả nhóc.? – Anh vừa ra khỏi nhà trên chiếc xe gắn máy.
- Dạ, em trễ học mà xe lại hư. Ba má thì đi làm sớm rồi.
- Trưa tự về được không? Được, thì anh chở dùm cho.
- Ơ... dạ, vậy em cám ơn anh.

Tôi vui mừng nhảy phóc lên phía sau xe anh. Không kiềm chế được mình, tôi để môi nở một nụ cười mỉm và chẳng thèm quan tâm

taoxanh.net

tới đoạn đường đi bộ khá xa từ trường về nhà.

- Cũng gan ha, dám để người lạ chở.
- Hì, anh là hàng xóm mà. Em thấy anh hoài chứ gì đâu mà lạ.
- Em dọn về lâu chưa, mấy lần thấy em mà cũng không có dịp làm quen.
- Dạ cũng mới hơn tháng nay thôi.
- Ừm, anh thì dọn về xóm này được bốn tháng rồi.

Vậy là anh cũng mới dọn về gần đây. Không biết có phải con tim đang đánh lừa trí óc, nhưng trong lòng tôi cứ nghĩ đó là duyên phận... để những hi vọng bắt đầu le lói nơi tâm hồn.

Trưa hôm nay trời nắng ấm, không gay gắt như mọi khi. Đường từ trường về nhà không quá yên ắng mà có chút gì nhộn nhịp. Phải chăng có ai đó đã thổi vào cảnh vật xung quanh một sức sống mới!? Hay chính lòng tôi đang rộn ràng!? Kể cả khi thấy cậu con trai nhà đối diện bằng lòng lấy những đồng hai trăm tiền thối một cách thiệt thòi như trước; tôi cũng không còn lấy làm lạ mà lại thấy hay hay.

Em nhớ mãi lần đầu được anh chở đến trường.
Một nụ cười rạng rỡ dưới ánh nắng ban mai
...đã khơi dậy trong em những hi vọng tưởng chừng đang vụt tắt.

Tối đó tôi lại càng mong ngóng anh hơn thường ngày. Vẫn anh của mọi khi, vẫn những hành động quen thuộc nhưng tôi lại thấy như lần đầu tôi ngắm anh: hồi hộp và vẫn thầm mong một điều gì đó xảy ra từ sâu thẳm đáy lòng. Rồi điều kỳ diệu nhất cũng đã xảy ra như chính bản thân hôm nay là một phép màu, anh vô tình bắt gặp ánh mắt của tôi, nở một nụ cười sét đánh.

Kỳ tích làm thay đổi đi mọi thứ, những ngày gần đây anh bắt chuyện với tôi. Thỉnh thoảng chúng tôi còn đi ăn và đi uống nước cùng nhau. Có những đêm chúng tôi tâm sự bằng tin nhắn đến tận

khuya. Tôi ngày càng hiểu thêm nhiều điều về anh. Và mỗi đêm chúng tôi bắt gặp ánh mắt của nhau vài lần qua khung cửa sổ. Dường như đêm nào cả xóm cũng chỉ còn mỗi hai nhà chúng tôi sáng đèn. À mà không, hình như chủ nhân căn nhà đối diện với nhà tôi cũng có thói quen thức khuya. Ba nhà, ba nhà cơ… thức đến tận khuya.

Không biết có phải anh đang hạnh phúc, vì em thấy những nụ cười…
Dạo gần đây anh đã biết có một người hằng đêm vẫn mãi ngắm nhìn anh
Anh đâu biết người làm chuyện ngu ngốc như thế, đã làm từ rất lâu rồi…

Có lẽ cuộc đời không bao giờ bằng phẳng. Những hi vọng cùng tình cảm của tôi vừa chớm nở chưa được bao lâu thì nổi lo âu lẫn hoài nghi lại le lói trong trí óc. Anh có một sợi dây chuyền mà anh rất quý. Lúc nào, đi đâu, anh cũng đều đeo nó trên cổ. Mặt sợi dây chuyền lại là hai chiếc nhẫn lồng vào nhau. Và việc nhận ra điều đó cũng như nhắc lại một nỗi lo âu trong tôi – "Nếu tôi không có anh."

Anh vẫn là một người con trai, còn tôi lại là một người không như những thằng con trai khác. Có bao nhiêu cơ hội anh sẽ là của tôi. Tôi buồn và đau khổ cũng nhiều như khi vui và hạnh phúc. Hôm nay tôi lại thấy cậu con trai ở nhà đối diện, vẫn hình ảnh cậu xin đổi những đồng hai trăm, nhưng lần này cậu không thiệt thòi.

Anh ơi, thật khó để một người con trai
… yêu một người con trai khác phải không?

Rồi anh hỏi, sinh nhật này tôi thích quà gì. Tôi đã không kiềm nén được cảm xúc.

"Em thích sợi dây chuyền giống như cái của anh."

Tôi đang khôn ngoan hay ngu ngốc!? Tôi cũng không biết nữa. Lo lắng, suy tư, hạnh phúc, và ấm áp… Tất cả những thứ tình cảm và cảm giác ấy cứ đan xen lẫn lộn trong tôi lúc này.

taoxanh.net

…

Trước ngày sinh nhật, tôi thấy cậu con trai ở căn nhà đối diện sang đưa anh một hộp quà. Tôi cảm thấy lạ lùng, và bao nhiêu câu hỏi cứ dần dần nảy nở trong đầu.

Em thật ngu ngốc khi cảm thấy hạnh phúc vì
… sở hữu một sợi dây chuyền giống sợi anh đang đeo.
Thật ra cho dù hai sợi dây ấy là một cặp
… thì chúng ta vẫn chưa bao giờ là một cặp.

Chuyện cổ tích luôn là một cái kết đầy hạnh phúc. Tôi tự hỏi, có phải cuộc đời mình là một câu chuyện cổ tích. Sợi dây anh đeo chỉ là sợi dây anh rất thích do cậu con trai thường đổi những đồng hai trăm tặng anh nhân ngày sinh nhật. Còn sợi dây tôi đang đeo – một sợi dây giống hệt của anh – là sợi mà anh đã nhờ cậu con trai ấy mua dùm để trao tặng tôi cùng với lời tỏ tình thật dễ thương. Sợi dây chuyền có vẻ hơi cũ nhưng tôi vẫn cảm thấy rất vui.

Tôi không tin vào những giọt nước mắt hạnh phúc, tôi cảm thấy nó thật giả tạo; nhưng khi ai đó thật sự khao khát và mong chờ một thứ gì… để đến khi có được, họ sẽ hiểu những giọt nước mắt ấy là rất thật. Anh và tôi đã đổi hai sợi dây chuyền cho nhau để chúng sẽ thật sự là một cặp. Tối đó, tôi như thằng khùng khi sang nhà cám ơn một người chưa từng nói chuyện.

Ngồi ở bên lan can hóng mát là một thói quen của em.
Dẫu nơi đó tối om, nhưng với em
… đó là nơi chứa nhiều kỷ niệm ấm áp.
Tuy nhiên, giờ đây có lẽ em nên thôi không ra ngồi ở lan can nữa.
Vì em đã có một lý do để chỉ nên hóng gió bên cánh cửa sổ mà thôi.
Lý do đó cũng là vì anh!!!

Cậu ấy mời tôi lên phòng ngồi nói chuyện và uống nước. Chúng tôi quyết định ra lan can hóng gió – tôi cũng đã từng có thói quen như thế. Tôi với cậu ấy nói chuyện rất hợp. Cậu ấy cười rất nhiều và rất tươi nhưng cũng như lần đầu tôi gặp cậu, những nụ cười ấy luôn mau chóng tắt lịm để lại khuôn mặt cậu nét thoáng buồn.

- Mình thấy bạn hay đổi những đồng hai trăm lẻ, để làm gì vậy!?
- À giống như bỏ heo vậy, mỗi ngày mình bỏ một đồng hai trăm vào hủ.
- Giống nghĩa là không phải!? Bạn cầu mong điều gì hay đợi ai hả!?
- Hì

Một nụ cười và ánh mắt xa xăm nhìn về chỗ khác, cậu từ chối câu trả lời một cách khéo léo: tế nhị mà thẳng thắn.

_ Được hơn nửa hũ rồi nhiều ghê ha. – Tôi cũng vội chuyển đề tài.
_Ừm. Trước đây thì trông nó nhiều hơn một tý, nhưng thật ra nó cũng chỉ có vậy mà thôi.

Tôi thấy thật khó hiểu trước câu nói ấy. Bỗng có người bán xôi đi ngang qua nhà. Cậu chạy xuống mua. Tôi ngồi một mình, lại lôi sợi dây chuyền ra nhìn ngắm. Dưới ánh sáng lờ mờ từ trong phòng hắt ra, tôi thấy dòng chữ "SHILY" bên trong một chiếc nhẫn của sợi dây chuyền. Và có một câu chuyện rất hay mà tôi đã được nghe kể: …

"Có một chàng trai và một cô gái quen nhau từ nhỏ. Họ chơi rất thân với nhau và người con trai đã đem lòng yêu người con gái. Cậu ấy lấy hình của hai người để đặt in một bộ xếp hình và tặng cho cô gái. Sau khi xếp xong cô gái đem tấm hình đi lọng vào một khung kiếng tuyệt đẹp. Ngày cô gái đi du học, cô đã đem khung

hình ấy tặng lại người con trai cùng với dòng chữ - SHILY - bên dưới. Chàng trai đã rất muốn bày tỏ tình cảm của mình với cô gái nhưng rồi lại thôi. Những ngày tháng sau chàng trai cứ mãi đi tìm ý nghĩa của dòng chữ ấy nhưng chàng vẫn không biết. Thật ra ý nghĩa ấy đã được cô gái viết phía sau tấm hình. Nhưng vì lúc nào cũng sợ làm hư, chàng trai đã chẳng biết được ý nghĩa của dòng chữ ấy – một thông điệp của một tình yêu."

Tôi bần thần ngước nhìn lên khung cảnh khu phố vào đêm. Ngồi ở góc lan can tối om này, tôi thấy hai cửa sổ của hai nhà đối diện. Anh đang ngồi bên cửa sổ, vẫn làm bài như mọi khi, thỉnh thoảng lại ngóng qua cửa sổ nhà cạnh bên như kiếm một ai đó. Còn cửa sổ nhà tôi thì sáng đèn mà không một bóng người… nhưng thường ngày tôi vẫn ngồi đó, hơi nép vào để ngắm nhìn anh. Ngồi đây, có lẽ cậu ấy đã chứng kiến được nhiều điều, nhưng để ánh mắt ai đó bắt gặp lại cậu ở góc lan can tối tăm này, thì thật khó…

... Chợt vang lên tiếng một cậu con trai đang xin đổi tiền phía dưới nhà.

- Dì có mấy đồng hai trăm lẻ thì thối dùm con đi.

Em chưng hửng cầm những đồng hai trăm trong tay mà chợt nhớ
…mình đã không còn cần đến chúng nữa.
Chẳng còn sợi dây chuyền nào…
Để em chôn giấu trong hủ dưới những đồng xu thương nhớ
…Cũng như chẳng còn anh để em dõi theo và chờ đợi mỗi ngày.

taoxanh.net

Ấm

Angel not

Tao... sẽ về Việt Nam lấy vợ.

Tôi nói, giọng hơi ngập ngừng. Phong đang xoay người lại phía tôi. Tấm lưng trần của hắn ta rộng và săn chắc.

- Khi nào?

Phong hỏi với giọng cộc lốc. Chúng tôi đang nằm trên giường, hắn đang đọc sách còn tôi thì nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Tháng mười hai. Nhưng tháng sau phải về chuẩn bị.

Tôi nghĩ mình nên nói nhiều hơn, nhưng rồi lại im lặng. Bức thư mẹ vừa gửi đến nằm chênh vênh trên bàn. Buổi tối cuối thu ở Canada lạnh hơn tôi tưởng, gió lùa từng cơn vào phòng. Tôi cuộn mình vào chăn, bất chợt chân chạm vào người Phong ấm áp.

- Mày đã tìm hiểu kĩ cô nàng đó chưa?

Có tiếng Phong đặt cuốn sách xuống. Nó vừa dày vừa nặng. Tôi khẽ co người, rút chân lại, nằm nhích ra sát mép giường.

- Rồi. Cũng tốt, có nhan sắc, việc làm ổn định, độ tuổi lại hợp...

- Chúc mừng mày.

Hắn ta ngắt lời tôi có phần hơi thô lỗ rồi rướn người tắt đèn. Căn phòng chìm vào sự im lặng tăm tối. Tôi có cảm giác như nước mắt mình đang chực chờ trào ra. Giấc ngủ đến một cách khó khăn như

nó vẫn thường như thế. Tôi đã bắt đầu mất ngủ từ khi nào? Một tháng? Hai tháng? Hay nửa năm?

Một lúc sau, tôi có cảm giác Phong đang chuyển động. Hắn xoay người lại, nhích đến sát gần tôi, thì thầm vào tai:

- Đừng đi. Hãy ở lại với tao.

Rồi hắn ôm tôi vào lòng. Người Phong rất ấm, nhất là khi cả hai đứa lại đắp chung chăn.

...

- Mày định chừng nào mới thu xếp đồ?

Phong vừa đánh răng vừa hỏi tôi. Miệng hắn đầy bọt.

- Tao cũng không biết. Hai tuần nữa cũng còn kịp mà.

Tôi đáp lời. Trời chỉ mới tờ mờ sáng. Bức thư vẫn còn nằm chênh vênh trên bàn. Khi tôi tỉnh dậy thì Phong đã ở trong nhà tắm từ bao giờ.

- Tao lên trường. Trưa mày mới đi rút hồ sơ mà, phải không? Nhớ coi nhà cho đàng hoàng đó!

Phong xỏ chân vào giày rồi rời khỏi phòng. Chỗ giường sát người tôi lạnh lẽo và trống trải. Những mẩu đối thoại ngắn gọn quen thuộc. Chuyện hắn ôm tôi ngày hôm qua có phải là thật hay không tôi cũng chẳng rõ. Nó mang một cảm giác thật là mơ hồ. Hay nói cách khác, rõ ràng tôi đã kì vọng vào chuyện ảo tưởng, vì những chuyện như vậy sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

Tôi nhìn lên cửa phòng nhà tắm. Cái chốt khóa ở đó đã hư từ rất lâu, ít nhất là cả năm trời, mà tôi lẫn Phong chẳng ai thèm sửa. Có lần hai đứa đi uống ở bữa tiệc tổng kết khóa ở trường, về rất khuya,

taoxanh.net

khi đi tắm tôi buột miệng nói vọng ra:

"Nước lạnh quá!"

Sau đó khi tôi tắt vòi nước đi thì Phong đã ở sau lưng từ lúc nào. Hắn gần như xô tôi vào tường để hôn, hơi thở nồng nàn mùi Brandy Táo.

"Mày có còn lạnh không?"

Phong luồn tay vào những lọn tóc dài gần chấm vai của tôi, những nụ hôn dồn dập đến nghẹt thở. Hắn từ từ kéo tôi đến giường, đẩy tôi xuống dễ dàng không vấp phải bất kì sự chống cự nào.

Đầu tôi lúc đó trống rỗng. Người Phong rất ấm, thế là đủ.

...

- Chúng ta ở xa nhà, và có nhiều *vấn đề chung* phải giải quyết, đúng không mày?

Phong vừa nói vừa chan nước dùng vào tô đầy bánh phở. Mùi hồi hiếm hoi len lỏi vào trí óc tôi mang theo nhiều kí ức. Nhà bán phở gia truyền, quán to thế mà vẫn chẳng dư dả cho hắn đi du học là bao. Quen nhau từ những ngày còn cởi trần tắm mưa, tháng nào tôi cũng được đãi ăn phở miễn phí, nó gần như trở thành một bữa yến tiệc đáng mong đợi cho một đứa học trò nghèo như tôi.

- Vậy sao mày không chọn mấy đứa con gái đại học chỗ mày để giải quyết cái *vấn đề chung* ấy, mà lại chọn tao?

Phong đẩy tô phở ra trước mặt tôi, bình thản:

- Vì mày là bạn thân của tao.

Tôi chỉ muốn hất tô phở hắn đưa ra xa. Tôi ghét cái cách hắn nói chuyện mà không nhìn vào mắt tôi, ghét cả cái cách hắn bàn luận thẳng, không vòng vo, không màu mè. Chân thật đến đáng hận. Phong gắp cho tôi một miếng thịt gà, miệng giải thích cho hành động của mình:

- Ăn đi. Mày ốm quá.

Tôi tự hỏi có phải là khi tối hôm qua lúc luồn tay vào sau lưng áo tôi Phong cảm thấy đầy xương xẩu, hay là do tôi càng ngày càng khẳng khiu trong mấy cái quần jean rộng, phải siết dây nịt lên mấy nấc. Dẫu sao thì một cử chỉ chăm sóc giản đơn của hắn là gắp thêm một miếng thịt gà cũng đã đủ làm tôi cảm động. Thật sự rất cảm động.

Mùi mồ hôi vẫn còn nồng nàn trong phòng. Những giọt mồ hôi rịn ra lấm tấm trên trán tôi làm bết lại những nếp tóc chấm vai. Phong có lần đã bảo hắn thích những người để tóc dài.

...

- Học hết sức mình nha con. Mẹ luôn luôn tự hào về con.

Mẹ đã dặn như thế lúc tiễn tôi ra sân bay. Nhà chẳng lấy gì làm khá giả, bố lại mất sớm, nên khi hay tin tôi nhận được học bổng mẹ mừng rơi nước mắt trong nỗi lo những khó khăn gian khổ mà tôi phải chịu để thành tài.

- Phòng tao còn trống một chỗ. Mày có thể ở chung, tiền trọ chia đôi.

Phong nói qua cú điện thoại hiếm khi được gọi. Cả chặng đường dài gần nửa vòng trái đất mà giọng hắn nghe vẫn trầm ấm như thể thời gian và khoảng cách chẳng đáng là bao. Khi nhận ra tình cảm mình giành cho hắn đã không còn dừng ở mức bạn bè thân thiết nữa, tôi đã viết thư kể hết cho mẹ. Tuy nhiên nó vẫn còn dằn vặt tôi cả ngày lẫn đêm, làm tôi ăn không ngon ngủ không yên. Chính

taoxanh.net

tôi, đứa con trai hư hỏng này đã phản bội lại sự tin tưởng của mẹ mình, người đã vò võ nuôi con khôn lớn, đặt nhiều hi vọng và tự hào vào nó.

Tôi dựa mình lên tường, nhìn bâng quơ ra ngoài cửa sổ. Tôi cảm thấy lạnh dù trời đã bắt đầu trưa. Có tiếng ai đó mở cửa sau lưng:

- Tao về rồi.

Tôi uể oải giơ tay lên vẫy nhẹ, không buồn xoay lưng lại lên tiếng chào.

- Mày đang nghĩ gì đấy?

Phong thả cái ba lô xuống sàn, với tay kéo tấm rèm trước mặt tôi lại.

- Không có gì.

Tôi trả lời, rồi im lặng. Hắn bước tới ôm tôi, cảm giác ấm áp tôi trông đợi bao quanh lấy người. Hắn kéo rèm. Hắn không muốn có người thấy. Chuyện này là vấn đề tuyệt mật. Có lần tôi đã nghĩ chúng tôi cứ tiếp tục hết lần này đến lần khác cùng nhau giải quyết *vấn đề chung* là do quá cô đơn, thiếu thốn về mặt tình cảm và nhu cầu sinh lí. Đại loại là cả hai cần có một người để chia sẻ, để dựa dẫm, để thỏa mãn. Nhưng rồi nó hoàn toàn không phải, ít ra là với tôi, kẻ đang tự đào mồ chôn mình.

- Chừng nào mày về?

Phong dừng việc ôm tôi lại và bắt đầu nhìn chung quanh căn phòng. Chắc hẳn hắn đã chú ý đến những cái thùng giấy lạ được đặt loanh quanh trong phòng, và đồ đạc của tôi bắt đầu biến mất dần dần.

- Mấy ngày nữa thôi.

- Mày chỉ về lấy vợ, cứ mang theo quần áo là được rồi, cần gì phải...

- Có lẽ tao không quay lại đây nữa.

Tôi đã hơi chểnh mảng thời gian, nếu không lầm thì dạo gần đây hắn ra ngoài càng ngày càng nhiều, có khi về trong tình trạng say khướt, mùi hương lạ, dấu son môi và những sợi tóc dài. Đủ thứ. Hắn đem về cho tôi sự đau đớn, sự nguyền rủa, sự bất lực. Tôi muốn nói, muốn lên tiếng trách móc, muốn la hét quậy phá cho rối tinh cả lên nhưng rồi lại thôi, vì nghĩ: "Mình không có quyền".

Phong áp tay lên má tôi, khẽ cúi đầu xuống và bắt đầu hôn. Câu nói mà tôi mơ thấy hắn ta thì thầm bên tai mình tự nhiên ngân vang: "Đừng đi. Hãy ở lại với tao". Tôi chưa bao giờ mong hắn ta nói ra điều đó nhiều như bây giờ. Sự ám ảnh nặng đến mức đêm nào tôi cũng mơ thấy. Vòng tay ấm áp của hắn vòng quanh lấy tôi, miệng hắn gần như kề sát tai tôi nhưng căn phòng lúc này lại im bặt.

Mất hi vọng. Bức thư trên bàn bị xô đẩy chưa bao giờ trở nên chênh vênh đến như thế. Tôi lặng lẽ gạt nó xuống đất một cách khéo léo trong sự im lặng bí mật. Mẹ sẽ không bao giờ có thể tự hào về tôi.

...

Sân bay vắng người. Tôi đã cố tình chọn giờ bay khuya, lúc Phong đã ngủ say. Thế cũng tốt, nhưng tôi thấy lạnh. Tôi ghét cảm giác lạnh lẽo. Lúc rời khỏi chiếc chăn ấm áp, tôi đã hi vọng hắn sẽ kéo tay tôi xuống và thì thầm câu nói đó. Chỉ cần như thế thôi đã là quá đủ và rồi tôi sẽ hủy tất cả mọi sắp xếp đã dự tính sẵn: chuyến bay, hành lí, đồ đạc... Tất cả. Tôi sẽ hủy hết. Toàn bộ.

Nhưng tôi lại chìm ngập trong cảm giác thất vọng. Có lẽ không phải vì hắn, mà là vì chính tôi. Lúc tôi rời đi Phong vẫn im lặng chìm trong giấc ngủ say, hơi thở đều đặn, thậm chí còn không trở

taoxanh.net

mình. Tôi thấy mình thật ngốc nghếch. Chấp nhận để cho hắn chạm vào người ngay từ đầu đã là điều sai trái. Phải dừng lại.

Tôi bất chợt nhớ đến hơi ấm của hắn. Thứ dễ làm cho người ta nghiện, nhất là khi xung quanh mình chỉ là không gian lạnh lẽo. Một hành khách đang băng qua sảnh sân bay một cách hối hả có dáng người rất giống Phong. Anh ta hướng về phía tôi, càng ngày càng gần. Tôi hốt hoảng toan chạy đi nhưng hai chân cứ chôn chặt xuống đất. Đó chính là hắn.

- Sao mày nói dối tao? – Phong chụp lấy cánh tay tôi.

- Buông tay tao ra. – tôi gằn lại.

- Mày phải trả lời tao. Mày đâu có về Việt Nam để lấy vợ, đúng không?

Phong rút từ trong túi áo ra bức thư mẹ đã gửi cho tôi. Mẹ bảo nếu bức bối quá hãy về ở với mẹ một thời gian, để bình tĩnh lại, tâm hồn thanh tịnh rồi biết đâu tình cảm đó chỉ là ngộ nhận, sau đó rồi tiếp tục chương trình du học cũng không muộn. Mẹ vẫn nghĩ tôi là một thằng con trai bình thường, vẫn cố gắng để có thể tự hào về tôi. Bức thư đó, hắn đã đọc.

- Tại sao mày lại nói dối tao? Đêm nào tao cũng van xin mày, mày không nghe thấy sao? Tao cứ nghĩ mình đã hết hi vọng.

Phong kéo tay tôi lại và ôm tôi vào lòng. Thật ấm áp. Đầu tôi lại trống rỗng.

- Đừng đi. Hãy ở lại đây với tao. Tao thật lòng yêu mày.

Tôi không biết nước mắt đã lăn dài trên má mình từ khi nào. Hạnh phúc tràn ngập trong tôi. Ngoài kia, những tia nắng đầu tiên của bình minh đang từ từ ló dạng.

Hừng đông.

taoxanh.net

Mảnh khuyết

Tinh vặn

1.

- Ăn cắp, bắt lấy nó! Ăn cắp!

Những tiếng la hét, tiếng chân chạy dồn đuổi theo sau Núp. Trời mưa khiến rét khiến em thật vất vả. Những giọt mưa tạt vào mặt, phố xá lép nhép dưới một lớp bùn mỏng và trơn tuột. Em mải miết chạy, không dám ngừng lại hay quay đầu nhìn. Nhưng chân em đau quá. Núp vội rẽ vào một nghĩa trang, trốn sau một ngôi mộ khá to. Vừa thở hổn hển, em vừa co người lại lo sợ, tay giữ chặt cái ví mới chôm. Em nhắm mắt lại chờ đợi. Tiếng lao xao ngày một gần. Vậy là em đã trở thành một đứa trẻ xấu xa, một thằng ăn cắp.

Quê em cát khô rời, nóng bỏng. Căn nhà tồi tàn của ông em cắm lêu nghêu dưới những hàng phi lao gầy guộc. Những nấm mộ cạnh đó phủ đầy dây muống biển hoa tím. Đêm nào ông cũng ngồi cặm cụi đan lưới thật khuya. Núp nằm hé mắt nhìn ông, lắng nghe tiếng sóng biển ầm oạp, tiếng gió rền rĩ qua khe cửa. Em không nhớ mẹ, vì mẹ đã mất khi em còn ẵm ngửa. Em không nhớ bố, vì bố đã lấy vợ khác, đi xa khỏi làng, không còn ngó đến ông cháu em. Em chỉ nhớ những câu chuyện cổ tích ông kể. Ông giống như cây mục cho một cái dây leo bám vào. Em vịn vào ông ngày nào đỡ khổ ngày ấy.

"Cháu đừng lo, ông sẽ cố dành tiền mua quần áo cho cháu. Rồi cháu xem, cháu còn được đi học nữa"

Đã bao nhiêu lần ông xoa đầu em nói thế, nhưng Núp biết, tiền

đan lưới còn không đủ cho ông cháu ăn. Người ông gầy tưởng như không thể gầy hơn được nữa, lớp da nhăn nheo, khô xác.

Năm em 10 tuổi, mọi người trong làng chài dời hết mồ mả ông bà lên trên đất cồn, vì lụt bão mấy năm liền tấn công bờ biển. Lúc ấy, người ta mới biết nhiều nhà mất mả, trong đó có nhà Núp, bia vẫn còn mà đào lên chỉ toàn cát.

Cát chạy nên những nấm mộ xa dần lòng huyệt, dù đã đào chệch ra xung quanh vẫn không thấy. Vì lo chuyện mồ mả, lại gặp cơn bạo bệnh, thân cây mục lâu nay em bám vào để sống đã tan đi. Còn mình em bơ vơ, sợ hãi.

"Ngày xưa trong truyện cổ tích thì chẳng phải khổ thế đâu, cháu ạ!"

Lời ông âm thầm vọng về từ miền xa xăm ký ức. Gió biển táp vào mặt, vào mắt, cay và lạnh buốt. Em thấy mặt mình nóng ran và hai dòng cứ thế tuôn. Khóc nức nở, chợt nhận ra cả những giấc mơ nhỏ nhoi nhất cũng đã không thể thành hiện thực. Em bàng hoàng như chưa thể tin vào sự thật. Chẳng có Bụt, cổ tích vẫn cứ là cổ tích và nước mắt cứ lăn dài trên gò má.

"Cái đất này không giữ được người chết, làm sao mà giữ được người sống cho nổi!"

Thế là em bỏ làng đi theo những người lớn về phía thành phố.

Ba năm trời xô đẩy em vào khắp các hang cùng ngõ hẻm, các bến tàu xe, các trại xã hội và các bãi sông, bãi rác. Có những ngày em tưởng mình sẽ chết, khi nằm co quắp trên vỉa hè, trong cái rét căm căm của gió mùa đông bắc, hay khi bị lũ trẻ đường phố bắt nạt, đánh đập. Ba năm trôi qua đã xóa sạch trong em tất cả những ký ức tuổi thơ, xóa sạch trong em tất cả những tình thương vốn đã rất mong manh.

Cuộc sống dạy cho em phải biết thản nhiên với tất cả, vì cái ăn mà bất chấp mọi thứ. Lần đầu tiên ăn cắp cũng là lần đầu tiên bị phát hiện, bị rượt đuổi.

- Cháu xin lỗi, ông ơi! Cháu đói quá!

Núp bấu chặt vào áo đau xót. Em chẳng sợ bị phát hiện nữa, em bật khóc thành tiếng.

- Này nhóc!

Một bàn tay đặt lên vai em cùng tiếng gọi trấm ấm. Em giật mình ngoảnh lại. Trước mặt em là một người thanh niên có khuôn mặt đẹp, rất đàn ông cùng đôi mắt mà chỉ nhìn thôi, người ta có thể gửi cả lòng tin vào đó. Sao anh ta lại ở nghĩa trang, trong lúc trời mưa thế này? Hay là anh ta muốn bắt em? Em sợ hãi, em muốn bỏ chạy.

- Khoan đi đã – Anh ta giữ vội tay em lại – Em có quen người nằm đây không?

Vừa hỏi anh ta vừa chỉ vào tấm bia mộ em đã trốn. Em lắc đầu. Người thanh niên mỉm cười.

- Anh cũng đoán vậy. Em có thể nói lời xin lỗi với cậu ấy không?

Núp ngơ ngác nhìn anh ta, em lỳ lợm:

- Bỏ tôi ra ! Tôi chẳng làm gì hết !

- Có chứ. Em làm cậu ấy buồn bởi nước mắt của một đứa trẻ xa lạ.

- Người chết thì biết quái gì. Anh bị điên à. Để tôi đi ! – Núp vùng vằng.

Người thanh niên vẫn giữ chặt tay em, đưa tay còn lại lên xoa đầu em trìu mến.

taoxanh.net

- Em là cậu bé ngoan, phải không nào?

Có một cái gì đó thật thân quen trong cái xoa đầu của người thanh niên ấy, nó khiến em sững lại, ngơ ngác nhìn quanh. Em nhìn mãi, nhìn mãi xung quanh mà không thấy gì cả. Nhưng rõ ràng có một cái gì đó đang trỗi dậy trong em, đang cựa quậy không yên. Tâm hồn em bỗng chốc đau đớn, nghẹn ngào.

Núp không hiểu nổi cái điều rắc rối vừa nảy sinh trong lòng. Tự nhiên em òa lên khóc. Tiếng khóc bật ra đột ngột, tức tưởi, nghẹn ngào. Tiếng khóc vỡ ra trong dồn dập, từng cơn nức nở khiến ai nghe cũng phải mủi lòng. Một, hai người đi ngang qua nghĩa trang đứng lại nhìn. Người thanh niên ngạc nhiên, cầm lấy hai bàn tay em hỏi:

- Kìa, em làm sao thế?

Núp lắc đầu, giọng em lạc đâu mất rồi, nó bị thay thế bởi những tiếng nấc. Nước mắt chan hòa, làm mờ đi mọi hình ảnh, mọi suy nghĩ.

Mưa chẳng màng tới ai, cứ chập chùng rơi… Cơn mưa bồng bềnh nỗi nhớ…

2.

Nước mắt đã không còn nhòe mi, em ngỡ ngàng nhận ra mình đang ngồi trong một ngôi nhà xa lạ. Người thanh niên lúc nãy đang ngồi đối diện với em, nhìn em soi xét.

- Nhóc, em hết khóc chưa?

Núp rụt rè gật đầu.

- Nhóc muốn sống với anh không?

- Tại.. sao? – Em hỏi lại cảnh giác. Trên đời này, cái gì cũng có giá của nó, em chẳng tin vào điều tốt đẹp sẽ đến với mình. – Anh muốn em làm gì? Em.. em không có tiền.

Người thanh niên phớt lờ câu nói của em, anh hỏi tiếp.

- Anh tên Minh, còn nhóc tên gì?

- Núp. - Em trả lời cụt ngủn.

- Anh hùng Núp hả? Tên hay lắm!

Chàng trai tên Minh bật cười, ngả người ra sau ghế. Rồi anh ta lại chồm dậy, kéo mặt em nhìn thẳng vào mắt mình.

- Nghe này, khoảng 3- 4 năm về trước, anh có đi qua một làng ven biển, anh tình cờ nhìn thấy em bê một bát canh từ đầu làng đến cuối làng. Hỏi ra mới biết em thương ông làm việc trưa nắng nên mang canh đến cho ông mình. Hình ảnh đó vẫn còn in dấu trong trí nhớ anh.

- …

- Anh không nghĩ là sẽ gặp lại em trong một hoàn cảnh như bây giờ. Lúc đầu anh không nhận ra em, em "rách" hơn hồi trước, như con sói non đơn độc trong mớ giẻ rách, khóc nức nở trước mộ người anh yêu. Trong lúc anh cố dỗ em nín khóc thì anh chợt nhớ ra đã từng nhìn thấy em. Âu cũng là duyên phận, có thể cậu ấy đã đưa đẩy em đến với anh.

-…..

- Nếu em không có nơi nào để đi, không còn ai thân thích thì cứ sống với anh.

taoxanh.net

Núp nhìn Minh xa lạ. Em xa lạ với những khao khát tình cảm. Em đoán "cậu ấy" chính là ngôi mộ lạnh lẽo nơi nghĩa trang kia. Sao anh ta có thể dễ dàng tin vào một điều phi lý đến vậy.

" Giá như ngày xưa, trong truyện cổ tích, sẽ có một ông Bụt hiện lên đấy, cháu ạ!"

Một vệt nắng len vào ô cửa, đậu xuống nền gạch tối sẫm, lấp loáng như ánh trăng trên biển.

3.

Núp trở lại với những sinh hoạt bình thường rất chật vật. Mỗi buổi sáng thức dậy, em thường không làm vệ sinh cá nhân, không gấp chăn màn, thường hay dùng tay bốc ăn. Lúc đầu em còn cảnh giác, nhưng rồi em sợ, sợ một ngày nào đó sẽ không còn ở trong ngôi nhà ấm áp này nữa. Em làm tất cả để anh vui lòng, để không đuổi em ra đường.

Thời gian trôi đi chầm chậm, em lớn dần lên, không còn dè dặt lo sợ nữa. Hai anh em vẫn sống với nhau, tuy cũng vất vả nhưng vui vẻ. Sáng anh đưa em đi học rồi anh đi làm, chiều em đi rửa chén bát thuê ở quán ăn. Tối hai anh em trở về nhà, quây quần bên mâm cơm, trò chuyện vui vẻ.

Rồi Núp nhận ra lúc nào cũng có hình bóng anh trong tim. Em chỉ im lặng vì biết anh đã chôn trái tim mình dưới ba tấc đất cùng "cậu ấy".

- Em chưa nghe anh kể về mình bao giờ. - Núp nói. Em khao khát muốn biết quá khứ của Minh , muốn chạm sâu vào trái tim đóng chặt ấy.

Anh đáp nhẹ.

- Toàn chuyện không vui. Kể ra lại buồn thôi em.

- Nhưng em muốn nghe. Em muốn biết về gia đình anh, về anh, về người anh yêu.

Minh nhìn Núp trầm ngâm một lúc, rồi anh chậm rãi nói.

- Anh không có hạnh phúc được sống với bố mẹ, giống như em vậy. Khi bố biết mẹ mang thai, ông lặng lẽ ra đi không lời từ biệt, lặng lẽ chạy trốn mẹ và anh như chạy trốn khỏi một con chuột chết. Mẹ nuôi anh được vài năm rồi bỏ lại anh cho bà ngoại, vào Sài Gòn theo một người đàn ông khác.

- ...

- Bà nuôi anh ăn học từ nhỏ cho đến lớn, thấy anh vào được Đại học, bà mừng lắm. Bà bảo giờ chỉ mong anh cho bà một đứa cháu dâu hiền lành, tốt bụng chăm sóc bà lúc tuổi già. Khi anh học năm thứ hai, anh bắt đầu yêu. Đó là nỗi day dứt cả đời anh. Bởi người đó là một cậu khóa dưới. Anh đã cố giấu nhưng bà vẫn biết, bà im lặng rớt từng giọt nước mắt. Cuối năm đó, bà mất. Đến khi tốt nghiệp, anh mới gạt được mặc cảm quan hệ lại với cậu ấy. Nào ngờ, ra trường chưa được bao lâu, cậu ấy mất trong tai nạn giao thông.

- ...

Tiếng đồng hồ kêu tích tắc trong không gian im lặng ngột ngạt. Anh cứ lặng lẽ châm thuốc hút, còn em chỉ biết ngồi im. Rồi anh xoa đầu em.

- Chuyện quá khứ, nhắc lại không vui được. Có em sống với anh là hạnh phúc rồi. Thôi, đi ngủ đi mai còn đi học.

Em mỉm cười, cố gắng cảm nhận những ấm áp bao năm qua anh

taoxanh.net

đã dành cho em. Em chỉ cần được sống bên anh thế này thôi, chỉ cần thế thôi.

Một ban mai lại đến bắt đầu cho những bận rộn của đời người. Mọi người hòa mình vào cuộc sống mới sôi động hơn, vội vã hơn. Kẻ làm việc, người vui chơi, kẻ mưu toan, người hiền lành…

Những tưởng dòng chảy xiết của thời gian sẽ cuốn luôn đi những điều thầm kín. Sẽ không còn lo nghĩ mông lung, những vu vơ chợt thương, chợt nhớ. Ai biết đâu có những phút giây thời gian đọng lại, chỉ là ngưng trong tích tắc, nhưng cũng đủ để nhận ra góc tối nào đó của cuộc sống mới.

Nắng chói !

Núp mở mắt khỏi cơn mê muội. Đời một lần nữa đập vào mắt em những man trá xấu xa. Giữa cái lúc nắng đầu mùa rọi khắp sân trường, một cảm giác chợt đến, bám riết và day dứt, đầy hối hận, đầy luyến tiếc.

Một bình minh như thế, một buổi sáng hiếm hoi mà em đến lớp sớm. Cứ ngỡ đó là khởi đầu của may mắn nhưng cái sự đời càng lạ thì càng bão tố.

Những tiếng xì xào, bàn tàn vang lên, những ánh nhìn kỳ lạ và có phần phản cảm của lớp hướng về phía em.

Em nhìn lên bảng xanh, nơi đang thu hút mọi ánh nhìn. Dòng chữ "Núp gay" đập vào mắt em. Màu phấn trắng rất to, rất rõ ràng, rất nắn nót, chiếm lấy tất cả khoảng trống của bảng, như thể không cho đương sự một sự phản kháng, dù yếu ớt đến đâu.

Mộng dứt rồi. Những góc cạnh u tối đang bị phơi bày. Hai mảng màu trắng đen của hiện thực cuộc sống.

Em quay nhìn khắp lớp, thấy người bạn thân đứng ở một góc, cười nhạt. Đôi cánh phản bội xảo trá, xấu xa như đang mọc lên từ

cậu ta.

Em chợt hiểu. Cổ họng nghẹn đắng lại, không thốt nên lời

Em quay người rời khỏi lớp, tủi thân vô cùng.

Tại sao Bụt không hiện ra? Chẳng phải mỗi khi có người khóc, bụt sẽ hiện ra hay sao? Tại sao khi em khóc Bụt không hiện ra? Tại sao lại cứ để những điều tồi tệ đến như thế này?

Em cần gì nhỉ? Em chẳng mong ước gì nhiều, chẳng dám đòi hỏi ai cái gì bao giờ. Em chỉ cần được sống bình yên thôi.

Người qua đường ngoái nhìn một thằng nhóc vừa chạy vừa lau nước mắt. Em chợt thấy sao ghen tị với từng người trong số đó. Sớm mai, vẫn trên con đường này, vẫn những người đó, một mình có, đôi lứa có, đám hội có, vẫn trăn trở những điều thường nhật của cuộc sống, còn em… đã bị từ chối. Nước mắt em hôm nay sao lạnh lẽo, mặn chát và chua xót đến thế.

Từng hi vọng, hi vọng nối tiếp hi vọng.....
Từng tin, niềm tin nối tiếp niềm tin.....
Từng chờ đợi, chờ đợi nối tiếp chờ đợi.....
Bị đập nát, bị chà đạp, bị vùi dập để rồi chỉ còn mình em với đống tro tàn.

Mọi âm thanh cứ ù ù bên tai, trôi qua như gió, em chẳng còn biết chuyện gì nữa.

Âm thanh của phố về đêm não nề và ngân vang. Tiếng xe cộ lọt thỏm và đơn côi, tiếng lá rụng trong tiếng gió xào xạc thổi. Đêm êm đềm buồn bã đưa em trở lại với cái ấm áp của tình thương. Anh trở về nhà, lo lắng khi thấy em mất tinh thần, rồi anh cũng biết chuyện. Anh hỏi em:

- Lỗi tại anh phải không?

Em lắc đầu. Không, chẳng phải lỗi của ai hết. Em là gay không phải lỗi của anh, em yêu anh cũng không phải lỗi của anh. Chỉ trách số phận trêu đùa.

Anh ôm em vào lòng, vỗ về.

- Ngủ đi em! Rồi ngày mai lại đến.

4.

Đã tám năm trôi qua em mới trở lại quê hương. Ngôi nhà tồi tàn của ông vẫn còn đó, xiêu vẹo trước thời gian. Tiếng sóng biển rì rào, tiếng chân đạp lạo xạo trên cát năm nào như ngọn roi quất vào trái tim em. Có một đợt sóng xô đến, anh kéo em té. Ướt áo. Anh hôn em, nụ hôn mềm, mát lạnh như miếng lê rồi buông em em ra ngay khi em chưa kịp trấn tĩnh. Anh cười

- Yêu anh không?

Em gật đầu, người nóng bừng. Có người ví tình yêu đến ào ạt như cơn bão còn anh với em chẳng phải mưa dông, chớp giật. Anh êm đềm thấm vào em như hơi thở.

- Anh cũng thế. Nhưng em còn có cuộc đời của em, và chắc gì em đã yêu anh mãi.

Em lắc đầu. Không biết, không nghe, không nghĩ. Sau này em mới biết, anh yêu em nhưng anh không vì em mà sống khác.

"Anh sẽ đi Mỹ. Công ty mẹ bên đó mời anh sang làm việc"

Áp người xuống cát, một cảm giác ram ráp xâm chiếm em. Gió thổi bay vô tư và hào phóng. Anh đã đi thật rồi.

Em đứng lên, hai tay xách giầy, lầm lũi trên con đường để về nhà. Cát và biển ở lại sau lưng.

Em quay trở lại trường học, em không quan tâm đến ánh mắt của người xung quanh nữa. Anh đã từng nói em thông minh, chỉ cần em cố gắng, tài năng của em sẽ được công nhận. Anh đã rời Việt Nam cũng không hẹn ngày trở về nhưng em vẫn đợi.

Những bữa cơm một mình trôi đi trong im lặng. Căn nhà vẫn nồng nàn vị quyến luyến

Mỗi giấc mơ bị đập nát, ta lại xây lại giấc mơ khác
Mỗi niềm tin bị chà đạp, ta lại xây lại niềm tin khác
Mỗi hi vọng bị vùi dập, ta lại xây lại hi vọng khác
Và.....
Giấc mơ mới sẽ đẹp hơn....
Niềm tin mới sẽ mạnh mẽ hơn.....
Hi vọng mới sẽ bền bỉ hơn.....

Một ngày, người làng chài quê em báo lên, hài cốt của bà và mẹ đã được tìm thấy và chôn cùng chỗ với ông em. Bố em có về một lần về quê thắp nén hương.

Trong ngôi nhà nhỏ, trên chiếc bàn uống nước, có tờ giấy rung rung trước gió, ghi vỏn vẹn vài chữ.

"Hẹn gặp lại em trong ngôi nhà chúng ta!
... nếu em vẫn còn yêu anh."

taoxanh.net

Những người điên



Takarin_chan

"Này, em có điên không?"

Em đã bất ngờ hỏi như thế vào một buổi chiều đầy nắng. Cái này bất ngờ khi mùa hạ đã tới lâu rồi mà trời vẫn mãi âm u. Em nói câu đó với vẻ mặt rạng rỡ, em cười rất tươi, chiếc áo màu vàng rực lên làm em trở nên trắng đến nỗi yếu ớt, trắng đến mức nhạt nhoà trong mắt tôi. Và em lại nói như vậy...Thật là một câu hỏi...điên điên. Tôi bật cười:

- "Không. Em hơi điên thôi. Ít ra là chưa điên bằng một số người."

- "Vậy là em có điên." Em cắn môi, tỏ vẻ trầm ngâm - "Có người nói em là đồ điên."

- "Kệ đi!" Tôi cúi xuống đi nét chì cuối cùng trên bức tranh - "Em điên là việc của em. Mà kiểu điên của em cũng dễ chịu đấy chứ. Ít ra là anh thích nó. Nhỉ? " Tôi nháy mắt với em.

- "Cảm ơn anh!" Em hôn "chụt!" một cái vào má tôi nhanh như chớp. Và rồi em nhảy vụt đi như một con chim nhỏ. Chú chim ấy không đẹp, nhưng làm tôi thấy vui, vui đến nao lòng.

Tôi kể với Tuấn về em, Tuấn cũng bật cười khi nghe tôi kể đến đoạn em nói mình điên. Rồi Tuấn cũng vụt trầm ngâm:

- "Thế, tụi mình có điên không nhỉ?"

- "Ai mà biết." Tôi đùa. - "Có thể cậu cũng điên khi cặp với tớ. Hoặc có thể tớ đã điên khi đi yêu cậu ?"

taoxanh.net

- "Vậy có bao nhiêu người điên cả thảy?" Tuấn cười hỏi và bẹo má tôi.

- "Nhiều lắm..." Tôi cười thật khẽ. - "Mỗi chúng ta, ai cũng có một phần điên..."

...

Tôi không biết em điên hay không. Nhưng tôi biết người khác sẽ cho là em điên. Mà chắc là em điên, em điên thật rồi.

"Bốp!!!"

"Mày điên rồi !!! Đồ bệnh hoạn !!!"

Một tiếng chửi rủa vang lên làm tan không khí lạnh lẽo của ngày lạnh giữa mùa hạ. Em ôm mặt, mắt nhìn trừng trừng vào người phía trước mặt. Nhiều, nhiều người lắm. Bố em, mẹ em, họ hàng em, vây lấy em, chăm chú nhìn em. Tôi tưởng em sẽ khóc (một người bình thường sẽ khóc). Nhưng em cười gằn, em dằn từng tiếng một:

- Con - không - điên !

Họ giận dữ nhìn em, họ giơ tay lên định tát em thêm một cái nữa, họ tát. Và em lại chúi người vì cái tát đó. Em gào lên, uất ức:

_ Con không điên! Cháu không điên! Yêu một thằng con trai mà là điên à? Thế thì mọi người điên hết rồi! Điên cả rồi!"

- Nhốt nó lại! - Người phụ nữ hét lên, và rồi họ - những người tỉnh táo ấy - tóm chặt lấy em, mặc cho em vùng vẫy và la thét, họ đưa em vào một nơi trắng xoá, tôi thoáng đọc được những chữ cái to đậm trước khi mắt mình nhòe đi:

"*Khoa thần kinh*"

...

- Nó không điên. Tôi vừa khóc, vừa bấu chặt lấy vai Tuấn và nói: "Nó không điên thật mà!"

- Tớ biết. - Tuấn ôm nhẹ vai tôi - Tớ và cậu đều biết điều đó. Nhưng bây giờ việc cần làm không phải là khóc. Cậu có đi thăm nó không?

- Có... - Tôi nấc lên. - Tớ sẽ đi.

- Vậy tớ sẽ đi với cậu. - Tuấn vuốt vuốt tóc tôi. - Để tránh những người điên.

...

Tôi hỏi thăm thì mới biết, em đã được chuyển về nhà. Tôi tìm đến nhà của em. Con đường ấy gập ghềnh đến nỗi làm tôi phải ôm Tuấn mấy lần mới hết cảm giác khó chịu trong lòng.

Họ nhìn tôi lạnh lùng khi tôi chào họ. Khi biết tôi đến thăm em, họ càng lạnh lùng hơn. Họ đưa chúng tôi vào căn nhà được dựng tạm lên sau vườn. Rồi họ bỏ mặc tôi và Tuấn đứng trơ trọi nơi đó. Tôi nhìn quanh quất, và rồi, tôi thấy em...

- Nhật! - Tôi gần như gào lên. - Sao thế này?

Em mỉm cười yếu ớt với tôi, rồi khẽ rút chân vào trong, em cố giấu kể cả những tiếng loảng xoảng do hai sợi xích gây nên. Riêng đôi tay thì không giấu nổi. Tôi ngồi thụp xuống, nguyền rủa :

- Điên rồ! Một lũ điên! Điên thật rồi!

- Anh... lại nguyền rủa ngoa ngoắt nữa. - Em bật cười nho nhỏ. - Kệ đi, em chịu được.

- Một lũ điên! - Nước mắt tôi rơi. - Em...

- Em chịu được. - Em mỉm cười khẳng định lại. - Nhưng mà...Em mệt mỏi quá. Có cách nào để thoát khỏi mệt mỏi không?

- Họ xích em thế này từ bao giờ? - Tuấn ngồi xuống cạnh tôi, mắt tối lại.

- Được một tuần... Mới được một tuần thôi. - Em cười, chữa lại lời. - Anh là người yêu của anh Linh hả?

- Gọi công an. - Tuấn lạnh lùng. - Tốt nhất nên gọi thêm bác sĩ thần kinh.

- Em không muốn. - Em nói. - Họ là bố mẹ em.

- Mọi chuyện là thế nào?! - Tôi run rẩy nắm lấy bàn tay gầy của em.

- Là em come out. - Em cười, xịt mũi. - Em cho họ biết em - một thằng con trai - yêu một thằng con trai khác. Chắc lúc đấy do em điên bất chợt. Em vốn hơi điên mà. - Em phì cười. - "Chỉ hơi buồn là cậu ấy cũng bỏ rơi em rồi. Chắc cậu ấy cũng sợ một thằng điên."

- Đừng cười nữa! - Tôi kêu lên. - Em là đồ điên! Em biết mà vẫn cứ làm?! Em biết là không ai chấp nhận con người thật của em. Vậy mà em vẫn cứ làm! Và bây giờ, em bị đó! Điên rồ !"

- Có bao giờ anh cảm thấy mệt mỏi khi sống mãi dưới lớp vỏ bọc này không? - Em cụp mi mắt, nhìn buồn bã.

- Anh cũng điên. - Em nói tiếp sau khi thấy tôi im lặng. - Sống như thế cũng là điên.

Tôi định mở miệng nói điều gì đó, nhưng tôi không kịp nói, một

tiếng quát giận dữ đã cắt đứt tất cả:

- Cút ! Chúng mày cút hết đi!!!

Người phụ nữ hôm trước hiện ra, bà ta xua đuổi tôi và Tuấn ra khỏi căn nhà. Những tiếng chửi rủa đầy không gian khiến tôi không thể nghe thấy em nói gì, tôi chỉ kịp nhìn ánh mắt đầy day dứt và nụ cười héo hắt của em.

- Bọn điên! Lũ bê đê! Cút đi!!!

...

Một khoảng thời gian dài sau đó, tôi không gặp em. Đến cả khi Tuấn nói muốn chia tay với tôi để yêu một người khác (tôi đã tự lý giải bằng cách nghĩ là cậu ấy vô cùng tỉnh táo và lúc trước, có lẽ chưa khi nào cậu ấy có những lúc điên như tôi, cậu ấy lại thuộc dạng người có sức hút, vì vậy chẳng cô đơn bao giờ). Em cũng không ở bên cạnh để làm em trai bé nhỏ dỗ dành tôi. Lâu... thật là lâu... Tôi chỉ nghe được tin em đã bỏ trốn. Trốn đi đâu thì tôi chẳng biết. Tôi vẫn hay lên mạng check mail, và để nick yahoo luôn sáng chờ em. Tôi vẫn chuyển tiền cho em qua tài khoản ngân hàng. Tôi vẫn hy vọng ở một nơi nào đó, trong một không gian nào đó, em sống tốt.

Vào thời gian ấy, tôi cũng đã lớn dần lên, cũng bắt đầu suy nghĩ về sự điên rồ của em, của tôi, của họ. Tôi không còn căm giận và hận thù nữa. Tôi tha thứ cho tất cả. Tất cả chúng ta ở những thời điểm nào đó của riêng mình đều điên rồ. Tôi cũng đã từng điên sau khi Tuấn chia tay với tôi, tôi cũng đã từng điên khi nghĩ đến em - một kẻ điên. Có điều tôi điên bằng rượu và bằng việc qua đêm với một kẻ nào đó tôi quen. Còn em, còn Tuấn, còn mọi người, điên như thế nào ?

Chúng ta điên, chỉ vì chúng ta quá cô đơn trong cuộc sống này. Chỉ vì thật khó để tìm được một người thấu hiểu chúng ta (ngay chúng ta còn không hiểu nổi chúng ta). Chỉ vì thật khó giải thích

được sự căm ghét đối với những gì ta không thấu hiểu cũng như sự yêu thương với những gì ta đã quá quen thuộc. Điên là một cách trốn tránh những gì ta căm ghét, những gì ta sợ hãi, những gì ta khao khát.

Và rồi tôi hiểu, em, tôi, tất cả, chẳng ai điên cả.

Hết thảy, đều tỉnh táo với sự yếu đuối đến đau lòng. Con người, có rất nhiều lúc yếu đuối.

Tôi đã chờ em. Chờ lâu lắm. Rồi cũng đến lúc tôi lờ mờ tìm thấy em từ những câu chuyện của một tác giả mới trên mạng. Tôi định chờ em nữa cơ, vì nick yahoo tôi vẫn để sáng. Nhưng rồi tôi không thể, tôi nhớ em. Tôi bèn gửi một cái mail đến nick em dùng trên các forum:

"Anh nhớ em, một - người - điên ạ.."

Vậy là đúng như ước muốn của tôi, em vẫn sống tốt...

"Anh cũng điên vậy thôi. Cảm ơn anh vì đã nhớ đến một người điên. Em cũng nhớ anh. Nhưng bây giờ em không điên lắm nữa đâu. Vì em đã không còn một mình nữa rồi. Hẹn gặp lại anh. Cứ để nick yahoo sáng nhé. Một lúc nào em sẽ nhảy vào chào anh."

Tôi bật cười, nhấn phím delete xoá nick Tuấn trong hộp chat. Bây giờ, tôi sẽ đi tìm người giúp tôi hết cơn điên này.

Quán có ba người đàn ông

Nguyen Phuc

Quán café lúc 3h trưa , hầu như vắng người. Quán nhỏ và không khoa trương, ấm áp với nội thất gỗ nâu sậm và da bọc ghế cùng màu. Một quán café đặc trưng kiểu phố núi với những dãy ghế kê sát nhau không khoảng cách và bàn thấp. Quán cũng là nơi tôi phải ghé mỗi khi có dịp về Đà Lạt, không vì một lí do nào cả. Chỉ đơn giản là một thói quen.

Chọn một góc nhỏ sát cửa ra vào, nơi có nhiều ánh sáng và bắt đầu viết. Trong quán lúc này có ba người đàn ông, tính cả tôi và không tính nhân viên phục vụ. Thỉnh thoảng khi ngưng viết, nhấp một ngụm cà phê hay nhìn lãng đãng ra phố, tôi lại bắt gặp một ánh nhìn. Ừ thì một người ngồi viết trong quán cà phê thì có lẽ cũng đáng để nhìn. Tôi không nhìn lại. Lại tiếp tục những dòng chữ …

Con phố nhỏ về chiều không một chút nắng, thưa vắng người và trời thì không lạnh lắm . Tôi ngừng viết và ngã người ra ghế ngắm con phố nhỏ. Bây giờ thì quán vẫn có ba người đàn ông , hết thảy đều nhìn ra đường . Đối diện quán là một tiệm sách cũ có vài cô cậu học trò đang trò chuyện. Học trò phố núi đáng yêu trong những chiếc áo len màu xanh hay đỏ sậm. Tôi bất chợt muốn hình dung ra người yêu của tôi trong chiếc áo len đỏ ngày xưa thì như thế nào. Có lẽ đó là một hình ảnh đáng yêu – một cậu học trò cấp 3 trắng trẻo và tròn trịa trong chiếc áo đỏ giống hệt một món quà Giáng sinh. Nhưng đó chỉ là tưởng tượng của tôi về một quá khứ rất dịu ngọt mà thôi. Hiện tại đang là một màu nâu trầm và đắng nghét. Chuyến đi lẽ ra sẽ lãng mạn theo mong muốn lại hóa ra một cuộc cãi vã và tôi ở thì hiện tại đang ngồi một mình trong quán cà phê quen thuộc, bất chấp người yêu của tôi đang ở đâu và làm gì. Có lẽ cả hai đã chịu đựng nhau quá nhiều rồi thì phải…

taoxanh.net

Bỗng lại có cảm xúc và muốn viết…

…

Tôi nhìn thấy em 20 tuổi, ngồi đối diện tôi trong một không gian bừng sáng duy nhất trong quán cà phê trầm tối này. Em có vẻ là một người lãng mạn, giống tôi của 20 năm trước. Ánh sáng bên ngoài hắt lên khuôn mặt con trai của em, một gương mặt đẹp đúng tuổi. Ở tuổi 20, em có đôi mắt hình như đã chứa quá nhiều ưu phiền mà em ít khi biểu lộ và vẫn thường cất chúng sau cặp kính cận gọng đen không mấy thời trang.

20 tuổi, em ngồi một mình trong quán cà phê toàn người già và viết, nghe nhạc Pháp và nhâm nhi cà phê đen. Ở ngoài cánh cửa kia vẫn có những cậu con trai 20 tuổi nhuộm tóc vàng, mặc đồ thời thượng, ôm gấu bông và ngậm kẹo mút. Nhưng tôi vẫn mang một niềm tin rất mãnh liệt rằng em không hề già hơn chính số tuổi của mình. Em trẻ trong chính tâm hồn trong sáng của em. Tôi đốt một điếu thuốc nhưng chẳng muốn rít, cứ nhìn những lằn khói vằn vện dần tan vào không trung mà cảm thấy như đang đánh mất thứ gì đó rất quí giá.

Bỗng có cảm giác muốn có ai ngồi xuống chiếc ghế đối diện mình lúc nào cũng trống. Và sao lại không thể là em …?

- Alo!!

- Chiều nay em về trễ, anh ghé đón con nhé. Anh đang ở đâu đấy?

- Anh ngồi uống nước với mấy người bạn. Được rồi, chút nữa anh sẽ đón con rồi chở nó về nhà bà ngoại ăn cơm. Em nhớ về sớm.

- …

Chiều qua nằng nặng. Cái cảm giác mới nãy bỗng tan như một bọt bóng nhỏ và tâm trạng cũng u ám theo.

...

Tôi nhìn họ từ phía ngược sáng, chỉ thấy hai bóng đen, một đang cặm cụi viết và cái bóng kia thì lẳng lặng nhìn.

Tôi chẳng có vai trò gì ở đây, tâm trạng không u ám, không buồn nhưng cũng chẳng vui. Có lẽ một người lên phố núi một mình như tôi cũng không ít, chỉ tiếc là họ hiếm khi gặp nhau để xóa đi cái thực tại trống rỗng của mình. Trước mặt tôi là một chiếc ghế trống dù thực sự tôi không đang chờ đợi ai và cũng chẳng quen biết ai ở thành phố xa lạ này. Nó xa lạ đến mức mỗi khi cảm thấy ngột ngạt, tôi lại nhét vội mấy bộ quần áo vào balo rồi bằng cách nào đó xuất hiện ở đây mà vẫn không lần nào có được cảm giác thân quen. Mỗi lần tôi đặt chân đến đây lại một một cảm giác xa lạ mới...

Quán có ba người đàn ông cô đơn. Trước mặt mỗi người là một tách café đen như nhau và xa hơn là một chiếc ghế cũng trống và lạnh như nhau. Tôi nhìn em để thấy một thời tuổi trẻ của mình. Tôi nhìn anh như để thấy được một phần nào đó tương lai của mình. Liệu tôi có đã như thế và sẽ như thế không?

Chiều xuống bằng một màu xám khói nhàn nhạt nhưng không êm. Trời đã lạnh dần, bắt đầu bằng những ngón tay đang tê cóng đi chút ít. Em ngưng viết và nhìn ra nơi con phố nhỏ có hiệu sách cũ rồi nghĩ ngợi gì đó. Chắc là nghĩ về ai đó mà em yêu thương. Khi xưa, mỗi khi nghĩ về người đó tôi cũng hay cười một mình như thế. Anh cũng nhìn ra con phố đo , trầm ngâm thả những lọn khói mỏng tan vào không trung.

Tôi – một người như thế cũng chẳng biết nên làm gì. Vừa may ly cà phê cũng cạn, tôi khoác vội chiếc áo, đi như chạy ra khỏi quán và phóng chiếc mô tô thẳng về hướng Sài Gòn. Đôi khi tôi làm những việc khó hiểu trong mắt người thường và ngay cả bản thân tôi

cũng ít khi chủ động tìm cách giải nghĩa cho những hành động đó .

30 tuổi , tôi sẽ sống như một lãng tử đến khi nào . Bỗng tôi nhớ đến nụ cười của cô gái hàng xóm mỗi khi nhìn thấy tôi đi qua. Hay là tôi về ngay bây giờ và cầu hôn cô ấy..? Liệu đó sẽ là một kết thúc có hậu cho cả hai người?

...

Vậy là quán còn lại hai người đàn ông cô đơn. Người vừa chạy vụt qua cửa trông có vẻ vội vã nhưng hẳn anh ta đang không biết mình đang đi đâu? Tôi chắc thế.

Tôi gấp quyển sổ nhỏ cất vào trong giỏ, ngưng hẳn việc viết lách vô nghĩa. Kì thực tôi cũng đang không biết mình đang viết gì khi mà những suy nghĩ của tôi đang ở cùng với người tôi yêu và cả hai hiện đang tồn tại ở đâu đó không bên cạnh tôi. Lúc này, trời đã tối hơn. Đèn đường hắt lên ánh sáng vàng vọt ảm đạm và gió bắt đầu len lỏi qua những khe cửa kính làm tay tôi bắt đầu khó cử động. Tôi mang vào chiếc găng tay bằng len xám , chợt nhớ da diết khoảng khắc hạnh phúc tôi đã từng có. Một bàn tay lúc này có lẽ sẽ ấm áp hơn. Vì sao lại như thế nhỉ. Chúng tôi có yêu nhau, có tôn trọng và chia sẻ cùng nhau. Tôi cũng không nghĩ là trong đó cũng đồng thời tồn tại cả sự chịu đựng lẫn nhau khi mà tôi quá lãng mạn trong khi anh lại thực tế. Việc yêu nhau đã là một việc làm rất khó.

Có người nói Đà Lạt là nơi để chia tay. Tôi cũng nhìn thấy nhiều bạn bè của tôi đã cùng nhau đến nơi lãng mạn này rồi cuối cùng cũng chia tay nhau. Dường như đó là một dự cảm không mấy tốt lành.

- Em đang ở đâu?

- ...

- Anh sẽ đến.

Tôi nhấp ngụm cà phê cuối cùng trong ly. Lạnh như đa .

...

Quán chỉ còn tôi và em. Những cảm xúc cũng thưa dần.

6h30, tôi còn 20 phút để nấn ná và liệu trong 20 phút đó sẽ có điều gì đó xảy ra và xảy ra theo cách nào đó thật đặc biệt không? Ly cà phê đã cạn và cũng đã châm mấy lần trà, mọi thứ vẫn diễn ra đều đều như vòng quay của thời gian, không nhanh, không chậm, không trở lại và cũng không thể dừng. Tôi vẫn dành cái nhìn kín đáo về phía em, người duy nhất còn lại trong quán ngoài tôi. Quán vẫn thường vắng như thế vào giờ này. Em đã ngưng viết và cứ mãi nhìn ra con phố vắng tênh. Cửa hiệu sách cũ đang đóng cửa, ông chủ tiệm lớn tuổi vừa mệt mỏi kéo tấm cửa sắt vừa thở dài một tiếng nghe thật rõ. Tiếng thở dài in đậm trong không gian lãng đãng sương mù rồi từ từ tan nhẹ vào đêm. Đêm vô hình đổ bóng lên khuôn mặt người đàn ông già nua những vết thời gian. Là khách quen vẫn ngồi ở quán, tôi biết, ông sống một mình không người thân và vẫn đóng cửa hàng lúc 6h40. Vậy là tôi còn 10 phút.

Tôi cứ canh đồng hồ dù biết mình chẳng có gì để mà trông đợi. Em vừa nghe điện thoại và ánh mắt em ánh lên niềm vui rất hữu hình nhưng rồi lại nhanh chóng bị nỗi buồn lấp mất Người yêu em gọi chăng? Tôi bỗng tò mò về người đó. Liệu đó sẽ là một người như thế nào, một chàng trai hay một cô gái, xinh đẹp hay không, tính cách có gì thú vị... Tôi bỗng thấy trong lòng trống rỗng như một khối cảm xúc nào đó vừa rơi ra. Trống như chiếc ghế trước mặt chưa từng một lần nào đó được lấp đầy. Tôi đã định dẹp chiếc ghế ấy đi để em biết tôi ngồi một mình, không đang chờ đợi ai và rất mong em sẽ ngồi xuống đó để lấp đi khoảng trống của chính tôi. Ô hay, tôi đang nghĩ gì vậy nhỉ?

10 phút trôi qua nhanh. Tôi đứng dậy và chậm rãi bước qua bàn em, cố chờ đợi một tiếng gọi. Tôi không chắc liệu sau tiếng gọi mà tôi đang ao ước đó, tôi có đủ nhẫn tâm bỏ cô con gái bé nhỏ của tôi đứng đợi trong thời tiết như bây giờ để ngồi xuống cạnh em mà tiếp tục thả mơ mộng – những mơ mộng tôi đã từng có vào một thời trai trẻ xa xăm nào đó không...

Không tiếng gọi nào cất lên. Trong khoảnh khắc tôi cố bước thật nhanh và không nhìn về phía em, sợ một ánh nhìn đáp trả hay nhìn thấy nụ cười chất chứa muộn phiền của em. Bỗng nhận ra mình đã thật lố bịch khi tự nhiên lại có cảm giác muốn yêu và nuối tiếc một điều gì đó rất mơ hồ. Tôi không còn là chàng trai 20 để mà yêu và sống chỉ bằng tình yêu như em được nữa.

Tôi lướt nhìn em lần nữa qua lớp cửa kính mờ. Một chàng trai 20 tuổi có khuôn mặt hiền, đôi môi lúc nào cũng như đang cười nhưng không có cảm xúc nào toát ra từ em lại có vẻ là vui cả. Em lạc lõng trong quán café nhỏ và chiếc ghế trước mặt em vẫn trống. Bỗng muốn lao đến ôm chầm lấy em nhưng tôi vẫn đứng đó, thấy mình rưng rưng. Người đàn ông đã qua nửa cuộc đời như tôi hẳn đã không dễ rơi nước mắt. Tôi như soi thấy nỗi cô đơn của chính tôi trong nỗi buồn của em, nó lan ra cả quán café nhỏ làm sắc nâu ấm áp dường như xám đi và hẳn nhiên là lạnh hơn. Tôi không dám nhìn về phía em nữa.

Tôi nổ máy xe, chắc con gái tôi đang đợi.

Trời lạnh dần... Hy vọng em sẽ không cô đơn.

...

Vẫn là nhạc Pháp. Tình ca thường buồn nhưng là một nỗi buồn sang trọng. Ai đó đã nói yêu là xa xỉ nhỉ?

Người yêu tôi nói sẽ đến nhưng tôi không hề hy vọng. Tôi rất ghét cái kiểu ngắt điện thoại đột ngột khi câu chuyện chưa đến đâu. Nhưng hình như tôi chưa từng nói cho anh biết. Mà sao lại không nói nhỉ, và nếu nói thì sẽ thế nào? Tôi luôn cảm thấy mình là người

taoxanh.net

nín nhịn để cuộc tình của tôi có thể tồn tại, và khi tôi muốn buông thì nó sẽ tan. Tôi không nghĩ anh sẽ cố gắng gìn giữ.

Người đàn ông trung niên vừa rời khỏi quán, vậy là tôi lại một mình. Một mình không có gì không vui, nhất là khi người ta không có gì để mong đợi. Thỉnh thoảng tôi bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình. Tôi không nhìn lại nhưng những cái nhìn lướt qua cũng đủ để tôi nhìn thấy ở người đàn ông đó một sự u ám trong tâm hồn qua cái nhìn lặng lẽ và bất lực. Tôi không có thói quen xét nét người lạ nhưng rõ ràng ở người đàn ông ấy toát lên một sự đáng thương, một sự thiếu thốn đến cùng cực không nằm ở phương diện vật chất mà có thể dùng tiền mua được. Tôi không dám thương hại ai cả vì bản thân tôi chưa hề cảm nhận được hạnh phúc nhưng giá như tôi có thể hữu hình được một chút tình yêu, có lẽ tôi sẽ pha nó vào tách cà phê của ông để xoa dịu cái nhìn đó…

Anh đến. Im lặng ngồi xuống, lấp đầy chỗ trống trước mặt tôi. Tôi mỉm cười như hai người mới biết nhau – người đàn ông thứ tư trong quán café chiều muộn.

- Ăn chưa?

Tôi im lặng lắc đầu. Vẫn ghét kiểu nói cộc lốc đó. Nhiều bạn bè chung của cả hai đã cản khi tôi quyết định yêu anh – một chàng trai 20 có cái tôi lớn và nhiều tham vọng, chẳng thể nào đặt tôi lên trên tất cả nhưng tôi bỏ qua tất cả vì trên hết là tôi yêu anh. Nhưng với anh tình yêu là gì nhỉ?

- Đi đâu cả buổi chiều không nói tiếng nào.

Tôi vẫn im lặng. Anh lẳng lặng mở chiếc hộp giấy, đặt lên bàn một chiếc bánh kem phủ đầy bột cacao và 2 cái muỗng nhỏ.

- Ăn đi. Nhịn riết đau bao tử bây giờ.

Nói rồi anh xắn một miếng rõ to cho vào miệng. Phì cười. Tôi ngước nhìn anh, vẫn không thể nào nắm bắt được người đàn ông

của mình. Hình như anh không cảm nhận được cuộc cãi vã lúc chiều là nghiêm trọng.

Hai đứa con trai ngồi đối diện nhau cùng ăn chung một chiếc bánh. Vị cacao ngòn ngọt, đăng đắng tan dần trong miệng. Không gian giữa hai người rất im lặng và thơm mùi bánh ngọt thoạt nhiên có vẻ dễ chịu. Thỉnh thoảng anh lại mỉm cười nhìn tôi.

- Sao biết em ở đây mà tìm?

- Quên anh là người bản xứ à!

- Có bao giờ tới đây đâu.

- Nhưng anh biết em sẽ tới đây.

- Phải anh không?

- Sao?

- Không có gì. Thấy lạ thôi.

- Sao lại cứ nghĩ chỉ mình em biết trân trọng và giữ gìn chuyện tình của mình vậy? Anh không phải thần thánh, tại sao không bao giờ nói ra mà cứ giữ trong lòng rồi tự nhiên nói chia tay là sao?

- Nói ra thì anh sẽ thay đổi à?

- Em nghĩ khi em muốn buông tay thì cuộc tình sẽ mất hả? Vậy vai trò của anh là gì? Em tưởng anh không cố giữ nó sao?

Anh nói bằng giọng đều đặn và cố giữ cho bình tĩnh nhưng tôi biết anh ít khi xúc động như thế. Có lẽ tôi đã quá đòi hỏi khi cố tìm ở anh một tình yêu lãng mạn, một điều mà tôi có quá nhiều nhưng lại ít thấy ở anh. Tạo hóa chắc không có ý thiên vị khi cho ai đó nhiều hơn những người khác sự lãng mạn đâu, vì họ sẽ chỉ tự mang phiền muộn vào mình khi cứ mong mỏi những điều quá đẹp. Mà hai

taoxanh.net

người lãng mạn cũng không nên yêu nhau. Tôi chợt nhận ra mình giống như một đứa bé mắc lỗi, chỉ lấm lét nhìn người lớn chờ sự thứ tha. Anh nói đúng vào những điều tôi vẫn trăn trở và thường tự dày vò mình. Anh yêu tôi và cũng trân trọng mối quan hệ của chúng tôi, chỉ có điều là anh thể hiện nó không giống với cách mà tôi mong đợi. Có lẽ chính điều đó đã làm tôi tự thất vọng chính mình và cứ áp đặt nó cho anh.

- Vẫn còn muốn chia tay anh chứ?

- Ăn xong cái bánh này rồi mới trả lời được không?

- Không.

- Không.

- Anh coi đó là câu trả lời.

Miếng bánh kem phủ đầy cacao tan dần trong miệng, thơm như đang ngồi trong một tiệm bánh. Tôi mỉm cười và nhìn thấy anh cũng thế. Ở bên anh, lúc nào tôi cũng thấy mình như trẻ con. Quán café buổi tối vẫn ấm áp một màu nâu ngòn ngọt và cũng đã không chỉ còn mỗi chúng tôi.Tôi bước ra phố, anh đi theo sau cách tôi một khoảng ngắn, nghe gió len lỏi vào khoảng cách giữa hai người.

- Sao lúc nào anh cũng phải giữ khoảng cách với em vậy.

- Để em biết em luôn cần anh.

- Lúc nào cũng có cái kiểu suy nghĩ ích kỉ đấy!

Anh bước đến bên tôi, nghe mùi cacao thoảng nhẹ rất ấm. Và tôi còn cảm nhận được hơi ấm từ chính anh. Anh thì thầm thật khẽ vào tai tôi nhưng đủ để tôi nghe rõ từng lời.

- Anh biết anh ích kỉ. Chỉ vì anh chưa bao giờ hết cần em… Những khi không nhìn em, anh chỉ nhìn thấy thật nhiều những điều

phiền muộn khác. Anh chỉ muốn làm quen với chúng vì anh sợ một ngày nào đó anh sẽ không thể giữ được em bên anh nữa. Liệu sẽ có không em?

- Không.

- Em hết lãng mạn rồi hả. Sao trả lời cộc lốc vậy.

- Vì hai người lãng mạn thì không nên yêu nhau. Và vì anh đang nói những điều lãng mạn và vì em yêu anh, thế nên…

Đêm có một nụ hôn ngọt như một miếng bánh kem phủ đầy cacao. Hình như chưa bao giờ tôi nói với anh rằng tôi yêu anh nhiều đến thế. Những giây phút lãng mạn như trong truyện cổ tích bỗng trở nên vô nghĩa khi mỗi khoảnh khắc bên anh đã là những khoảnh khắc đẹp, nhiều hơn rất nhiều so với những gì tôi từng mơ.

…

Tôi nhìn thấy em và người em yêu trong không gian ngập gió đó, những cơn gió thoảng mùi thơm cacao nóng. Khoảnh khắc khi tôi không nhìn em hẳn đã là một khoảnh khắc thú vị và tuyệt vời với em mà tôi đã bỏ lỡ. Và có lẽ điều tốt nhất tôi có thể làm cho em – người chỉ vô tình ngồi chung trong một quán café chứa nhiều nỗi buồn của tôi – là bỏ qua khoảnh khắc đó.

- Ba ơi, sao hai chú kia hôn nhau?

- Vì họ yêu nhau con à.

- Thế sao ba không hôn mẹ. Ba có yêu mẹ không?

Những cơn gió cao nguyên về đêm thật lạnh, sẽ làm ấm hơn những hạnh phúc và lạnh hơn những tâm hồn cô đơn.

Một mùa gió mới nữa đã lại về…

taoxanh.net

Biển khóc



PUN

Rồi một ngày, trước biển khơi hoang lạnh, em nói em phải rời xa tôi.

Tôi lặng im nhìn em, rồi nhìn biển. Sóng dệt cát, nâng lên bờ những con nước trắng xóa bọt. Rồi rút đi, để lại dải bạc lấp lánh dưới nắng ban trưa.

Tôi hỏi em, vì sao, vì sao. Em trả lời rằng một câu không liên quan: "Yêu nhau thì phải nghĩ đến điều tốt nhất cho nhau."

Tôi chợt gào lên, bảo em vất hết đống tình yêu cao thượng hòan hảo đó đi. Thứ tình yêu đó không có thật. Tình yêu với tôi là có em, có bờ vai em mảnh khảnh, có đôi mắt và mái tóc em dịu dàng, có những sáng chở em đến trường, những trưa cùng nhau ăn cơm quán, mỗi chiều rảnh rỗi thả bước giữa rừng thông tím thẫm, và những đêm ngồi kề bên nhau trên cát, giữ cho nhau chút hơi ấm và cùng lặng ngắm mặt trăng vàng tan trên biển lung linh.

Giọt nước mắt đọng trên mi em. Tôi hiểu em, em là người sống bằng quá khứ. Chỉ cần tôi gợi lại những kí ức êm đẹp đó, em sẽ lại bị buộc giữ trong vòng tay tôi. Tôi tưởng mình đã thắng.

Nhưng giọt nước mắt không lăn xuống. Em nhấp nháy mắt, nuốt đi nỗi đau sắp tràn. Em không lao vào vòng tay tôi như mọi lần.

Em, một người con trai. Yếu đuối. Nhưng cương quyết. Vậy mà tôi đã không nhận ra…

Có phải tôi đã để em dựa vào tôi quá nhiều, đến mức chẳng thể tin được một ngày em sẽ không cần bờ vai tôi nữa?

taoxanh.net

"Làm sao em biết thế nào là điều tốt nhất cho tôi?", tôi hỏi lạnh lùng.

"Trở lại cuộc sống của một người bình thường, một người đàn ông đúng nghĩa, lấy vợ, có con, và…"

"Làm sao em biết đó là điều tốt nhất?", tôi gằn giọng, nắm lấy bờ vai em, cái bờ vai nhỏ bé ngày xưa tôi ôm ấp vỗ về, giờ đây tôi rung nó thật mạnh. Tôi giận em?

Em chỉ mỉm cười. Hai mắt em long lanh, nhưng cạn ráo.

"Em phải đi!"

Và tôi biết mình đã thua. Hai tay tôi rớt xuống, buông thõng. Không giữ em nữa. Không giữ em được nữa. Hay có lẽ chính tôi cũng không muốn giữ?

Em quay lưng với tôi, quay lưng với trời kỉ niệm, quay lưng với quá khứ. Bỏ đi trên cát. Bên cạnh biển cả mênh mông.

…

- Anh có nghe tiếng sóng không?

- Có, em ạ!

- Người ta thường ví tiếng sóng với tiếng gì, đố anh đấy?

- Ừm… hình như là tiếng hát. Tiếng hát ngàn đời của đại dương.

- Người ta lầm rồi, anh à! Tiếng sóng là tiếng khóc của biển đấy. Khóc giùm cho con người… Chừng nào con người còn đau khổ, chừng nào thế gian này còn lệ rơi, chừng ấy, biển vẫn còn sóng vỗ.

...

Từ lúc đó, tôi không bao giờ trở lại biển một lần nào nữa, dù chỉ để ngắm nhìn. Tôi chạy trốn biển, để khỏi bị gợi nhắc tới một khoảng trống trong lòng. Khoảng trống ấy, dù có đổ đầy bao nhiêu, bằng công việc ngập đầu, bằng bạn bè với những cơn say, bằng người bố già hay đau yếu, vẫn chẳng thể nào lấp được.

Dường như chỉ có một niềm an ủi duy nhất với tôi lúc ấy, là Quyên, cô bạn thân từ hồi cấp ba. Cô là người con gái duy nhất biết về con người thật của tôi, về tình yêu lạ thường đã mất của tôi. Cô vẫn chấp nhận tôi, vẫn yêu quí tôi như cái thuở chúng tôi còn cùng nhau ôn thi đại học. Hơn cả một người bạn, Quyên còn là một người chị của tôi.

"Mình sẽ đi!", tôi thông báo với cô bạn thân bằng một câu ngắn gọn.

"Đi trốn à?", Quyên tinh nghịch hỏi tôi, nhưng sao mắt thật buồn. Tôi mỉm cười, cô vẫn luôn hiểu tôi, như trước giờ vẫn hiểu tôi. Nắm lấy tay cô bạn, tôi gật đầu nhẹ.

"Chăm sóc bố giùm mình! Mình sẽ đón bố đi sau, khi nào mình tìm được công việc và chỗ ở ổn định".

"Sao nhờ khéo vậy? Dạo này bác cũng hay nhắc mình sang chơi!"

Rồi tôi rời xa phố huyện nhỏ miền Trung, tìm đường tiến thân nơi thị thành hoa lệ. Cũng để rời bỏ biển của ngày xưa. Vùi mình vào vòng xoáy bất tận của cuộc sống quay cuồng. Vòng xoáy ấy, tôi hy vọng, sẽ cuốn tôi đi, bỏ rơi những chân trời hồng lựu của buổi bình minh, bỏ rơi khúc ru rừng phi lao khe khẽ quyện hương gió mặn mà mùi muối, bỏ rơi thảm cát cong mình bên dải đất nghèo với những chú dã tràng còng lưng gồng gánh quanh năm...

Những nơi chốn ấy, mỗi khi xuất hiện trong tâm trí tôi, đều ào ạt cuốn theo hình bóng một người...

Có những tối, ngủ quên trên bàn với những sổ sách nhận làm thêm, tôi lại mơ về em. Cuộc sống lôi tôi bước vội ban ngày, nhưng đêm trả tôi về với miền bình yên xưa cũ.

Em ở đó, bóng dáng nhạt nhòa, nhưng đang giơ tay vẫy gọi tôi. Vậy mà mỗi khi tôi bước một bước về phía em, thì em lại xoay người bỏ đi. Trong mơ, em không khóc. Chỉ có tôi, lúc giật mình tỉnh dậy, chợt thấy những giọt nước thấm đẫm trên mặt bàn.

...

- Sao em dễ khóc thế nhỉ?

- Sao lại hỏi em? Chắc tại em ... nhạy cảm, hihi!

- Ặc! Con trai lớn rồi còn mít ướt, lêu lêu!

- Ừ, cứ chọc em đi! Rồi sẽ có ngày em không bao giờ khóc nữa đâu!

...

Em! Làm sao tôi biết sẽ có một ngày như thế? Ngày ấy, bên biển, em nói lời chia tay tôi, nhẹ nhàng, đơn giản, và chẳng có giọt nước mắt nào rơi. Tôi hụt hẫng, chới với. Một chỗ dựa, tưởng như vững chắc lắm, nhưng khi mất đi cái vẫn thường dựa vào mình, bỗng trở nên bấp bênh, nghiêng ngả. Tôi yêu em, lầm tưởng tình yêu của mình với tình yêu dành cho một người con gái mỏng manh và yếu đuối.

Em không yếu đuối. Người yếu đuối chính là tôi. Người đã khóc chính là tôi.

Năm tháng trôi, để lại cho lòng người một sự mơ hồ đáng sợ.

taoxanh.net

Nhập nhằng giữa quá khứ và tương lai. Kỉ niệm vẫn tràn về, dẫu có thưa đi, và tương lai đang nhào tới, thật gần, với những ngả đường lựa chọn thật khó khăn.

Bố gọi điện cho tôi vào một đêm thanh vắng.

"Bố! Sao giờ này bố còn chưa ngủ? Dạo này trái gió chân bố còn nhức không? Bố có thường xuyên uống thuốc bổ con gửi về không? Tiền con đưa bố vẫn còn đủ xài đến tháng sau chứ?"

"Cái thằng quỉ! Tao gọi điện thoại hỏi thăm mày chứ không phải để mày hỏi ngược lại tao! Dạo này ra sao rồi con?"

"Vẫn vậy thôi bố ơi!", tôi cười, vui vì nghe giọng bố đã khỏe hơn, "Con đang làm một dự án lớn, nên có hơi bận một chút..."

"Bận gì thì bận cũng phải tính chuyện cưới vợ cho rồi chứ con!"

Tôi nghe giọng bố tha thiết trên máy. Chỉ biết im lặng. Vấn đề này đã nói đi nói lại bao nhiêu lần rồi. Tôi lại định đưa ra những lí do cũ. Nhưng chưa gì bố đã thở dài.

"Thôi mày khỏi viện cớ! Tao biết cái đầu mày giờ chỉ có công danh sự nghiệp thôi! Nhưng mà... "

Tôi nghe bố nói lâu, thật lâu. Chỉ muốn bật thốt lên một lời: Bố ơi, con xin lỗi! Tôi biết, lời xin lỗi ấy là không đủ, mãi mãi không đủ. Nhưng vẫn không dám nói. Giống như ngày xưa còn nhỏ, mỗi lần phạm lỗi, đứng trước mặt bố, nghiêm nghị nhưng không quở trách hoặc đòn roi, tôi vẫn chẳng thể thốt ra câu đơn giản ấy.

"Tháng sau về đám giỗ mẹ mày, nhớ gặp và cảm ơn con Quyên nghe con! Tao thương nó như con gái. Nhờ có nó mà... ờ thôi, mày ngủ đi, khuya rồi! À mà chiều nào qua chăm sóc tao, nó cũng nhắc tới mày hết đó!"

Cuộc sống có những định mệnh riêng dành cho mỗi con người. Ai bảo mình có thể làm chủ được số phận? Tình yêu ư? Cuộc đời này có nhiều cái còn quan trọng hơn nó. Giờ thì tôi hiểu lời em. Em đã chọn lựa điều tốt nhất cho tôi, hay điều mà em nghĩ là tốt nhất cho tôi.

Có lẽ, em đã chọn đúng.

Tôi sẽ lấy vợ.

Nỗi đau ngày xưa cho tôi biết rằng, sống không chỉ vì mình, mà còn vì nhiều người khác nữa. Em vì tôi nên rời xa tôi, tôi vì bố nên sẽ làm điều mà mọi thằng đàn ông bình thường lẫn không bình thường khác trên thế gian này phải làm.

Đó là điều lý trí nói. Không phải trái tim.

Chuỗi ngày ấy trôi qua, tan nhanh như là ảo ảnh. Tôi về quê, trở về phố huyện, gặp lại người thân và bạn bè xưa cũ, nhặt nhạnh từng mảnh kí ức bị bỏ rơi. Tình yêu một thời những tưởng sẽ lại bùng lên, nay đã nguội tắt. Hoặc còn âm ỉ đâu đó nhưng mệt mỏi vì xa cách và tháng năm. Tôi cưới Quyên, cô gái tinh nghịch nhưng có đôi mắt thật buồn, người bạn thân ngày thơ bé, suốt mấy năm tôi xa nhà vẫn luôn quan tâm và lo lắng cho người bố bệnh tật của tôi. Quyên đã làm nhiều điều cho tôi quá, chờ đợi tôi lâu quá. Tôi hằng luôn biết cô yêu tôi, bất chấp sự thật về tôi. Cả đời này, tôi nợ Quyên cả tình lẫn nghĩa.

Ngày đám cưới. Có rượu và có nến. Có hoa và có những bài hát. Có lời chúc tụng và có những nụ hôn.

Có niềm vui. Thật nhiều.

Nhưng có cả niềm chát đắng.

Trong cơn say khi uống với các ông chú, ông bác, tôi bỗng chợt

taoxanh.net

thấy em. Em, trong những giấc mơ ẩn chứa nụ cười, và vẫy tay với tôi, hiện về giữa thực tại. Em đứng đó, không khóc, chỉ thầm lặng nép vào một góc và nhìn tôi. Vẫn mái tóc mềm ngày xưa, vẫn đôi mắt trong veo sâu như lòng biển, nhưng bờ vai đã rộng, đã mạnh mẽ hơn.

Tôi đứng lên khỏi bàn tiệc, không dám tin vào mắt, sợ rằng sự thật hiển hiện chỉ là ảo ảnh đau lòng mà những ly rượu mang đến cho tôi. Tôi bước về phía em, và cũng như trong những cơn mộng mị, em quay lưng và bỏ đi.

Tôi, có nên đuổi theo em, hay là không?

"Kìa anh!"

Quyên, cô bạn thân, vợ tôi đang níu lấy tay áo. Tôi nhìn cô. Và tôi nhìn em. Em không còn ở đó nữa. Cũng giống như ngày trước, tôi đã để em đi mà không đuổi theo níu giữ.

Mà thôi, níu, để làm gì ?

Có còn gì nữa đâu?

Yêu thương, đã chết. Giấc mơ, đã hết.

...

- Tại sao biển lại có vị mặn, anh?

- Em lại hỏi những câu nhảm nhí nữa rồi! Anh không biết!

- Ngốc! Chẳng phải em đã nói với anh rồi sao? Tiếng sóng là tiếng khóc của biển đấy! Nước biển, cũng mặn như nước mắt thôi!

...

Sau hôn lễ một tháng, tôi đón bố và vợ lên thành phố. Một lần nữa chạy trốn biển. Chạy trốn em. Chạy trốn tôi.

Thăng tiến trong công việc, cuộc sống gia đình, và đứa con gái đầu lòng. Những hạnh phúc mới. Những bộn bề mới.

Mỗi năm tôi trở lại phố huyện một lần vào ngày giỗ mẹ. Và ngay sau đó, để bố, vợ và con gái ở quê chơi một thời gian, còn tôi lúc nào cũng lấy cớ công việc để trở về thành phố sớm. Ở lại làm gì cái nơi chốn đong đầy vết thương?

Một lần ngoại lệ, tôi ở lại quê thêm ít lâu vì muốn đóng góp từ thiện cho một làng trẻ em mồ côi. Khi tài xế chở tới nơi, tôi mới nhận ra, đó là một khu nhà nhỏ xây dựng bên rừng thông nhìn ra biển. Không muốn nhìn cảnh ấy, tôi vừa đi, vừa cúi đầu xuống đếm từng viên gạch lát đường. Nhưng vẫn không thể không nghe tiếng rừng thông vi vu điệu nhạc sáo, tiếng gió rít hun hút từ khơi xa, và tiếng sóng dồn dập vỗ bờ.

Hay tiếng khóc?

Bước vào cửa trước, tôi ngẩng lên. Và nhìn thấy em. Em ngồi đó, giữa bầy trẻ nhỏ, nụ cười tươi tắn nở trên môi.

"Anh quản lí ơi! Giám đốc tôi đến nè!", người tài xế của tôi gọi.

Em ngước lên. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Và bàn tay chúng tôi chạm nhau, khi em bình thản bắt tay tôi và mỉm cười.

"Chào anh! Khi biết tin có người đóng góp một khoản tiền lớn cho làng SOS, tôi rất mong được người đó. Hôm nay thật..."

"Em!"

taoxanh.net

Em không nói gì. Vẫn mỉm cười. Chỉ có tôi đau. Nỗi đau chưa bao giờ được chữa lành. Khoảng trống trong tim bao năm qua vẫn còn đó. Tôi chỉ có thể che nó lại, để quên, chứ không thể lấp đầy.

Vì em đã lấy nó đi mãi mãi.

Chúng tôi đi dạo cùng nhau ra biển. Vậy mà có lúc tôi từng nghĩ cả đời này sẽ không bao giờ dẫm chân trên cát một lần nữa. Chúng tôi chia tay nhau bên biển, và gặp lại nhau cũng bên biển. Để nghe biển khóc than. Để nghe sóng tung mình đập vào đá vỡ tan thành muôn ngàn bọt trắng. Để nghe sóng lướt mình trên bãi, thấm vào tận lòng từng hạt cát nhỏ nhoi.

"Chúc mừng anh có con gái rượu nhé!"

"Sao em biết?", tôi ngạc nhiên.

"Thỉnh thoảng em có gọi điện cho chị Quyên", em trả lời nhỏ nhẹ, "Chỉ là để biết tình hình anh dạo này ra sao..."

"Em thật ích kỉ!", tôi cảm thấy nỗi cay đắng nghẹn trong cổ họng, "Em biết về tôi, trong khi tôi chẳng biết gì về em!"

"Để làm gì, anh?", em nhìn tôi, và tôi thấy trong ánh mắt ấy, không còn chút gì yếu đuối của người con trai tôi yêu ngày xưa nữa rồi, "Em không muốn anh nhớ gì về em cả!"

"Vậy còn em? Em có nhớ anh không?", tôi nắm lấy bàn tay em lạnh ngắt. Nhưng em nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra, và bỏ đi về phía biển. Tôi nghe trong gió, trong tiếng sóng, lời em thì thầm.

"Đã quên đâu mà nhớ..."

Và một lần nữa, chúng tôi lại chia tay nhau. Cũng giống như lần chia tay trước, chẳng có giọt nước mắt nào rơi khỏi bờ mi. Tình yêu này, kiếp này, có lẽ nên kết thúc.

Tôi quay đầu lại, không nhìn theo bóng dáng ngày càng xa của em nữa. Tôi bước qua những tảng đá đen phủ rêu, bước qua đám rong xanh trôi dạt vào bờ, bước qua những vỏ sò lấp lánh nằm ngủ yên trên cát. Bỏ em và biển lại phía sau. Vĩnh viễn.

...

- Anh này, em đọc được một câu chuyện, nói rằng nếu một cặp tình nhân muốn chia tay, họ nên chia tay nhau trên biển.

- Em lúc nào cũng thích đọc mấy cái tiểu thuyết lãng mạn đắm đuối ấy nhỉ? Chia tay mà cũng chọn chỗ à?

- Không phải thế đâu anh! Chia tay trên biển, có sóng biển khóc giùm, người ta sẽ đủ can đảm nuốt nước mắt và rời xa nhau...

taoxanh.net

Phía sau mắt kính

Xù mì

- Bên trái, sang bên trái...

- Tiến tới... rồi, vồ đi anh – Cái giọng trong vắt cười hinh hích - Vồ đi!!!

Nó làm theo để vừa lòng những tiếng reo hò vui nhộn xung quanh. Mắt bị bịt kín bởi sợi dây màu đen, tai đong đầy nhiều tiếng cười pha lẫn tiếng vỗ tay làm nhịp, nó bước tới trước; sau vài bước ngắn, ngón tay nó chạm phải vật thể đầu tiên. Khá ấm. Nó giữ chặt để không bị sổng mất.

Qua lớp vải phông mềm, nó cảm nhận hơi ấm của con người, và có gì đó dộng nhẹ lên đầu ngón tay nơi ngực trái người đối diện. Nó nghĩ, trái tim người này nhạy cảm và ấm áp lắm đây.

- Anh đoán đi! Ai nào? Ai nào? – Vài tiếng hối thúc, vài tiếng chân chạy quanh.

Nó đang chơi trò bịt mắt bắt dê với các em trong Làng trẻ em hữu nghị SOS, nó là người bắt dê, và các bé nhiễm chất độc màu da cam là những chú dê xinh. Chú dê vừa bị tóm có dáng cao hơn nó, thanh mảnh với khuỷu tay gầy. Nó đưa tay lên mặt, tai bỏ qua mấy tiếng cười khúc khích của tụi nhóc vây quanh. Tay nó có hai vết chai khô ráp, di chuyển nhẹ cọ cọ vào lớp da khiến lòng bàn tay ấm lên thấy rõ. Bằng mười ngón tay, nó nhận ra chú dê này có đôi môi thật đầy đặn, cằm vuông, sống mũi cao, và... cận.

Cận???

Bàn tay khựng lại, não nó hoạt động hết công suất: mọi người ở đây có ai cận đâu? Sao lại lọt vô chú dê đeo kính thế này???

Phản ứng nhanh hơn lý trí, nó giật chiếc khăn buộc ngang mắt xuống để rồi sượng người vì đang ốp hai tay vào khuôn mặt của một người con trai trạc 27, 28; cơ thể thì đứng sát rạt.

- Hí hí. Anh bị hớ nha! Bắt ngay anh Thức, không phải tụi em nha...lêu lêu...

- Bắt nhầm... lêu lêu... bắt nhầm... hahaha... haa... ha...

Mặt nó đỏ lên trong vô thức, lan cả sang tai nóng ran. Nó không quen người này nhưng biết anh ta cùng đoàn với chị Bân – lính mới.

- Mặt tôi cũng sẽ đỏ lên theo cậu, nếu cứ tiếp tục đứng thế này – Thứ giọng trầm tiến vào tai nó, hút lấy mọi cảm xúc, đầu ngón tay tê tê vì ngượng. Nó giật phắt lại cứ như mặt anh ta là lửa.

Những bé trong làng SOS vốn ngây thơ, hoàn toàn không bận tâm đến phản ứng của nó, chúng đơn giản chỉ muốn có người tiếp tục chơi đùa nên lại ào vào chàng trai tên Thức, kéo theo mấy chị chung đoàn đến thăm làng hôm nay để bắt chuyển sang trò đuổi bắt. Còn nó, thì bị bỏ quên nhanh đến nỗi người trong cuộc cũng không kịp nhận ra.

Đứng trên bậc tam cấp của khu nhà chính, tay vân vê mấy cái lá xanh tội nghiệp, nó quan sát những người chung đoàn đang chơi đùa theo yêu cầu của lũ trẻ. Gọi là lũ trẻ, chứ ngoài khoảng chục bé sáu bẩy tuổi, còn lại cũng mười lăm mười sáu, có vài bạn hơn tuổi, vậy là ai cũng xưng "em" hết, khiến hồi mới đầu tham gia tình nguyện, nó cứ ngượng ngượng với cách xưng hô này. Lâu thành quen.

Nó hiện học lớp mười một trường THPT Lê Quý Đôn, cuối tuần hoặc thứ bảy hoặc chủ nhật là theo đoàn đến làng SOS chơi. Nó tham gia nhiệt tình đến mức các Mẹ đều nhẵn mặt nó, mỗi lần có

taoxanh.net

dịp lễ như là tết Thiếu nhi ngày mùng một tháng sáu, rằm Trung Thu, Mẹ lại gọi điện "Tụi nó kêu nhớ con, con cố thu xếp cùng mấy đứa đến chơi nhé". Chỉ có thể đến vào cuối tuần hoặc dịp lễ, vì từ thứ hai đến thứ sáu các em đều phải đi học nghề như: thêu, may, mộc…

Dòng điện chạy dọc sống lưng kéo tuột nó khỏi luồng suy nghĩ. Mắt nó đang chạm phải đôi kính cận ở bên kia sân. Trong ánh nắng vàng chói chang của ông Mặt Trời già nua, nó không đọc được bất kỳ điều gì ẩn sau cặp kính.

Một thằng bé với cánh tay dài gần chạm đất chạy vụt qua, kéo theo mấy tia nắng vàng đang đọng lại nơi mắt kính, ngang qua nó với giọng lí lắc:

- Chị Bân, xuống chơi đuổi bắt nào!

Nó quay ra sau. Người con gái đẹp nhất đoàn tình nguyện đang cười tươi với sự nũng nịu của thằng bé.

- Anh cũng xuống chơi luôn đi!

- Uhm, em xuống chơi trước đi, anh nghỉ mệt xíu – Nó lắc đầu nhè nhẹ, còn bộ não thì gật gù cho câu trả lời của ánh nhìn đong đầy nắng vàng phát ra từ cặp kính bên kia sân.

Cô gái đẹp nhất đoàn đứng trên bậc tam cấp, chàng trai trong đoàn đứng nhìn. Đơn giản vậy mà nó không nghĩ ra. Đưa tay tự cốc đầu một cái để phạt cái tính quá nhạy cảm - sự nhạy cảm của việc biết bản thân chỉ có cảm tình với người đồng giới.

...

- Con ra cổng xem chị con sắp về chưa? - Mẹ nó sốt ruột nhìn ra cửa.

Nó lật tờ báo trang kế tiếp, giọng thờ ơ:

- Mười phút nữa mới đến giờ mà mẹ.

Mẹ nó quay sang nhíu mày phật ý, nó vẫn không ngẩng lên. Hôm nay chị gái nó sẽ dẫn người yêu về ra mắt gia đình. Việc này là bình thường đối với các gia đình khác, nhưng với chị nó, nhất là mẹ thì không thể là bình thường đơn giản được.

Bố mất từ lúc nó lên năm, mẹ ở vậy nuôi hai chị em, nên việc lo lắng hôn nhân của chị Mến lúc nào cũng canh cánh trong lòng mẹ. Chị Mến đã ba mươi tuổi mà chưa lần nào hẹn hò với bất kỳ ai, tính lại tưng tửng hay nói đùa là ở vậy đến già, khiến không ít lần mẹ buồn lòng khóc. Vậy mà độp một cái không thèm báo trước, tối qua chị Mến cười rạng chữ hạnh phúc thông báo là hôm nay sẽ dắt chàng rể tương lai về nhà ra mắt mẫu hậu.

Nó vốn là đứa lười nói chuyện, không thích bộc lộ quá nhiều cảm xúc nên dự tính là đến nhà sách chơi, cuối cùng vì cái lườm ra lệnh của mẹ, nó đành ngồi chết dí trên ghế coi báo, chờ duyệt anh rể tương lai.

Tiếng động cơ xe máy chạy vào sân, tiếng giầy và cái giọng sang sảng cách ba căn nhà cũng nghe thấy của chị Mến cất lên:

- Mẹ ơi, hôm nay nhà mình ăn lẩu nhé! Con mua đủ hết rồi.

Ấn tượng đầu tiên nhảy thẳng vào tim nó ngồi chễm chệ: anh rể tương lai đeo kính.

Ấn tượng thứ hai tách não nó ra, cố len vào cái khe bé xíu: anh rể dáng thanh mảnh quen quen.

Ấn tượng thứ ba cũng là ấn tượng cuối cùng mà nó từ chối đón nhận: mẹ hài lòng với chàng rể này.

taoxanh.net

Buổi ra mắt tốt đẹp. Mẹ thì cười cho hạnh phúc của cô con gái tính bộc trực không phải ai cũng hợp, chị Mến thì khoe má lúm đồng tiền suốt, khoe luôn cả cái tài làm lẩu mà ai cũng biết làm, nó thì cười tít mắt vì mùa hè mà… ăn lẩu, dù rằng nó thấy cái gì bỏ vào miệng lúc này cũng nhạt như nước ốc.

Trong cả buổi ra mắt thành công, có mỗi một hạt sạn bé xíu nổi cộm trong lòng nó - gờn gợn và khó dứt ra quăng đi. Đó là khi bốn người ngồi uống chè đắng nghét cổ họng, ánh sáng đèn neon đọng trên đôi mắt kính chiếu thẳng đến nó, ôm gọn mọi biểu hiện ở khuôn mặt nó. Sống lưng nó trong hai giây đầu là lạnh, một giây sau thì cái lạnh xông lên não, hai giây còn lại của năm giây là người nó nổi hết gai ốc.

Như được lập trình sẵn, giây thứ sáu nó quay phắt ra sau xem có chị Bân đứng đó không. Không có cô gái đẹp nhất đoàn tình nguyện nhưng có cô nàng mặc áo dài truyền thống cầm chiếc nón đứng nghiêng nghiêng rất duyên dáng.

Hình chị Mến năm cấp ba đoạt giải nhì nữ sinh thanh lịch cấp thành phố đang nhoẻn cười khoe má lúm với nó. Mà cũng có thể là chị đang cười với anh rể tương lai. Nó tự thưởng cho sự tưởng tượng dí dỏm bằng một nụ cười giật giật ở khoé mép.

Mắt kính thì vẫn yên vị trên sống mũi, ánh sáng đèn neon thì vẫn thản nhiên luồn lách vào bên kia lớp kính khiến nó không đọc được bất kỳ cái gì muốn đọc, trừ một điều: anh rể tương lai tên Thức.

…

- Anh cút đi! Cút đi! Đồ giả dối…

Xoảng!!!

Theo sau tiếng động của món đồ bị nát bấy, là tiếng nhạc yếu ớt của bản Bum Bum vang lên sát bên kia cánh cửa. Nó đứng dựa vào

tường, mắt đăm đăm nhìn cánh cửa phòng chị Mến đóng kín, miệng lẩm nhẩm chán chường: *"Ôi, bà này ác! Có bồ bỏ thằng em. Món quà mình tặng bả hôm sinh nhật giờ thua cả ông chồng tương lai. Giận ổng, ném ngọt sớt".*

Bên kia cánh cửa bắt đầu điệp khúc *"hức hức… hức hức…"* mà dù bịt tai nó cũng biết phát ra từ chị nó.

Hôm nay chị nó phát khùng vì phát hiện vài tin nhắn ẩn ý trong máy của ông chồng tương lai. Chị nó tra hỏi không được, liền khóc nấc lên chạy về phòng, ông chồng tương lai lao theo nài nỉ thanh minh. Nó chứng kiến từ đầu nên nắm khá rõ vụ án: số là chị nó gọi vào số điện thoại mà cứ cuối tuần nhắn qua lại mấy lời hỏi thăm bâng quơ của một *"ả"* nào đó, kết quả *"số máy quý khách vừa gọi hiện nằm ngoài vòng phủ sóng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau"* càng khiến chị nó nghi ngờ; ông chồng tương lai thì một mực trách chị Mến không tôn trọng sự riêng tư, còn về tình cảm thì ổng sẽ không bao giờ làm đau chị.

Nó ngán ngẩm nhìn vào cánh cửa gỗ màu nâu gụ, bao tử nặng đến nỗi nó muốn bỏ quách về phòng. Lòng nghĩ, chân đứng yên, tai nó vẫn bị lọt vô những tiếng hức hức đứt quãng theo chiều giảm dần.

Phòng nó đối diện phòng chị Mến, cái hành lang bé xíu bên trái dẫn đến cầu thang xuống tầng một, phía còn lại dẫn ra ban công có chậu hoa sứ khô queo do nó lười tưới nước, mà chị Mến thì ghét hoa sứ nên cũng lười phụ luôn. Nhìn lại lần nữa cánh cửa gỗ, nó dứt khoát bước ra ban công. Hôm nay mẹ qua bên ngoại, mai mới về, nên mọi việc trong nhà không nhất thiết phải rập khuôn như hàng ngày, hay phải cất giấu tạm vài thứ không nên hiện.

Nhà nó nằm trong khu lao động nghèo, mà đây là tầng hai nên việc muốn thấy ánh đèn điện sáng lấp lánh tựa kim cương từ các dãy nhà cao chọc trời như trong phim truyền hình Hàn Quốc là điều không tưởng. Đứng ở đây, nó chỉ có thể nhìn thấy cái ao rợp rau

taoxanh.net

muống và một cái quán cóc bán nước chè dựng sát ao. Quán treo bóng đèn tròn sáng yếu ớt thu hút cả đống thiêu thân lao vào rồi lại rơi lả tả xuống đất.

Mấy chú thiêu thân thật ngu muội! Tìm đến thứ ánh sáng phù phiếm để rồi chết ngắc ngay khi chạm vào. Và, liệu bản thân nó có là bản sao thiếu hoàn hảo của chúng không?

Câu trả lời là: nó không biết!

Câu trả lời vô trách nhiệm y như vài giây nhen nhúm tội lỗi khi nó nhìn thấy giọt nước mắt của chị Mến. Chị nó tính cứng rắn, mạnh mẽ, hơi tửng và chưa bao giờ nó thấy chị khóc trong suốt 17 năm làm em trai chị. Vậy mà hôm nay, chị nó khóc, vì một số điện thoại, khóc trước mặt thằng em tính vốn thờ ơ không thích động chạm đến cuộc sống của ai, khóc đầy nghẹn ngào chứ không phải vì phút hờn dỗi nhất thời.

Gió từ ao vẳng lại đến bên ban công, cái mùi hăng khá nồng vị rễ non bị thối quyện lấy cánh mũi rồi vò tung mái tóc vốn luôn rối của nó, ve vuốt bàn tay mát lạnh lên gò má đầy tàn nhang, véo một cái thật mạnh trúng phóc mắt nó khiến mí phải giật giật.

Nó quay lại. Mắt kính đang nhìn nó. Hành lang không mở đèn, nó không đọc được thêm điều gì bên kia lớp kính, như trước nay vẫn vậy.

Cái nhíu mày rất khẽ của nó, phải quan sát kỹ mới nhận ra, làm tiếng nói từ đôi mắt kính nhả thật nhẹ:

- Mến đang thay đồ và trang điểm. Đi ăn cùng nhé?

- … - Câu trả lời của nó bị gió cuốn mất tiêu. Những lời định nói, muốn nói, hoặc không có ý nói, đều nghẹn ứ cổ.

Sau vài phút cố tìm hiểu bên kia mắt kính không thành, nó quay ra con ao nhỏ, dìm xuống mọi thứ theo nó là vô cùng chết tiệt trong lòng.

Bóng đèn nơi quán cóc vẫn là miếng mật với lũ thiêu thân.

Bất giác, nó thở đánh sượt.

- Sao không dùng sim kia?

Câu hỏi không đầu không đuôi, chả ăn khớp chủ đề hay hoàn cảnh, vậy mà cũng đủ khiến nó buông giọng mỉa mai rõ rệt:

- Nên cảm ơn vì không ép hai sim một máy!

- … - Đối phương lặng đi khiến nó nghĩ chắc nàng gió đã nuốt mất tiếng của họ rồi.

Lũ thiêu thân vẫn rơi đều, rơi đều.

- Tuần trước sao không hồi âm tin nhắn? – Câu hỏi khiến nó dứt mắt khỏi thiêu thân và bóng đèn.

Mặt nó kín bưng, cảm xúc bị khoá lại nhanh đến nỗi chủ nhân cũng phải ngạc nhiên. Hình ảnh phản chiếu trong mắt nó không phải là cặp kính, mà là cánh cửa gỗ sao vẫn chưa mở ra?

Lúc này nó cam đoan chắc chắn nàng gió mê mệt giọng của nó lắm, nên mới chiếm đoạt giọng nó lâu như vậy. Mà chị gió cũng thật vui tính, biết đùa cũng như biết mỉa mai, vì khi chị sượt qua tai nó, chị đang mang theo những tiếng động khe khẽ của hàng loạt vụ va chạm giữa thiêu thân và bóng đèn.

Thiêu thân vẫn rơi. Nhiều.

- … chỉ sống được cùng lắm là nửa tháng - Giọng nhẹ đến mức nó tưởng chừng có thể tan ra rồi biến mất vào màn đêm.

taoxanh.net

Đã mười hai giờ đêm, đường vắng bóng người, chỉ còn những cột đèn đơn độc đứng sững bên lề đường, soi rọi hai bóng hình chở nhau trên con Wave chạy chậm rãi. Trời chuyển thu, gió tươi mát mọi ngả đường, dập dìu vài chiếc lá vàng rơi xuống đuổi theo phía sau xe.

Nó dời mắt khỏi tấm lưng đã nhìn suốt ba giờ đồng hồ, ngước lên ngắm mái tóc bay tứ tung bởi gió, bởi tốc độ xe. Tóc người đó xoăn tự nhiên, màu đen đôi khi chìm giữa bóng tối tại các đường vắng. Xe chạy đều bánh, người đó im lặng điều khiển tay lái, vài lần quay sang phải sang trái để rẽ theo các con ngõ. Những lúc đấy, nó nhìn thấy một phần bé xíu của chiếc kính, cũng vẫn cứ là màu trắng trong suốt không đọng lại bất kỳ điều gì ngoài vài tia sáng loé lên đột ngột từ đèn pha các xe hiếm hoi chạy ngược chiều rọi vào thoáng qua.

- Sao không ở nhà, bên cạnh bác? Thời gian đâu còn nhiều... - Câu nói bâng quơ không chủ ngữ, thiếu xưng hô cất lên khàn khàn. Có vẻ chủ nhân của giọng nói đã không mở miệng quá lâu rồi. Cũng có thể là không thể mở miệng nhưng bắt buộc phải nói.

- Bố có một nguyện vọng... trong những ngày cuối đời...

- ...

- Bố muốn thấy đứa con trai duy nhất thành gia lập thất, mới yên lòng nhắm mắt...

- ...

Những hàng cây lướt qua, những cửa hàng đã đóng cửa trôi tuột ra sau, nó nghĩ có hạt bụi nương theo gió chui tọt vào mắt nó nghịch phá rồi.

Đưa tay lên dụi, giấu nhẹm thứ ướt nóng trong veo đi thật nhanh, nó lại tiếp tục nhìn người đang chở nó chạy vòng vòng khắp thành phố. Các con phố thân quen lần lượt bị bỏ lại phía sau, những cảnh vật yên tĩnh chỉ đêm mới có cũng bị đẩy lùi theo từng vòng quay của bánh xe, nó vẫn kiên trì cố bắt điều gì đó bên trong mắt kính, dù rằng với vị trí người ngồi đằng sau thì việc mắt đối mắt là điều không thể có.

- Đã ép hai sim cùng một máy – Nó nói nhỏ.

Người đó im lặng.

Xe đều bánh.

Nhẹ nhàng, nó gục đầu chạm vào bờ lưng rộng vững chắc. Vai hơi rũ xuống, có thể là vai nó xuôi, có thể do dáng ngồi như vậy nên có cảm giác rằng vai nó rũ xuống, nó cũng không chắc lắm. Gió bị cản lại, không còn đùa giỡn tóc nó nữa, không còn những cái mơn trớn mát lạnh làn da, nhưng lại có cơn mưa tạt đến bất ngờ.

Hạt mưa rơi xuống yên xe - xuống khoảng cách gần mười phân giữa hai người. Mưa không rơi trên cơ thể nó, mà mưa rơi lặng lẽ như muốn ướt tấm lưng người.

- Bố bảo chỉ công nhận Mến là dâu duy nhất...

...

Khung cảnh đậm một màu xô trắng, nghi ngút hương nhan và nỉ non tiếng khóc thương tiếc; nó quay đi tránh nhìn vào mắt người phụ nữ mới mất người chồng cùng chung chăn gối mấy chục năm. Ánh nhìn đảo nhanh khắp phòng, chỉ là những khuôn mặt xa lạ, không có đôi kính trắng kể từ khi chuyển cữu xong.

Ánh nhìn khựng lại khi chạm hình ảnh: chị Mến đang đỡ người goá phụ gần như lả đi vì đau buồn ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Vài

taoxanh.net

người khác đến hỏi han và bàn về ngày mai đưa ma lúc nào.

Thở dài, nó quay đi thật nhanh, hạn chế việc chứng kiến nước mắt của người không quá liên quan. Phải mất năm phút tìm kiếm, nó thở đánh sượt lần thứ hai, rồi lặng lẽ tiến về phía bếp, đến cầu thang nhỏ hẹp dẫn lên tầng.

Nó biết bản thân đang làm gì và vì điều gì.

Cánh cửa duy nhất trên tầng hai mở ra, dẫn đến một căn phòng với vật dụng đơn giản: giường đơn bên trên xếp gối và chăn gọn gàng, chiếc bàn dài có vẻ là tự đóng đặt máy tính và vài xấp giấy đang viết dở dang, sát tường là tiếc tủ ni cũ kỹ, đối diện chỗ nó đứng là cửa sổ mở ra khu vườn bỏ hoang phía sau nhà. Ngoài những món đồ cần có cho một phòng, nó còn thấy cái dáng với bờ vai thu lại mệt mỏi ngồi trên giường.

Không gian im ắng. Tiếng kim đồng hồ gõ từng nhịp dõi theo hai người.

Đột ngột dưới nhà vọng lên tiếng khóc của ai đó, nó giật mình rồi đóng cửa lại, chấm dứt mọi thứ âm thanh đang cố lọt vào phòng. Bước đến ngồi đối diện chàng trai vừa mất đi người thân.

Hành động của nó dừng tại đây.

Phòng vẫn nặng nề như lúc chưa có thêm một người.

Thời gian nhích dần, màn đêm được thay thế bằng màu xám nhờ nhờ. Người chết thì không thể sống lại. Bình minh lại sắp lên. Người sống ngả mình tới trước, gục đầu lên vai người đối diện.

Hơn hai tiếng ngồi im bất động, cơ thể đang mỏi nhừ của nó chợt bừng tỉnh khi gánh thêm sức nặng của một người khác. Mùi thơm dầu gội xộc vào mũi nó, cái mùi đàn ông quyến rũ bủa vây các giác quan của nó thật nhanh chóng, khiến lý trí bị mê hoặc mất vài giây.

Nó biết nhà đang có việc buồn, mà người đàn ông duy nhất còn lại trong nhà lại đang mất phương hướng, nhưng nó không giỏi an ủi, không giỏi vỗ về hay mấy thứ đại loại vậy. Nó chỉ biết im lặng cho mượn vai và cái áo đang ấm lên nóng hổi bởi nước.

Bình minh lên, màu xám qua khung cửa sổ bỏ ngỏ sáng dần lên, mang theo giọng nói nghèn nghẹn hơi khàn:

- Trước lúc mất, tâm nguyện của bố là có cháu gọi "nội" vào những ngày giỗ tới.

Sau câu nói, tim nó tưởng chừng bị bóp nghẹt, không khí không thể lọt vào cánh mũi, nó chết lặng hoàn toàn. Trong tích tắc đó, nó nhận ra cặp kính trắng đang yên vị trên bàn, và vị chủ nhân thì giấu nhẹm đôi mắt trên vai nó.

Chưa bao giờ nó đọc được đằng sau mắt kính là điều gì. Ngay cả khi, cặp kính rời xa chủ nhân, nó cũng không có cơ hội. Chưa bao giờ.

...

Hôm nay nhà nó nhiều hoa và đủ sắc đỏ của chữ hỷ. Người chị gái có ngoại hình dễ nhìn, tính ngoan hiền được bà con lối xóm quý mến giờ lên xe hoa về nhà chồng. Nó là em thì nên mừng. Vậy mà không rõ tại sao, mấy bận ngang qua tấm gương lớn trên tường, nó thấy mắt toàn một màu xám ảm đạm; đó cũng là lý do nó đang cố dộng vào não lời giải thích cho tình trạng trái khuáy này: từ sáng làm chân sai vặt, lo đủ thứ phụ mẹ và các bác nên nó mệt, nó đuối, mắt nó mới mệt mỏi nhìn như buồn buồn vậy đó.

Sau bẩy tiếng cố nhồi nhét lời biện minh ngớ ngẩn trên, thì nhà trai cũng đã đến đón dâu. Hai giờ chiều, mấy cây pháo nổ đánh đùng, kim tuyến toé lên cao, rồi rơi tự do lên mái tóc uốn kỳ công của chị Mến, lên mái tóc xoăn tự nhiên của anh rể, lên mái tóc điểm nhiều sợi bạc của mẹ, và lên những nụ cười chúc phúc của

taoxanh.net

người thân bạn bè. Lúc này nó đang tự hỏi: nụ cười của nó cũng là chúc phúc đúng không? Thôi thì, đúng hay không, ngày vui của chị, gật đầu đại một cái cho nó đi đúng quỹ đạo mà những người trong cuộc đã lựa chọn.

Đại diện nhà trai lên phát biểu, cái ông này có giọng lơ lớ nghe buồn cười lắm, thế mà nó cũng có cười theo mọi người được đâu, chán ghê cơ. Rồi đại diện nhà gái tiếp lời, nó thấy mẹ khóc rồi. Chị Mến cũng khóc theo. Lý trí căng ra, ép nó cố lọt vào đầu mấy lời kia, nó đang tò mò xem ông ta nói cái gì mà có thể làm bà chị mạnh mẽ của nó khóc, ướt hết hai bên má.

Kết quả nó chịu thua, đầu nó nhức bưng bưng, nhồi nhét thêm cái gì lỡ lăn đùng ra vì quá sức, sẽ lại làm phiền đến hôn lễ của chị Mến. Nó bỏ cuộc, và kiếm thứ khác để giết thời gian trong khi tai ù ù như hàng trăm con ve đang chui vào diễu hành một hai trong đó.

Thứ đầu tiên và cuối cùng nó chọn để giết thời gian lại chính là anh rể nó.

Hôm nay chú rể đẹp trai lắm. Này nhé, vest đen tôn thêm cái dáng cao thanh mảnh, mái tóc xoăn tự nhiên được chải hắt sang một bên nhìn vô cùng quyến rũ, và chiếc cằm vuông vức cương nghị nhìn thật nam tính. Điều duy nhất mất điểm là chú rể cận, đeo cái kính trắng làm che đi một phần mười của nét rạng rỡ hạnh phúc trong ngày vui.

Phần mái trước lấm tấm mấy sợi kim tuyến vàng, tự nhiên nó thấy ghen tỵ và nảy sinh cái ước muốn ngu ngốc rằng: phải chi nó được là mấy sợi kim tuyến nhỉ, khi đó ở vị trí thật gần, nó sẽ nhìn được phía sau mắt kính thì sao. Ngày vui, mọi người đều cười toe, nó cũng vừa cười, nhưng lại là nụ cười tự thưởng cho tính dí dỏm hài hước của thứ ước mơ ngốc nghếch kia.

Nụ cười của nó ngưng ngang, mắt kính đang nhìn thẳng vào nó.

Như có luồng điện chạy giần giật trong người, nó biết, chị gái nó đã có chồng, chị Mến đã tìm được đấng lang quân mà những bậc phụ huynh hài lòng, và, chị Mến vừa đeo xong chiếc nhẫn cưới nhỏ xinh trên ngón tay áp út.

Dòng điện thôi ngừng luồn lách trong cơ thể nó. Mắt kính vẫn nắm giữ ánh nhìn của mắt nó.

Lần đầu tiên, cũng có thể là lần cuối cùng, nó đã đọc được điều mà nó luôn tìm kiếm phía sau mắt kính.

Đó là chiếc soa - rê trắng.

... là chiếc soa - rê trắng.

... soa - rê trắng...

...

taoxanh.net

Nhật ký Anh và Nó



Shinn

***Ngày... tháng... năm...** - Ngày đầu tiên*

Những dòng đầu tiên trong cuốn nhật ký này, nhật ký của riêng hai đứa mình thôi.

Hôm nay là ngày đầu tiên anh và nhóc chính thức sống chung dưới một mái nhà, đồng thời cũng là ngày đầu tiên trong 3 tháng thử thách mà mẹ anh đặt ra cho hai đứa mình. Thật sự đến giờ anh vẫn chưa thể tin ba mẹ lại đồng ý cho anh đem nhóc về đây với anh đó. Cũng không hiểu lắm sao mẹ lại đặt ra thời gian thử thách những 3 tháng. Mẹ muốn xem nhóc có thể đáp ứng được cái hình tượng "cô con dâu lý tưởng" của mẹ không đây mà. Hic hic, tụi mình phải ở phòng riêng, mỗi đem biết là nhóc ở ngay trên lầu chứ đâu xa mà không làm gì được, anh biết làm sao đây...!!!

Mà... giờ sống chung rồi, nhóc chưa chịu xưng hô anh - em nghĩa là sao hả???

Anh rảnh quá ha, biết tui dốt văn mà còn bắt tui viết nhật ký.

Ừ đó, tui không thích xưng hô anh - em, sến chết đi được. Anh ý kiến gì chứ? Dám kêu tui là nhóc, tui chưa xử anh, còn không biết cám ơn tui đi.

Ừm, sống chung, thiệt tình tui cũng chưa từng tưởng tượng đến cái ngày này, vì tui không nghĩ ba mẹ anh sẽ chấp nhận. Ba mẹ tui thì biết chuyện tui với anh từ lâu, lại rất ủng hộ tui miễn là tui hạnh phúc, nhưng mà tui biết để tui qua đây vầy ba mẹ cũng buồn lắm. Anh liệu mà đối xử với tui cho tốt, nếu không là tui bỏ về nhà liền á.

Mà anh muốn làm gì tui chứ? Tui chưa tốt nghiệp đại học, anh thất lễ với tui, tui hận anh cả đời cho coi!

Thôi tui đi ngủ. Cả ngày hôm nay sắp xếp đồ đạc mệt quá chừng.

À quên, ba tháng thôi mà, nhanh lắm. Tui sẽ làm tốt, anh đừng lo ^-^.

Ngày... tháng... năm...

Năm giờ sáng, anh giật mình tỉnh giấc vì nghe tiếng lục đục trong nhà bếp. Tưởng là mẹ dậy sớm nấu bữa ăn sáng cho cả nhà như thường lệ, anh vùi đầu vào gối ngủ tiếp. Ai mà biết đó là nhóc chứ. Đến chừng bà chị yêu quái khen nhóc nấu bánh canh ngon, anh mới vỡ lẽ. Xin lỗi nhóc vì anh đã vô tâm, lẽ ra sáng nay anh phải dậy phụ nhóc một tay mới đúng là "chồng tốt", há?

Dậy sớm vậy nhóc buồn ngủ lắm đúng không?

Giờ chắc nhóc đang ăn trưa ở trường. Anh thì tranh thủ giờ nghỉ trưa viết vài dòng cho nhóc tối về có cái mà đọc, hehe. Thôi anh chuẩn bị đi làm việc tiếp đây. Yêu nhóc nhiều.

Nhiều chuyện, làm việc thì lo làm việc đi. Ai mượn anh viết hả?

Dậy sớm thì hơi mệt, nhưng tui quen rồi. Anh hãy cảm ơn trời phật là tui biết nấu ăn đi. Chị Nhi thương tui nên khen, chứ tui thấy mẹ hình như chưa hài lòng lắm >"<...

Còn ba, từ bữa tui qua đây tới giờ không nói với tui câu nào hết. Chắc ba ghét tui lắm ha. Tui cướp mất đứa con trai duy nhất của ba mà.

Tụi mình rồi sẽ ra sao đây?

taoxanh.net

Nhóc ngốc! Làm anh sắp đi ngủ mà cũng phải ráng viết cho vài dòng nè.

Cái gì mà cướp mất đứa con trai duy nhất? Anh đem về thêm một đứa con trai cho ba thì có.

Chưa nói chuyện với nhóc có lẽ vì ba vẫn còn nhiều lấn cấn trong lòng. Anh thấy vậy cũng buồn lắm, nhưng nhóc hãy cố gắng lên, rồi sẽ ổn thôi mà. Sẽ ổn thôi, anh hứa đó!

Ngày... tháng... năm...

Buồn quá! Sáng nay tui ủi đồ không cẩn thận nên làm cháy cái áo trắng của mẹ. Mẹ giận lắm. Hic hic T_____T.

Tối qua đi làm thêm về mệt quá nên tui không kịp rửa chén, giặt đồ, đi ngủ luôn. Sáng ra thấy mọi thứ tinh tươm tui giật cả mình. Anh làm giùm tui đúng không? Coi chừng mẹ biết là tui bị la đó.

Ưm, sống chung, ngày nào cũng được thấy anh, ngày nào cũng ăn sáng chung, thỉnh thoảng xem ti vi chung... tui vui lắm. Là một gia đình đúng không?

Nhóc, đừng lo lắng. Mẹ la vậy thôi chứ không giận lâu đâu.

Ờ, anh cũng hạnh phúc lắm đó, cứ về tới nhà là có nhóc bên cạnh anh. Ăn chung, xem ti vi chung, hehe sao nhóc không chịu tắm chung với anh luôn cho rồi?

Anh biết nhóc phải học rồi còn làm thêm rất mệt, nhóc để anh phụ nhóc làm việc nhà nha? Nhóc muốn lấy lòng ba mẹ, anh hiểu mà, nhưng nhóc đâu phải super man mà đòi cáng đáng hết được. Để anh giúp nhóc ha, ngoan đi, anh sẽ tặng nhóc một nụ hôn làm quà khuyến mãi hen?

Ngày... tháng... năm... - 1 tuần rồi!

Buổi sáng chủ nhật có nụ hôn của nhóc càng trở nên ngọt ngào.

Hôm nay nhóc đổ bánh xèo. Anh thấy mẹ vừa lặt rau vừa khẽ cười. Chắc trong lòng mẹ đang khen nhóc. Nhóc của anh giỏi thiệt!

Ba chịu nói chuyện với nhóc rồi, nhóc thấy không? Ba khen bánh xèo giòn và béo. Anh thiệt hãnh diện vì nhóc là người yêu của anh đó.

Anh... đồ xấu xa! Còn dám nhắc lại vụ hôn hít đó hả? Biết là chị Nhi đứng ngay đó mà anh còn... Áaaaa, cũng tại tui, hông có khi nào anh hôn mà tui chống lại được hết á.

Khỏi khen, bánh xèo là sở trường của tui. Tui làm vì tui biết ba mẹ thích. Hôm qua tui về thăm nhà, ba mẹ tui đã chỉ cho tui mấy chiêu "lấy lòng người lớn". Công hiệu thiệt.

Hôm nay tui vui lắm. Tui sẽ cố gắng hơn nữa. Dù là 3 tháng, 3 năm hay 30 năm tui cũng đều muốn cùng anh và mọi người sống vui vẻ như ngày hôm nay.

Chủ nhật tuần sau tui nấu bún riêu, món mà chị Nhi với anh thích.

Ngày... tháng... năm...

Anh đi công tác, tự dưng căn nhà rộng ra.

Chiều nay anh gọi về, nghe giọng anh làm tui muốn khóc. Mới không gặp có một ngày thôi mà tui đã thấy nhớ, lỡ không vượt qua được 3 tháng thử thách, tui biết làm sao???

Con người là một sinh vật tham lam. Hồi trước thì mong ước ở chung, dù một ngày cũng được. Giờ thì muốn ở chung suốt đời luôn. Thích sáng sớm nghe anh

taoxanh.net

chào "Nhóc cưng!" bằng cái giọng ngái ngủ. Thích hộp sữa trái cây anh để sẵn trong tủ lạnh mỗi tối tui đi làm thêm về. Thích cái cách bàn tay to lớn của anh bẹo má tui...

Ôi tui không biết đâu, anh xong việc rồi về đây nhanh lên!

Ngày... tháng.... năm...

Hạnh phúc. Anh là người hạnh phúc nhất thế giới. Nhìn nhóc đang thấp thỏm chờ trước cửa chạy ào ra với anh, anh xúc động quá chừng. Anh đi công tác có 3 ngày, nhớ nhóc muốn chết, nghe giọng nhóc trong điện thoại mà anh chỉ muốn "đào tẩu" để về bên nhóc ngay thôi.

Sắp hết tháng đầu tiên rồi. Nhóc ơi nhất định phải cố gắng, để anh mãi được hạnh phúc như bây giờ nhóc nhé!

Anh mua bánh kẹo cho tui chi mà nhiều vậy?

Trời ơi hông biết chiều nay ba mẹ nghĩ gì khi tự nhiên tui nhào ra ôm anh như vậy nữa. Hic, thấy anh là tui quên hết xung quanh.

Tui mà là giám đốc công ty của anh, tui sẽ ký quyết định miễn cho anh mấy vụ đi công tác, để anh luôn ở nhà với tui. >"<

Còn hơn 2 tháng nữa. Tui sẽ cố gắng mà. Nhưng lỡ có thất bại thì tui sẽ bắt cóc anh đi với tui. Liệu hồn!

Ngày... tháng... năm...

Nhìn nhóc bệnh, nằm bẹp trên giường anh xót quá. Nhóc ngốc, dặn đi dặn lại bao nhiêu lần là mùa này ra ngoài nhớ đem áo mưa vậy mà không nghe lời gì hết. Bây giờ nằm một đồng rồi thấy chưa?

Đêm qua nhóc sốt cao làm anh lo lắng quá trời, có ngủ được đâu, sáng nay mặt anh y như cú mèo. >"< Cũng may mà nhóc hạ sốt rồi.

Mẹ nấu cháo cho nhóc, còn ba thì mua thuốc. Anh đem cháo lên cho nhóc, nhóc bướng không chịu ăn, anh phải năn nỉ mãi. Ôi cái mặt nhóc xị ra kìa, yêu không chịu được. Hôn cho một cái, hì hì.

Nhóc ơi, thương anh thì làm ơn chú ý giữ gìn sức khỏe giùm đi.

Ngày... tháng... năm...

Dạo này anh về còn khuya hơn cả tui. Công việc nhiều lắm à?

Ngồi coi ti vi, chờ mở cửa cho anh, chán quá tui lại lôi cuốn sổ này ra viết. Tui nghĩ rất nhiều về chuyện của tui và anh. Trong mấy tỉ người trên thế giới, sao tui lại gặp rồi yêu anh? Chắc là duyên phận. Giờ lại còn được sống chung với nhau, tui cảm thấy mình thật may mắn. Biết gì không, anh là món quà tuyệt vời nhất mà cuộc sống tặng cho tui đó.

Xin lỗi nhóc, đi học, làm thêm, làm việc nhà đã mệt rồi mà còn phải thức khuya chờ anh. Sao nhóc không ngủ trước?

Mà sao hôm nay người khô khan như nhóc của anh lại viết ra mấy thứ tình cảm thế?

Ừ, anh cũng có cảm giác giống như nhóc. Thiệt mừng vì anh đã tìm được nhóc trong biển người mênh mông này. Anh hạnh phúc vì yêu nhóc và được nhóc yêu.

Một nửa của thời hạn 3 tháng trôi qua rồi, nhóc cố lên. Rồi tụi mình sẽ ổn, đúng không nhóc?

Yêu nhóc lắm.

taoxanh.net

Ngày... tháng... năm...

Nhóc giận anh rồi.

Anh đã làm nhóc buồn, anh tệ quá!

Nhưng sao nhóc không nghe anh giải thích chứ? Mấy dấu son môi đó chỉ là trò đùa của mấy cô bạn yêu quái. Anh có nhóc rồi, anh đâu dám lăng nhăng. >"< Nhóc phải tin anh, đừng buồn anh nữa nghe nhóc!

Nhóc phải biết nhóc là số một và là duy nhất trong tim anh chứ.

Hì hì, dù sao nhóc ghen thế anh cũng thấy vui vui. Điều đó chứng tỏ nhóc yêu anh rất nhiều.

Xí, ai thèm ghen?

Anh cứ thử đi lăng nhăng rồi biết!

Tui chẳng biết mình có đủ sức để giữ anh hoài không? Giữa hai đứa con trai, vốn dĩ đâu có gì ràng buộc.

Hạnh phúc có phải rất xa vời?

Ngốc, ngốc, ngốc!!! Nhóc ngốc!!!

Anh yêu nhóc, nhóc yêu anh, vậy là đủ ràng buộc hai đứa rồi. Hạnh phúc là anh và nhóc đang ở bên nhau nè, đồ ngốc!

Buồn ngủ. Anh đi ngủ.

Ngày... tháng... năm...

Hai tháng. Mọi việc vẫn tốt đẹp, thật nhẹ cả người. Tối qua mẹ có nói bóng gió với anh cái gì đó về việc rút ngắn thời hạn thử thách. Nhóc biết tin này chắc sẽ vui lắm. Nhóc đã cố gắng đến thế mà.

Mình sắp được sống chung với nhau thật lâu... Vui quá đi.

Hôm nay sinh nhật nhóc rồi, nhóc muốn tặng gì đây?

Anh đem chính mình ra làm quà hén! Hehe!!!

...

Anh tranh thủ viết vài dòng trong giờ nghỉ trưa, trước khi ra ngoài định mua thứ gì đó làm quà sinh nhật cho nhóc.

- Alô, con hả? Con đến ngay bệnh viện, nhanh lên!!!

Giọng mẹ anh hốt hoảng, nhóc tắt điện thoại và vội vàng chạy ra nhà xe. Lạy trời anh không có việc gì! Anh nhất định phải bình an!

Bệnh viện.

- Cô ơi, bệnh nhân cấp cứu ở phòng này đâu rồi?

- Xin lỗi, anh ta đã... và được chuyển đi rồi!

Trời đất sụp đổ trước mắt nhóc.

Không thể nào. Không thể như vậy được. Anh... anh sao lại bỏ tui được? Hôm nay sinh nhật tui mà, hôm trước anh còn bảo sẽ tặng tui một món quà đặc biệt. Anh không giữ lời!!! Tui ghét anh! Ghét nhất trên thế giới.

taoxanh.net

Nhóc quỵ xuống sàn, nước mắt lặng lẽ rơi.

Tui đã cố gắng biết bao nhiêu vì muốn được ba mẹ anh chấp nhận, để được ở chung nhà với anh, để được cùng anh là một gia đình. Bây giờ mọi thứ còn ý nghĩa gì nữa chứ. Anh giận tui khô khan không biết thể hiện tình cảm nên bỏ tui đi phải không? Anh xấu xa, anh đáng ghét lắm.

" Anh quay về đây cho tui!!! "

" Không được đâu, sao mà về được??? "

" Tui không biết... tui không biết.... Anh về đây với tui đi...!!!"

" ... "

" Muốn gì tui cũng làm hết, về đây đi. Tui phải sống thế nào nếu không có anh hả??? "

" Muốn gì cũng làm? Thiệt không? "

" Thiệt mà ~~~ hic hic,... !!! Ơ... "

" Hahaha!!! "

" Hả???? "

Quay lại. Anh đứng đó, nhìn nhóc dịu dàng (xen chút gian tà). Thấy nhóc trợn tròn đôi mắt đẫm nước, anh không nhịn nổi phì cười:

" Nhóc ngốc đúng là ngốc! Anh cấp cứu ở phòng kế bên chứ đâu phải phòng này! "

" ... "

" Cũng may xe thắng kịp, anh bị bất ngờ nên ngã xe và ngất xỉu thôi. Trầy trụa chút đỉnh, khâu mấy mũi là ổn. Làm gì mà nhóc khóc như mưa vậy? "

" ANH CÒN ĐỨNG ĐÓ MÀ CƯỜI ĐƯỢC À? ANH CÓ BIẾT TUI SỢ THẾ NÀO KHÔNG? "

Nhóc quát lớn, nước mắt lưng tròng. Anh bước đến ôm chặt nhóc, cảm nhận rõ ràng nhóc đang run rẩy trong vòng tay mình. Nhóc của anh là thế, luôn giấu cái yếu đuối đằng sau vẻ ngang tàng thờ ơ. Sao mà thương quá!

" Đây là bệnh viện, đừng la lớn vậy! " - Anh cười, lau nước mắt cho nhóc - "Anh làm sao bỏ nhóc đi được mà nhóc sợ? Hôm nay sinh nhật nhóc, anh còn chưa tặng quà cho nhóc mà!"

" Tui không cần quà... " - Nhóc lí nhí, mặt đỏ bừng - "Anh là đủ rồi!"

" Ờ thì... anh cũng định tặng nhóc cả con người anh nè! "

" Tối nay hai đứa dọn vô ở chung một phòng luôn đi! " - Ba mẹ và chị anh đã đứng phía sau từ lúc nào, và người vừa phát ngôn không ai khác hơn là bà chị dễ thương của anh. Anh quay lại nhìn, thấy ba mẹ cười hiền hậu, còn bà chị cười gian tà. Nhóc đẩy anh ra, mặt đỏ còn hơn mặt trời. Anh thò tay nắm tay nhóc và kéo nhóc sát lại phía mình:

" Về nhà thôi nhóc! "

" Ừm "

" Nhà của tụi mình. "

" Ừm. "

taoxanh.net

" Anh yêu nhóc. "

" Ừm. "

" Không nói được một câu yêu anh à? "

" Cần gì nói, bộ anh không biết à? "

" Haha, nhóc ngốc! "

Có lẽ không cần nói thêm về cuộc sống của họ sau đó. Họ vẫn giữ thói quen viết nhật ký, như một cách để nhớ về từng ngày hạnh phúc mà họ ở bên nhau, và như lời anh nói, cũng tạo ra tư liệu cho đời sau tham khảo. Một công mà đôi việc vậy!

Gần Bên Nhau

Nhiều Tác Giả

tuyển tập truyện ngắn từ taoxanh.net

Biên tập

Ga_choai

Ordi The King

Thiết kế mỹ thuật

Atlanta

taoxanh fiction

* *Sách chỉ lưu hành nội bộ - 2010*
* *Kỷ niệm tuyển tập truyện ngắn đầu tiên của taoxanh.net*